

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 81 / III Legislatura / Sisè període

Dimecres, 12 de desembre de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 62

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i catorze minuts.

El M. H. Sr. President fa palès el sentiment de condol i solidaritat per l'atemptat del dia 8 a Sabadell i tot seguit la Cambra serveix un minut de silenci (p. 3971).

Debat sobre l'acció política i de govern en relació amb el grau d'adequació de Catalunya a la Comunitat Europea des d'un punt de vista legal, tecnològic, formatiu i d'organització empresarial, tenint especialment presents els efectes de l'Acta Única Europea (Punt únic de l'ordre del dia.)

Exposició: H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3971).

Introducció (p. 3971).

Accions d'adequació durant la fase prèvia a l'adhesió.

— negociacions Catalunya-Ministeri d'Afers Estrangers (p. 3972).

— el Llibre Blanc (p. 3973).

— el Patronat Català Pro Europa (p. 3973).

Adhesió a la CEE i els seus efectes.

— adequació institucional (p. 3973).

— adequació legislativa (p. 3973).

— balanç econòmic de l'adhesió (p. 3974).

Adequació als canvis derivats de l'entrada en vigor de l'Acta Única.

— *realització del mercat interior europeu: competitivitat (p. 3975).*

— *Catalunya i els tres factors de competitivitat: infraestructures, formació i R+D (p. 3976).*

— *altres mesures d'adequació de l'entorn empresarial i de foment (p. 3979).*

— *actuacions exteriors (p. 3979).*

— *la cohesió econòmica i social (p. 3980).*

— *reflexions sobre l'adequació de l'economia catalana al mercat interior des d'una perspectiva sectorial (p. 3981).*

— *la política del medi ambient (p. 3984).*

Els nous reptes de l'Europa dels noranta.

— *la unió econòmica i monetària (p. 3984).*

— *la unió política (p. 3985).*

Consideracions finals (p. 3986).

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i tretze minuts i es reprèn a les cinc de la tarda i catorze minuts.

Posició dels grups

Posició de l'A. p. del Centre Democràtic i Social: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3987).

Posició de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3990).

Posició del G. Mixt: I. Sr. Ayguadé (M) (p. 3993), I. Sr. Pere (M) (p. 3995) i H. Sr. Hortalà (M) (p. 3997).

Resposta conjunta: H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3999).

L'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca respon l'I. Sr. Ayguadé (p. 4006).

Rèpliques: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 4008), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4008), I. Sr. Ayguadé (M) (p. 4009), I. Sr. Pere (M) (p. 4010), H. Sr. Hortalà (M) (p. 4010).

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 62.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

Ordre del dia

Punt únic: Debat sobre l'acció política i de govern en relació amb el grau d'adequació de Catalunya a la Comunitat Europea des d'un punt de vista legal, tecnològic, formatiu i d'organització empresarial, tenint especialment presents els efectes de l'Acta Única Europea.

El Sr. PRESIDENT: Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, aquest Parlament no seria l'autèntica representació del nostre poble si no recollís institucionalment els sentiments de l'opinió pública catalana, posats de manifest amb motiu del criminal atemptat ocorregut a Sabadell el passat dia 8 d'aquest mes, d'absolut refús al terrorisme, de dolor per la mort de les víctimes i de condol i solidaritat vers els seus familiars.

Prego un minut de silenci i recolliment en llur memòria, i també per esperonar a tots, cadascú en el seu lloc, en els esforços per la total desaparició de qualsevol brot de violència a la nostra terra.

(La Cambra, dempeus, serva un minut de silenci.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

En un altre ordre de coses, aquesta Presidència, interpretant els sentiments de tots els grups i agrupacions parlamentàries, vol deixar constància de la victòria de la causa catalana en ser aprovat al Parlament d'Estrasburg l'informe sobre la nostra llengua, que recull en part molt substancial els acords d'aquesta Cambra i el de les Illes Balears. Esperem que, per part de qui correspongui, s'adoptin de forma immediata les mesures adients per a la plena vigència i execució de l'esmentat acord.

Abans d'entrar a l'únic punt de l'ordre del dia d'avui, vull comunicar a la Cambra, per a la seva satisfacció, que es troben presents en l'hemicicle, a la llotja de convidats, el Cònsol General de França, el de la Gran Bretanya, el dels Països Baixos, el d'Itàlia i el de Bèlgica. Una cordial salutació en nom de tota la Cambra.

L'únic punt de l'ordre del dia és el Debat sobre l'acció política i de govern en relació amb el grau d'adequació de Catalunya a la Comunitat Europea des d'un punt de vista legal, tecnològic, formatiu i d'organització empresarial, tenint especialment presents els efectes de l'Acta Única Europea.

El debat comença amb la intervenció del Consell Executiu, d'acord amb l'article 123.2 del Reglament, i —anecdòtics d'anteriors legislatures— el debat continuarà a la tarda i possible-

ment demà amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris per acabar —també dic «possiblement»— divendres, dia 14, amb la presentació de les propostes de resolució.

Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors diputats, a ningú s'escapa que l'entrada de l'Estat espanyol a les Comunitats Europees, el primer de gener de 1986, és un fet cabdal per a Catalunya i que s'ha produït en un context de reforma de les Comunitats.

En efecte, Europa està vivint un procés de profundes transformacions que s'endegaren amb el relançament de la construcció europea mitjançant l'aprovació de l'Acta Única, que és la primera modificació substancial dels tractats constitutius de les comunitats europees signats a Roma l'any 57, i que recull, entre altres objectius, la realització del Mercat Únic Europeu, que serà una realitat l'1 de gener del 93.

D'altra banda, l'ambiciós projecte d'una unió econòmica i monetària s'ha sumat als objectius de l'Acta Única. Darrerament, els canvis ocorreguts al centre i a l'est europeu, que han propiciat la unificació alemanya, han produït unes modificacions de l'*status* vigent a Europa des de la Segona Guerra Mundial i han obert una nova etapa en el camí vers la construcció europea.

Davant aquest nou marc europeu en el qual els fets es produeixen de manera accelerada, la Comunitat Europea ha convocat per a finals d'enguany dues conferències intergovernamentals per tractar, l'una, sobre la unió econòmica i monetària i, l'altra, sobre la unió política.

Finalment, la consolidació del model europeu, basat en la integració de les seves economies, es produeix en un entorn de creixent globalització de l'economia i dels mercats cada vegada més integrats.

Ens trobem, per tant, davant un marc internacional complex i canviant, que ens obliga a cercar les oportunitats, a preveure els riscos, a establir noves estratègies i desenvolupar-les de manera eficaç per donar una resposta adient als nous reptes derivats del procés d'integració europea.

És per aquest motiu que s'ha considerat oportuna la celebració d'aquest debat sobre l'adequació de Catalunya a la Comunitat Econòmica Europea, perquè tant el Govern com tots els grups parlamentaris puguin exposar els seus criteris i valoracions sobre el procés d'adequació de Catalunya a les Comunitats Europees.

Catalunya està realitzant un gran esforç d'adequació davant els reptes del 93 i dels anys 90 en general. Aquest esforç ha estat múltiple. En primer lloc, esforç d'adequació derivat de les clàusules del Tractat d'Adhesió que, com he dit abans, entrà en vigència l'1 de gener del 86, amb un període transitori per assumir el dret comunitari que finalitza l'1 de gener del 93.

En segon lloc, quan encara no s'havia complert un any i mig des de l'adhesió, entrà en vigor l'Acta Única, que obliga a acceptar una acceleració en el ritme de la integració, amb l'objectiu d'aconseguir la realització del Mercat Únic Europeu per a l'1 de gener del 93.

Darrerament, a aquests objectius s'han sumat els processos —com he dit abans— de la unió econòmica i monetària i la unió política, la qual cosa comportarà una modificació dels Tractats de Roma.

L'esforç d'adequació que s'està fent i ha de continuar és extraordinari, i correspon tant a les institucions públiques com a les entitats privades, com als ciutadans; en definitiva, és tota la societat que hi està immersa, i afecta absolutament totes les administracions, perquè la integració a les Comunitats no és simplement una qüestió de política exterior que implica exclusivament l'Administració central, sinó que projecta els seus efectes de manera directa i immediata a tota una sèrie d'àmbits que a nivell intern estan gestionats –fins i tot, de vegades, de manera exclusiva– per l'Administració de la Generalitat de Catalunya –i precisament en aquest debat analitzarem també les accions de govern que la Generalitat ha realitzat i continuarà realitzant per «optimitzar» l'adequació de Catalunya a la Comunitat.

Abans, però, convé tenir en compte i remarcar alguns fets sobre la realitat catalana en relació amb Europa, en general, i més particularment en relació amb les Comunitats. Primerament, cal dir que, per a Catalunya, l'adhesió a les Comunitats Europees respon a una realitat i a una voluntat històriques: forma part d'Europa, històricament té orígens llunyans i indiscutibles, aquesta vinculació, i, el lligam de pertinença a Europa, Catalunya l'ha conservat sempre, i l'ha complementat amb un altre gran i decisiu component de la idea i de la realitat d'Europa, que és el món mediterrani. Per això la incorporació a la Comunitat ha estat per a Catalunya un fet transcendental: perquè implica tornar a casa, continuar la seva línia històrica i la possibilitat d'ampliar el seu horitzó polític, econòmic, social i cultural, amb l'oportunitat de fer-ho conjuntament amb les altres nacions que vulguin construir, en les darreries del segle XX, una nova Europa sense fronteres.

Segonament, l'adhesió respon també a una voluntat política: la integració a unes institucions que impulsen el respecte als valors de la democràcia i als drets dels ciutadans ens permet, o contribueix a garantir, una estabilitat política democràtica.

D'altra banda, Catalunya, que és una nació no constituïda en Estat, amb una llengua i cultura pròpies, amb una economia diversificada i oberta, té l'oportunitat de participar en la construcció d'aquesta nova Europa en la qual els Estats viuran un doble procés: transferència de competències a organismes supranacionals, i, a la vegada, descentralització del poder dels Estats a favor de les entitats substatals, autonomies o regions.

Hi ha en la construcció europea una perspectiva de realització nacional per a Catalunya, de transformació política progressiva d'una Europa que avui és l'Europa dels Estats, indubtablement, però que progressivament, a mesura que avança i avançarà en la seva unitat política, ha de ser l'Europa dels pobles.

La mateixa Comunitat Europea obrirà a finals d'enguany –ja ho he dit– un llarg i difícil procés constituent cridat a debat i decidir el model que sigui adient per regir una societat europea tan plural i complexa com l'actual, sense oblidar les implicacions derivades dels canvis produïts darrerament i que es produiran al centre i a l'est europeu.

Examinats els motius històrics, la voluntat política i, en tercer lloc, el punt de vista econòmic, l'adhesió és positiva a mitjà i a llarg terminis, encara que és evident que es produeixen certes dificultats o disfuncions a curt termini. En tot cas, la incorporació a la Comunitat ha significat per a Catalunya la possibilitat d'aprofitar més plenament les seves potencialitats

econòmiques, amb l'accés, sense traves o obstacles, a un gran mercat de 340 milions de persones.

La Comunitat és ja pràcticament –seguida molt de prop pels Estats Units d'Amèrica– la primera potència econòmica mundial, i en un futur, amb els acords comercials amb l'EFTA, amb l'evolució de totes les relacions amb l'EFTA, per a la creació d'un espai econòmic europeu i possibles noves incorporacions com a conseqüència d'aquestes negociacions i, per altra banda, amb l'obertura al centre i a l'est d'Europa, encara millorarà més el seu pes en el context mundial. Tot això, evidentment, ha de significar un gran revulsiu, un gran repte i estímul per modernitzar l'economia catalana, a fi de cercar la competitivitat mitjançant la modernització de les seves estructures econòmiques i socials.

D'altra banda, en l'aspecte cultural, culturalment també és important per a Catalunya integrar-nos en el marc europeu, perquè la nostra cultura ha estat tradicionalment oberta als moviments socials culturals d'Europa, i hi ha participat activament. Crec que Catalunya, històricament, sempre ha sabut conjugar identitat i obertura, i ha de continuar en aquesta línia.

En resum, doncs, la societat catalana ha estat tradicionalment oberta a la integració per tots aquests motius que acabo d'assenyalar, però no podem oblidar els reptes que comporta; de fet, d'ençà de l'adhesió s'han produït algunes dificultats per la complexitat de l'adequació a fer i la seva rigidesa davant el ritme de la integració, si bé en el conjunt ha estat positiva. Aquest sentiment profundament europeista del conjunt de la societat catalana condiciona qualsevol política europea que qualsevol govern pugui desenvolupar.

En aquest debat intentaré exposar una visió de conjunt d'aquesta política europea del Govern de la Generalitat, explicant tant les estructures creades per desenvolupar aquesta política, i també les accions de govern o les activitats més importants que s'han desenvolupat fins ara o que es faran en el futur. Però també voldria reflexionar sobre la resposta de la societat catalana a la nova dimensió europea, més enllà fins i tot de l'acció de govern.

Una idea clau de la política europea de la Generalitat, en tots els seus àmbits d'actuació, des de l'industrial al comercial, fins al relacionat amb l'ensenyament o la cultura, ha estat impulsar que la societat catalana assumeixi la dimensió europea, tot mirant el 1993. Això implica la necessitat d'obrir cada vegada més espais de projecció exterior que, sens perjudici de la política exterior de l'Estat, potenciï al màxim els nivells econòmic, social i cultural de Catalunya. De fet, difícilment es pot emmarcar una acció de govern en els seus límits territorials. L'exercici i la gestió eficaç de bona part de les competències territorials exigeix potenciar aquesta projecció exterior, que és necessària per facilitar que la societat catalana assumeixi, com deia abans, la dimensió europea.

Vull exposar les diverses etapes del procés d'adequació de Catalunya a les Comunitats. El mes d'octubre del 80 –ja amb l'autonomia estatutària– es va crear un grup de treball entre la Secretaria d'Estat per a les Relacions amb la Comunitat i la Generalitat de Catalunya. Aquest va ser el primer grup de treball que es va crear entre el Ministeri d'Afers Estrangers i una comunitat autònoma per fer un seguiment del procés de negociació de les condicions d'adhesió.

D'una banda es rebia informació de com avançava el procés

de la negociació i, d'altra banda, els representants del Govern de Catalunya expressaven les seves opinions en els àmbits de negociació. Aquest grup de treball va desaparèixer el juny del 85 —que és la data de la signatura— i la Secretaria d'Estat va remarcar públicament que aquest havia estat el grup que millor havia funcionat.

A partir de l'adhesió no s'ha constituït, ni funciona, un grup de treball semblant a l'anterior entre l'Administració central i la Generalitat, i jo crec que seria oportú que tornés a funcionar, i serà una de les nostres peticions demanar que hi hagi aquesta relació bilateral entre l'Administració central i Catalunya per a tot el seguiment del tema europeu, sobretot en la perspectiva del Mercat Únic.

De totes maneres, és cert que s'han celebrat reunions monogràfiques i que darrerament ha començat a funcionar l'anomenada Conferència Sectorial per a Assumptes Relacionats amb les Comunitats Europees, que agrupa el Ministeri d'Administracions Públiques, la Secretaria d'Estat per a Europa, i representants de les comunitats autònomes —vice-presidents de comunitats o consellers d'economia i finances—, i que serveix per establir la voluntat de les autonomies en tots els temes que afectin les autonomies. És a dir, es tracta que l'Administració central, que respon davant de Brusselles, pugui recollir les opinions de les autonomies, de les comunitats autònomes, en els temes que afecten les autonomies. Aquesta Conferència Sectorial, que és una vella petició nostra, ha començat a funcionar, i la informació que rebeim i la llibertat d'exposició que tenim en aquesta Conferència Sectorial em sembla que indica que el seu funcionament i la seva eficàcia seran satisfactoris. *(Pausa.)*

L'any 82, l'Institut d'Investigacions Econòmiques de la Generalitat va publicar un llibre blanc sobre la repercussió a Catalunya de l'adhesió d'Espanya a la Comunitat; aquest estudi va ser el primer en el seu gènere; crec que va ser molt interessant i va analitzar les conseqüències previsibles de l'adhesió en els diversos sectors econòmics de Catalunya.

Amb la voluntat de potenciar aquest esforç d'adequació, i aplegant diverses institucions que compartien les mateixes inquietuds, es va crear el 82 el Patronat Català Pro Europa per promoure i coordinar activitats de documentació, informació i estudi, i totes aquelles altres relacionades amb les Comunitats. Es tracta d'un consorci del qual són membres, a més de la Generalitat, òbviament, la Federació de Caixes d'Estalvi de Catalunya, la Cambra de Comerç, les tres universitats catalanes —ara s'haurà d'ampliar a la quarta—, ESADE i IESE; darrerament, s'hi han incorporat també l'Associació Catalana de Municipis, la Federació de Municipis de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona. El Patronat pretén aplegar les institucions representatives del món polític, econòmic i acadèmic de Catalunya i assegura així que les seves activitats estiguin al servei del conjunt de la societat catalana. Ha organitzat seminaris, col·loquis, cursos, publicacions, té una oficina a Brusselles per fer el seguiment, es podria parlar llargament de l'activitat, que crec que ha estat satisfactòria, del Patronat Català Pro Europa, però abreujaré degut a la magnitud del tema.

Finalment, vull esmentar la creació, l'any 84, de la Direcció General d'Adequació a les Comunitats Europees del Departament de Presidència, a la qual correspon vetllar i impulsar l'adaptació de la legislació autonòmica a les directives de la Comunitat.

Durant l'any 86, tal com exposaré amb més detall més endavant, el gruix del treball d'adequació de la normativa de la Generalitat a l'ordenació jurídica comunitària es va dur a terme, tasca que va obligar a una potenciació d'aquesta Direcció General. L'adequació s'ha estès als diferents departaments de la Generalitat i ha afectat els departaments de caràcter més econòmic, com són el d'Indústria i Energia, Agricultura, Comerç, Consum i Turisme, Economia i Finances, i Política Territorial. També han treballat en aquesta adequació una sèrie de laboratoris i d'institucions com el CIDEM, amb l'«eurofinestreta», però, d'això, en parlarem més endavant. Vull destacar la tasca desenvolupada també per l'Escola d'Administració Pública en la formació dels funcionaris de la Generalitat en temes comunitaris, i també la tasca de la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia en la formació de la judicatura i del personal auxiliar de l'Administració de Justícia. També vull subratllar, en un àmbit més científic, l'Institut d'Estudis Autonòmics, que, mitjançant cursos, promoció de treballs d'investigació i concessió de beques, ha permès i permet de fer un seguiment de les conseqüències sobre l'autonomia catalana de la integració a la Comunitat. En el Parlament de Catalunya, finalment, hi ha la Comissió de Seguiment del Procés d'Integració de l'Estat Espanyol a les Comunitats Europees.

La consolidació progressiva de la nova organització territorial de l'Estat espanyol, configurada per la Constitució del 78 i recollida en els estatuts d'autonomia, ha coincidit en el temps amb el procés d'incorporació definitiva de l'Estat espanyol a les comunitats europees. Aquesta incorporació ha comportat la transferència a les institucions comunitàries de competències que fins a aquell moment eren exercides sobiranament per l'Estat, ja fos a través de l'Administració central, de les comunitats autònomes o també dels nivells administratius territorials locals.

És per això que les comunitats autònomes que disposen de facultats legislatives pròpies en matèries que han estat transferides a les Comunitats Europees, han hagut de procedir, tal com ha fet l'Estat en el seu nivell competencial propi, a adequar el seu ordenament legislatiu intern a les disposicions del dret comunitari.

A Catalunya, prèviament a l'adhesió del primer de gener del 86, hi va haver una adequació voluntària en la producció normativa generada per les institucions de la Generalitat. Nosaltres no érem membres de la Comunitat Europea, però prevèiem que en seríem, coneixíem tot el que representava el dret comunitari i, per tant, en molts dels projectes de llei del Govern i en moltes de les esmenes dels grups parlamentaris hi va haver, es pot detectar clarament aquesta adequació voluntària al que era ja el dret comunitari.

Aquesta consideració és fàcilment constatable en observar que, en aplicació de la Llei de Bases 4/86, d'adequació de les lleis de Catalunya al dret de les Comunitats Europees, el Consell Executiu només ha hagut d'efectuar modificacions en cinc de les lleis aprovades pel Parlament, tal com més endavant comentaré. La promulgació d'aquesta Llei, del 10 de març del 86, de Bases de Delegació en el Govern per a l'Adequació de les Lleis Catalanes al Dret de les Comunitats Europees, ha constituït el primer procediment jurídic utilitzat per la Generalitat per adequar la seva normativa al dret comunitari després de l'entrada en vigor del Tractat d'Adhesió. Es tracta d'una tècnica habi-

tualment seguida pels països que s'hi han adherit amb posterioritat a la creació de la CEE i que s'ha demostrat necessària pel fet d'haver d'efectuar bàsicament una operació massiva de transposició de directives que integren el dret derivat del comunitari.

És important remarcar en aquest sentit que l'entrada en vigor del dit Tractat ha fet que el caràcter voluntari de l'adequació, que s'ha comentat anterior, s'hagi transformat en un vincle jurídic «obligacional» de submissió de l'ordenament jurídic català al dret comunitari, el qual, com és sabut, forma part integrant dels ordenaments jurídics interns de cada Estat membre. Aquesta adequació a la normativa ha afectat cinc normes que fan referència, respectivament, a col·legis professionals, residus industrials, alta muntanya, l'empresa familiar agrària i l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana.

Posteriorment a aquesta adequació massiva, s'actua exactament com actuen els altres Estats membres. És a dir, transposició de les directives i, quant als reglaments comunitaris, s'apliquen directament un cop publicats al *Diari Oficial de les Comunitats Europees* sense necessitat de cap actuació normativa; és a dir, es converteixen directament en dret de Catalunya, per dir-ho d'alguna manera.

De fet, l'actuació en aquest camp no ha estat molt significativa, pel fet que els àmbits materials de les directives comunitàries aprovades han afectat fonamentalment, des d'aleshores, el règim competencial de l'Administració central i no el de les comunitats autònomes. A títol recordatori, vull citar només la Llei Reguladora del Transport de Viatgers per Carretera mitjançant Vehicles de Motor; la Llei Reguladora de l'Administració Hidràulica de Catalunya, i diferents decrets relatius a la distribució, la inspecció i el control de productes zoosanitaris; el control i la investigació de residus en animals i carns fresques; l'ampliació de les zones de muntanya i dels municipis que les componen; la protecció de l'ambient atmosfèric i l'avaluació de l'impacte ambiental.

Evidentment que, en aquesta adaptació, s'hi plantegen consideracions de tipus polític. La posició de la Generalitat ha estat més aviat de dir —com reconeix una sentència del Tribunal Constitucional en aquest aspecte— que la divisió interna dins de l'Estat espanyol està feta pel bloc constitucional, és a dir per la Constitució i els estatuts, i que és cada Administració la que ha d'adequar la seva legislació al dret comunitari i, per tant, que no calen unes normes especials de l'Administració central, sinó que la Generalitat directament ha d'adaptar aquest dret comunitari en la seva legislació, i que l'Administració de l'Estat, òbviament, ho ha de fer per a les seves competències.

La posició de l'Administració central és utilitzar un argument, que és el de la responsabilitat que té ella davant de Brussel·les en funció de la legislació, i que, per tant, aquesta responsabilitat, l'ha de poder assumir sabent que realment les comunitats autònomes seran capaces, diguem, per dir-ho d'alguna manera, d'integrar el dret comunitari en el seu ordenament jurídic, i, per altra banda, també utilitza l'ordenació general de l'economia, que és una competència, com vostès saben, de l'Administració central.

Aquestes diverses posicions han generat diversos conflictes de competències i recursos d'inconstitucionalitat, molts d'ells encara pendents de sentència pel Tribunal Constitucional. Només tenim una primera Sentència fins a aquest moment en rela-

ció amb l'intercanvi comunitari de carns fresques, i, encara que el tema pugui semblar menor, la Sentència és interessant i és prou clara en el sentit que les directives comunitàries no poden perjudicar l'òrgan competent per a la seva execució i han de ser les regles internes de delimitació competencial les que hauran de resoldre els conflictes de competències; fa també, aquesta Sentència, una reiterada invocació al principi de col·laboració entre l'Administració central i l'autònoma. Aquesta és l'única Sentència que tenim. Jo crec que tot aquest conflicte que s'ha generat al voltant d'aquest tema està en vies de jurisprudència, per dir-ho d'alguna manera, del Tribunal Constitucional, i en vies de solució a mesura que les administracions col·laborin i tinguin més confiança l'una amb l'altra. (*Pausa.*)

Voldria parlar del balanç econòmic de l'adhesió, que és un tema que podria ser molt llarg, i que intentaré tractar breument. L'economia catalana s'ha mantingut, des de l'adhesió a les Comunitats Europees, dins d'una fase expansiva. Fem abstracció de l'any 90: el PIB català ha crescut més que el del conjunt de països comunitaris i àdhuc una mica més que el de l'Estat espanyol. L'any 90, com deia abans, aquests ritmes s'han alentit, entre altres coses, degut a les mesures de refredament de la demanda interna que van ser implementades pel Govern central des de la segona meitat del 1989 i que forçosament han tingut la seva conseqüència en l'alentiment de l'economia espanyola i de l'economia catalana.

El creixement de la demanda interna tenia en el component de la inversió el més dinàmic, i la inversió augmentava des del 1986 a ritmes expressables mitjançant dos dígitos, la qual cosa significava un esforç de renovació de l'aparell productiu i, alhora, creava ocupació. La taxa d'atur que últimament... L'atur torna augmentar i avui hi ha notícies a la premsa en aquest sentit, però hem de recordar que, a finals del 85, era a Catalunya del 22%, superior al conjunt espanyol, i que s'ha reduït fins al 10,8%, prop de cinc punts per sota del conjunt espanyol, si no encara lleugerament per sobre de la taxa d'atur de la mitjana comunitària.

D'altra banda hi ha hagut..., aquest creixement ha estat finançat, en gran part, per estalvi estranger; els inversors estrangers han dipositat en la nostra economia una confiança molt notable i han contribuït, d'una manera molt important, al finançament d'aquesta inversió que ha estat el component més dinàmic de la demanda.

Des del 86 al 89 la inversió estrangera a l'Estat espanyol s'ha multiplicat per 3,2, la qual cosa, realment, és una xifra extraordinària, però a Catalunya s'ha de multiplicar per 4,6; però és que, a més a més, la inversió estrangera provinent de la Comunitat Econòmica Europea supera en ambdós casos el 50% del total. És a dir que, durant aquests anys, aquest estalvi exterior, que ha contribuït al creixement de la nostra inversió i al creixement de l'economia és, en la meitat, d'origen europeu.

Aquest creixement tan important i tan accelerat va ser la causa que es creessin dos desequilibris bàsics a l'economia catalana i espanyola: el rebrot inflacionari, aparegut darrerament, i el dèficit exterior per compte corrent, ja més antic, però que, de fet, volien afrontar les mesures de refredament a les quals he fet referència anteriorment de la segona meitat del 1989. La inflació espanyola i la catalana malgrat estar per sobre de la del conjunt comunitari han tingut un cert procés de convergència respecte a aquesta, però ara cal lluitar contra el rebrot inflacio-

nari i més encara després de fer la seva aparició —i la incertesa que crea— la crisi del Golf. L'evolució dels preus ha de ser un element de contínua reflexió i acció per part dels agents econòmics i socials i de les administracions públiques, ja que la seva evolució té una gran transcendència social però, a la vegada, predetermina les condicions del creixement futur i és un factor bàsic de competitivitat. Però ara voldria reflexionar sobre el dèficit exterior i, preferentment, sobre el dèficit comercial que és el seu component més important.

El dèficit comercial espanyol, en termes de PIB, era, el 85, del 3,6%, mentre l'any 89 se situava en un 7,1%. En aquest mateix període, la taxa de cobertura de les exportacions sobre les importacions ha baixat del 80,3% al 62,2%. Si exceptuem els productes energètics, el comportament del preu dels quals ens ha estat, en el conjunt d'aquests últims anys, malgrat el rebrot últim, molt favorable, podem observar com el diferencial de cobertura entre aquests anys és encara molt més gran, exceptuant els productes derivats del petroli. L'any 85, la taxa de cobertura era del 114,2% —és a dir, superàvit—; les exportacions cobrien, doncs, amb escreix les importacions, mentre les xifres de comerç del 89 mostren una reducció d'aquesta taxa fins al 66,9%. Per tant, podem parlar d'un diferencial de cobertura, entre el 85 i el 89, de 18,1 punts, considerant el conjunt del comerç, o de 47,3 punts referint-nos al comerç no energètic. En el comerç exterior de Catalunya s'observa aquesta mateixa tendència, si bé no tan acusada en el cas del comerç no energètic. El diferencial de cobertura exportacions-importacions entre el 85 i el 89 ha estat, a Catalunya, de 22,1 punts del conjunt del comerç i de 35,6 punts per al comerç no energètic.

Però s'han realitzat els següents fets durant aquests anys: com a conseqüència de la integració —i aquest és un fet positiu en el seu conjunt— ha augmentat el pes del comerç amb la Comunitat Econòmica Europea. L'any 85 les exportacions catalanes a la Comunitat representaven el 50,29%, mentre que les importacions provinents de la Comunitat representaven el 40,19%. Aquestes xifres s'han convertit l'any 89 en 67,32 per a les exportacions i en el 60,47% respectivament. Per tant, lligam superior, molt superior, amb la Comunitat Econòmica Europea i, per tant, creació clara, econòmica, d'un espai europeu.

Del dèficit comercial català que s'ha multiplicat per més de tres vegades en aquest període, els països de la Comunitat en són, diguem, responsables en un 54,44% mentre l'any 85 només eren responsables d'aquest dèficit en un 18,84%. Qualitativament, el nivell de l'Estat espanyol ha passat..., al conjunt de l'Estat espanyol ha passat bàsicament el mateix. Hi ha moltes causes per explicar aquesta situació: desarmament aranzelari, evidentment, que és la base de la integració; elevada cotització de la pesseta, potser excessiva política monetarista, etcètera; elevats costos financers, problemes de fiscalitat, evolució positiva de la demanda interna, també, i, per tant, menys preocupació per l'exportació i molt més afany d'importació. Aquests són factors macroeconòmics que juntament amb d'altres de més propers a l'empresa, que en podríem dir microeconòmics, han determinat —i aquest és el tema que tractaré a continuació i que és bàsic— una pèrdua preocupant —per això deia que a curt hi havia aspectes negatius—, una pèrdua preocupant de la competitivitat del nostre sistema productiu.

La competitivitat. Se'n parla molt i en parlem molt però aquest és el gran repte d'Europa dins del món perquè un factor

important del Mercat Únic és que Europa pensa en la seva competitivitat amb els Estats Units i amb el Japó, i també és el repte de Catalunya dins Europa.

El mercat interior comporta, com vostès ja saben, l'eliminació de les fronteres físiques, tècniques i fiscals i, per tant, el principi ordenador de l'activitat econòmica serà la lliure competència, que era ja la pedra angular del Tractat de Roma. Aquesta és la pedra angular del sistema econòmic europeu: la lliure competència. Però que, previsiblement, això es veurà... Tinc algun límit de temps? (*Pausa.*) Però que aquesta lliure competència, previsiblement, es veurà enfortida, aquest principi, per l'assoliment d'aquest mercat interior i també pels esdeveniments econòmics que han tingut lloc arreu del món durant la dècada dels 80. En aquest mercat interior quedaran molt limitats els mercats captius, els ajuts públics, subvencions. S'obriran els mercats públics a les empreses foranes; és a dir: la competència —repeteix— serà el principi general ordenador de l'activitat econòmica i en aquest nou context és preocupant la pèrdua de competitivitat del sistema productiu català.

La Comunitat Econòmica Europea és conscient que aquest nou ordre econòmic no presenta els mateixos avantatges per a les economies de totes les regions europees i, consegüentment, tracta de paliar els efectes nocius per a les regions menys afavorides. Per això va preveure duplicar les mesures d'acompanyament, és a dir els fons estructurals, entre el 87 i el 93. L'evolució d'aquests fons és, certament, imprevisible; els Estats menys desenvolupats voldrien un augment i els més desenvolupats una reducció, però la incidència d'aquests fons i del conjunt de fons comunitaris és diferent a Catalunya i a altres comunitats autònomes que al conjunt de l'Estat. Mentre que els fluxos financers Espanya-Comunitat Econòmica Europea són favorables a l'Estat espanyol, no passa el mateix, de llarg, pel que fa a Catalunya, i és dubtós que això pugui canviar a mig termini.

Per a Catalunya els avantatges de pertànyer a Europa es deriven únicament de la competitivitat actual i futura del nostre sistema productiu i no pas dels ajuts comunitaris. Referent a Europa hi ha tres actituds. Una actitud defensiva, és l'actitud que després d'examinar les xifres de l'evolució del comerç exterior, diu: «No, és que nosaltres no hem entrat a Europa; és Europa la que ha entrat a l'Estat espanyol», a causa de l'evolució de l'increment de les importacions d'aquests països i de la seva participació en el nostre dèficit, que és un dels greus desequilibris. Però aquesta seria una actitud defensiva i negativa, davant la incorporació a la Comunitat Econòmica Europea. Hi ha una altra actitud, que és de calcular constantment els fluxos financers, què paguem i què rebem; és l'actitud de córrer pels passadissos de la Comunitat Econòmica Europea buscant ajuts i crec que Catalunya ha d'adoptar l'actitud segurament més arriscada i més difícil que, per altra banda, és l'única que té; que ha de buscar els avantatges de la seva competitivitat i de la nova dimensió del mercat dels 340 milions d'europeus. Aquesta és l'única actitud que té Catalunya, i d'aquí la importància —potser obsessiva— que donem al tema de la competitivitat.

Crec que aquest és un tema preferentment de les empreses, però les administracions públiques han d'establir el marc institucional, el sistema financer, fiscal i social adient i, a més, proveir els serveis públics que siguin necessaris per al desenvolupament empresarial.

Em permetran, senyores i senyors diputats, que abans d'entrar en les accions que, amb major o menor mesura, tenim nosaltres, els temes en els quals tenim competències per incidir en aquesta competitivitat, expressi algunes reflexions sobre la utilització dels instruments macroeconòmics, dins del marc institucional a què feia referència abans, per millorar la competitivitat.

La disciplina a què estan sotmesos els països europeus que participen en el Sistema Monetari Europeu limiten la utilització dels instruments monetaris i la intervenció del tipus de canvi. Aquestes limitacions han augmentat després de la llibertat de moviments de capital per vuit països establerta fa pocs mesos. Des d'aquesta òptica i en el mig termini, que, en definitiva, és el que ens interessa avui aquí, sembla que s'hauria de produir una convergència entre els tipus d'interès espanyols amb el dels països comunitaris més propers. Això abaratiria els costos financers de les empreses i disminuiria les tensions sobre la peseta millorant les condicions dels exportadors espanyols.

D'altra banda, cal fer esment de la política fiscal. Es parteix de la base que el pressupost comunitari romandrà petit respecte el PIB comunitari i, per tant, que el grau d'incidència en l'economia serà major en el mig termini per part dels Estats que per part de la Comunitat. Sembla, en primer lloc, que en el nostre país s'haurà de posar ordre als dèficits pressupostaris o, millor dit, al seu finançament: desaparició de les apel·lacions al Banc d'Espanya i altres finançaments que no són ortodoxos, com per exemple els pagarés. Amb aquesta restricció la despesa no pot augmentar com ho ha fet en els darrers deu anys, perquè ho faria mitjançant increments de la pressió fiscal, avui poc aconsellables tant des d'un punt de vista tècnic com polític. El que cal és millorar la seva eficàcia perfeccionant els mecanismes de selecció i gestió.

Ara hem de parlar dels ingressos, singularment dels impostos. Sembla prudent no augmentar la pressió fiscal, expressada en termes de PIB, però des de la vessant de l'eficiència econòmica el sistema fiscal s'ha de reformar, probablement, en unes determinades línies: afavorir l'estalvi privat, singularment el de les empreses. L'estalvi és necessari per finançar la inversió i és essencial per a la millora de la competitivitat. No sembla lògic optar per l'estalvi públic però no privat en un món competitiu i en el qual la iniciativa privada pren un paper preponderant, àdhuc en països de govern socialdemòcrata, en la prestació de serveis tradicionalment oferts per organismes públics: autopistes, ferrocarrils, educació, ensenyament.

Cal anar cap a una certa harmonització fiscal que estarà imposada per directives de la Comunitat Econòmica Europea o que s'imposarà per vies de fet. Probablement en el si de la Comunitat s'arribarà a una harmonització de la imposició indirecta que facilitaria l'assoliment del mercat interior, però, independentment d'això, la referència als països europeus quan es fa la reforma fiscal és obligada. Disminució de les quotes patronals de la Seguretat Social i altres accions de tipus puntual.

Però, en definitiva —no vull allargar-m'hi més—, veiem com grans instruments de política econòmica dels Estats queden transferits, de dret o de fet, a la Comunitat Econòmica Europea. La política duanera ja no cal ni parlar-ne; aquesta ja no és un instrument dels Estats. La política fiscal: he comentat l'harmonització per directives o per via de fet. La política monetària: després en parlarem quan comentarem la unió monetària i eco-

nòmica; la possible moneda única, el Banc Central Europeu... Aquesta és una pèrdua de poder dels Estats que dona més força a les regions, creiem nosaltres, que han de poder fer una política microeconòmica d'oferta, de tecnologia, d'infraestructures, de formació, d'internacionalització; una política molt més a prop de la societat, de les empreses, del teixit empresarial i social.

Parlant de la competitivitat del sistema productiu català, que és un tema en el qual, des de les nostres competències i des del nostre pressupost, podem incidir, sempre s'ha dit —i hi ha estudis importants, algun d'ells de la Universitat de Lovaina— que Catalunya pot tenir tres colls d'ampolla en el seu creixement econòmic, que són les infraestructures, la formació i les accions en R+D, recerca i desenvolupament. M'agradaria que aquests tres punts, que són bàsics per a la competitivitat i coincidint amb aquests informes diversos que s'han emès sobre l'economia catalana, els poguéssim examinar.

Les infraestructures, la dotació regional d'infraestructures: no cal dir res que tots no sapiguem; es revela com un dels factors més valorats per les empreses a l'hora de decidir la seva ubicació. Entre els paràmetres i dotacions d'infraestructures, el factor «distància» respecte al mercat i en conseqüència el factor «transport» prenen una importància creixent en l'estructuració de l'espai econòmic internacional.

Catalunya és un lloc de pas de gran part del fluxos comercials que lliguen la península amb la resta d'Europa, així com un dels principals focus comercials de la Mediterrània. Té, doncs, un paper important a jugar en l'espai econòmic internacional i més concretament europeu i, més concretament encara, europeu mediterrani. Cal, doncs, establir les condicions i, per tant, la xarxa d'infraestructures necessàries perquè el país pugui respondre als reptes futurs de l'economia internacional.

En un estudi publicat recentment sobre regions europees de tradició industrial s'ha establert un índex de «periferialitat», que es diu l'índex de Keeble, que mostra el grau d'accessibilitat d'aquestes regions als espais econòmics centrals. Doncs, bé, en una escala que va des d'1, i que respon a les Açores, òbviament el punt més allunyat de l'Europa comunitària, fins a 18,7, que pertany al Gran Londres, Catalunya té un valor de 3,6; entre 1 i 18,7, 3,6; per tant, amb una certa «periferialitat» encara, però és la millor situada de les comunitats autònomes espanyoles.

Durant els darrers anys s'ha fet un esforç important en les inversions d'estructures. L'evolució de les xifres d'inversió pública a Catalunya des del 86 mostra que la Generalitat i també l'Administració central han tingut uns índexs en inversió pública de creixement molt superiors als del conjunt de la despesa pública. La política de contenció prevista per al proper exercici 91 pot representar un cert fre, suposo, a aquesta tendència.

Els sistemes de transport de l'economia catalana estan molt condicionats pel fet que han estat dissenyats i gestionats durant molts anys des d'una òptica centralista, que sovint no coincideix amb les necessitats reals de l'economia catalana. Si examinem el transport ferroviari, aquesta consideració és palesa; hi ha una concentració de gran nombre de fluxos en un nombre reduït de nuclis urbans; hi ha la limitació de l'ample de via, que ha estat molt perjudicial per al desenvolupament de la xarxa ferroviària catalana i espanyola, però em sembla que aquí hi ha un objectiu clar: l'alta velocitat amb l'ample de via europeu és per al ferrocarril i per als nostres transports l'oportunitat de mo-

dernització; és, a més, un mitjà per aconseguir una integració més profunda en la xarxa de comunicació europea.

Quan parlem d'infraestructures no hem de parlar únicament de la xarxa de carreteres o de la xarxa d'autopistes, sinó que, evidentment, hi ha els ferrocarrils i aquests projectes de tren d'alta velocitat, que per a nosaltres són prioritaris; hi ha també les qüestions de l'aeroport, que precisament està en un programa de reformes importants; hi ha la qüestió del port; hi ha tota una sèrie d'infraestructures, a més, que no són únicament de comunicacions, sinó que són de telecomunicacions i cal fer unes millores importants en el transport de mercaderies, i en aquest cas la Generalitat està estudiant la conveniència d'una reestructuració que impulsi les diverses formes d'agrupació empresarial, perquè tenim un minifundi, una excessiva fragmentació en aquest sector econòmic i hem de promoure les centrals integrades de mercaderies.

S'ha donat prioritat a l'anomenat eix del Llobregat com una via més de comunicació amb Europa; poques carreteres de la connexió exterior de Catalunya són competència de la Generalitat, ja que vostès saben que són de l'Administració central, però l'Administració central ha adoptat moltes de les indicacions especificades en el Pla de Carreteres de la Generalitat.

Cal iniciar, evidentment, l'eix transversal i cal fer una millora molt important del port i del transport marítim. Jo crec que el port de Barcelona està duent a terme..., i parlo d'administracions en general, perquè és una reflexió col·lectiva, no únicament de l'acció de govern de la Generalitat; almenys nosaltres volem plantejar el debat així. Vostès saben que per al port de Barcelona hi ha unes oportunitats extraordinàries que no es poden aprofitar per una sèrie de motius. El transport de mercaderies marítimes del Pacífic ha superat el transport de l'Atlàntic; tot això també és un fet revolucionari i és conseqüència de l'increment econòmic d'una sèrie de països del Pacífic, començant pel Japó. Doncs, bé, totes les mercaderies del Pacífic entren en el Mediterrani, a Europa, pel Mediterrani; entren pel canal de Suez i passen de llarg davant dels ports europeus mediterranis, passen davant de Gènova, de Marsella, de Barcelona i d'altres ports i van a desembarcar en els ports de l'Atlàntic, a Anvers o a Rotterdam, per un motiu: perquè des d'aquests ports tenen sistemes informàtics més sofisticats i una penetració molt més fàcil en els grans mercats europeus. Això demostra fins a quin punt la xarxa d'infraestructures de comunicacions, l'organització de distribució de mercaderies és essencial avui dia per a un port i fins a quin punt l'esforç de renovació que s'està fent —jo crec que bé— en el port de Barcelona pot representar aquest guany econòmic tan important. Una sèrie de mercaderies que entren des d'Àsia, des del Pacífic a Europa passen per davant dels nostres ports, i no únicament davant el port de Barcelona; això demostra que les comunicacions i les telecomunicacions, que es poden qualificar del «sistema nerviós» de les societats modernes, fins a quin punt té importància.

La Generalitat, amb la Telefònica, han iniciat el llibre blanc de les telecomunicacions, que en els seus primers estudis posa de manifest les mancances i les insuficiències de les telecomunicacions a Catalunya i estableix les inversions necessàries a realitzar per la Telefònica amb el suport de la Generalitat, perquè realment tota aquesta millora d'infraestructures, carreteres, ferrocarrils, a més, poden obtenir el cofinançament del Fons Europeu de Desenvolupament Regional, FEDER, que entre el 88 i

el 91 de totes maneres haurà aportat, encara que dèiem que era limitada la participació de Catalunya en aquests fons estructurals, haurà aportat la quantitat de 13.250 milions de pessetes per al cofinançament de projectes en aquest àmbit de les infraestructures.

El segon coll d'ampolla possible al qual ens referim és la formació. L'educació té dues vessants: una vessant de millora personal, de realització personal —encara que l'expressió estigui una mica passada de moda—, i una altra vessant econòmica cada vegada més important, la d'inversió en capital humà, que ha revelat ser absolutament la més important i imprescindible en el món d'avui, on el creixement econòmic tendeix cada vegada més a la formació, i amb el qual entrem en la civilització del coneixement o de la informació.

Les actuacions en matèria de formació, les realitza bàsicament, com vostès saben, el Departament d'Ensenyament. I, per tant, no voldria aquí substituir aquest debat amb un debat de política d'acció de govern de la Generalitat o de política pressupostària, però sí que voldria dir algunes consideracions, al més breument que pugui. L'escolarització de tota la població en edat escolar obligatòria i la generalització de l'ensenyament secundari estan aconseguides i es preveu la realització de noves accions, ampliar l'escolarització obligatòria i gratuïta fins als setze anys, d'acord amb l'ordenament establert per l'Administració central, per assegurar una formació àmplia i adient amb les exigències de la societat actual. Es produiran canvis, en especial pel que fa als continguts dels plans d'estudis, les metodologies didàctiques, l'orientació i la gestió dels centres, la formació del professorat i una concepció renovada de la tasca del professor. Després d'una etapa d'inversions, que han representat 58.000 milions de pessetes, emprats en construccions escolars durant els darrers nou anys i la creació de més de 220.000 places escolars públiques i prop de 200 nous centres escolars, cal entrar en una política —com em sembla que recordava el President de la Generalitat en el seu discurs sobre l'orientació política— de qualitat en l'ensenyament i d'adequació de l'ensenyament a les noves exigències de la societat. En aquest aspecte, per exemple, vull recordar la introducció dels mitjans àudio-visuals i d'ordinadors, primer als centres de secundària i des de l'any passat ja en els centres de primària.

Les universitats són... La formació professional, evidentment és un factor bàsic, les universitats també; tots aquests ensenyaments han de ser cada vegada més a prop de les empreses i de la realitat econòmica i social del nostre país.

Quant a les universitats, la Generalitat hi té una participació creixent, una participació creixent en els seus pressupostos, que han passat del 71%, l'any 86, al 78%, l'any 90; s'ha creat una nova universitat, la Pompeu Fabra; estem en procés de creació de les futures universitats de Girona, de Lleida i de Tarragona-Reus, i s'està duent a terme el Pla Quadriennal d'Inversions, per un import de 25.000 milions de pessetes.

La formació lliga amb l'altre coll d'ampolla que citava, que és el de la recerca i desenvolupament. Avui dia es considera, per estudiosos americans, que en el creixement econòmic la tecnologia incideix en el 50%, i altres estudiosos americans també diuen que els factors de creixement tradicionals i que han estat objecte de tants debats ideològics, com són el capital i el treball, incideixen només en un terç del creixement i que els dos terços del creixement econòmic provenen de l'educació,

del coneixement, de la tecnologia i d'altres factors. Per tant, ens trobem en una vertadera revolució; fins i tot alguns autors parlen de canvi de poder, que passa al coneixement i a la informació, des del poder polític o empresarial; però en tot cas sí que és obvi que la formació i la recerca i la investigació han esdevingut un factor essencial del creixement.

A un nivell més sectorial, en el camp de la formació ocupacional, vull fer una referència puntual a les accions destinades a la formació de personal dels diferents sectors econòmics, dels aturats i, en especial, dels col·lectius que tenen majors dificultats a trobar un lloc de treball. Tampoc vull passar per alt, encara que sigui breument, la millora de la formació professional agrària i pesquera; l'abast de la xarxa d'escoles i centres de capacitació agrària posada en peu en els darrers anys ha estat en un total de catorze centres ubicats en les zones rurals de Catalunya.

Però aquestes accions de la Generalitat en temes de formació i d'educació tenen com a punt de referència l'Europa comunitària, tenint en compte que a partir del gener del 91 hi haurà un nou sistema europeu de reconeixement dels títols d'ensenyament superior, que permetrà als ciutadans de la Comunitat d'exercir la seva professió en qualsevol Estat membre. Algunes de les accions formatives ocupacionals que he esmentat han rebut finançament de la Comunitat a través del Fons Social Europeu. Participem en una sèrie de programes específics comunitaris: el programa Erasmus, per al curs 89-90, 450 alumnes d'universitats catalanes han participat en aquest programa i han seguit, per tant, estudis en universitats d'altres països comunitaris; el programa COMETT, que promou la cooperació entre les universitats i les empreses en el camp de la tecnologia. De les quinze associacions, universitats i empreses per a la formació que té Espanya, cinc són catalanes; Programa Lingua, creat per promoure el coneixement de llengües estrangeres a la Comunitat Europea i abastar les llengües oficials dels Estats membres de la Comunitat Econòmica Europea; el programa PETRA, que té com a objectiu orientar els joves sobre les possibilitats de trobar feina i donar experiència en el món laboral a través d'estades a empreses; el programa ARION, que atorga beques per estudiar en altres estats membres; el programa Joventut amb Europa, que representa els intercanvis escolars.

Tots aquests són programes europeus en els quals, durant aquests últims anys, hem participat d'una manera cada vegada més important, i dels quals, des de la Generalitat, es fa un seguiment molt exhaustiu: la Generalitat, a finals del 88, va crear l'Oficina de Cooperació Educativa i Científica amb la Comunitat Econòmica Europea, per difondre les directrius i els programes comunitaris relacionats amb l'educació i la recerca.

L'any 87 es va crear el Servei Europa Universitat, per promoure la participació de les universitats de Catalunya en programes comunitaris.

La recerca i el desenvolupament van lligats, evidentment, amb la formació. La recerca i el desenvolupament han estat un dels punts que han impulsat Europa a unir-se, per ser més competitiva amb els Estats Units i el Japó. S'havia demostrat que els programes de recerca i desenvolupament que feien països tan importants com Alemanya, França o Gran Bretanya, que són els països que més despesa tenen en aquest camp essencial, eren insuficients per ser competitius amb els Estats Units i amb el Japó, i, de fet, la millora de la investigació europea i de la

competitivitat europea té molt a veure amb aquests programes europeus, i això ha tingut uns resultats enormement positius per a tot Europa.

Hi ha, doncs, una política comunitària de recerca, i l'Acta Única Europea va incorporar al Tractat de Roma un títol específic dedicat a la política de recerca i desenvolupament tecnològic.

Aquests són uns temes essencials a Europa, i aleshores, es pot dir: «si per a una política de recerca Alemanya i França són insuficients i s'han d'unir, dins de la Comunitat Econòmica Europea, per ser competitius a nivell mundial, què es pot fer des d'una autonomia, què es pot fer des de Catalunya?» I per això les xifres, els percentatges que donem aquí sobre el pressupost en aplicació de recerca..., hem de saber de quina recerca parlem; perquè, evidentment, no és igual l'alta investigació —que no està al nostre abast, perquè no està a l'abast dels Estats europeus— amb tot el que és la investigació aplicada als laboratoris i tota una sèrie de centres que poden participar en la millora de la qualitat i que poden incidir en una sèrie de centres específics.

Per tant, la Generalitat ha intentat desenvolupar aquesta activitat, si bé hem de dir que, quant a la investigació, no hi ha transferència, perquè sobre la Llei de la ciència i la investigació, hi ha un recurs presentat pel Govern de la Generalitat que encara no ha estat resolt pel Tribunal Constitucional i, per tant, no hem tingut absolutament cap recurs per tota aquesta tasca d'investigació. Només hi ha hagut una transferència en temes d'investigació agrària, que va permetre, al seu dia, de constituir l'IRTA, que és un laboratori que actua —i d'una manera eficaç— en aquest camp.

Per tant, el que hem de fer en aquest aspecte és, en primer lloc, participar en programes de recerca de l'Estat, i és el que ha fet la CIRIT. En aquests moments, es troba en vigor el Tercer Programa-marc del 90-94, que funciona paral·lelament amb altres programes específics encara no exhaurits, com el Segon Programa-marc del 87-91, i la Generalitat, sobretot a través de la CIRIT, ha intentat participar en aquests programes, de tal manera que hem obtingut, per exemple, el Programa de Química Fina. I també hem de participar en programes de recerca de la Comunitat Econòmica Europea, des de les nostres universitats, des de la Generalitat, des de les nostres empreses.

És condició gairebé obligatòria de tot programa comunitari de recerca la participació de dos o més Estats membres. Per tant, aquí hi ha una gran possibilitat de participació. Calia realitzar a Catalunya —entre altres coses, per l'atracció d'inversió i d'inversió estrangera— un important esforç per donar a conèixer la realitat tecnològica comunitària i la nostra realitat tecnològica d'adaptació.

Voldria fer referència, encara que sigui breument, al que ha fet la Generalitat en aquest camp de la investigació aplicada. En primer lloc: l'actuació de la CIRIT, que ja he destacat. Tenint en compte que, evidentment, la nostra participació pressupostària en aquests programes d'investigació se situa a un nivell encara molt inferior —això, segurament, des de grups de l'oposició se'ns dirà, se'ns ha dit, i això és cert—; és a dir, les despeses en R+D a Catalunya representaven el 0,465% del PIB català, per sota del conjunt espanyol, que eren del 0,57%, i aquests dos índexs són molt per sota del conjunt de la Comunitat Econòmica Europea —això és obvi. Però sí que s'ha fet un esforç: les despeses en R+D només representaven el 0,38% del nostre PIB, i ai-

xò, durant aquests tres últims anys, aquest percentatge ha millorat en un 22%. Per tant, durant aquests tres últims anys hi ha hagut un esforç considerable en R+D.

La investigació aplicada es fa, bàsicament, a través de determinats departaments: el Departament d'Indústria i Energia, centrat en la recerca aplicada i en el desenvolupament; cal fer esment del Laboratori d'Assaigs i Investigacions, el LGAIN, que representarà una inversió superior als 7.000 milions de pessetes, i que, en una bona part, aquests 7.000 milions de pessetes estan finançats pel FEDER i per programes comunitaris, com l'STAR i l'STRIDE. Una altra realització del Departament d'Indústria i Energia ha estat l'IDIADA, el Laboratori de l'Automòbil, i tota una xarxa de laboratoris, com per exemple el Tèxtil, relacionat amb la indústria tèxtil, a Terrassa, o el de la Pell i el Cuiro, a Igualada, i la participació de la Generalitat en tota una sèrie de centres que permeten la investigació a les empreses, participació que fem amb les universitats o amb el Centre Superior d'Investigacions Científiques: per exemple, la participació en el Centre de Microelectrònica, que es troba en l'espai de l'Autònoma, o del Centre de Nous Materials, o del Centre de Tractament de la Imatge, o del Centre d'Intel·ligència Artificial, i la participació, a través de la Fundació Catalana per a la Recerca, junt amb les quatre universitats, en un centre de supercomputació al servei de la investigació de les quatre universitats, que s'ubicarà en edificis de la Universitat central i de la Universitat de Pedralbes.

Es pot dir que el Departament d'Indústria i Energia, en activitats de R+D, aplica el 22% del seu pressupost, i això, en els últims anys, ha estat un canvi molt important. Cada vegada més cal abandonar la política d'ajuts a les empreses i anar cap a una política de creació d'unes infraestructures que permetin a les empreses millorar la seva tecnologia o millorar el seu disseny, o, en definitiva, poder ser competitives.

El segon departament de la Generalitat en ordre d'importància pel que fa a R+D és el d'Ensenyament, amb accions dirigides a la recerca bàsica en diferents sectors. He parlat abans de la gestió del Programa de Química Fina, integrat en el Pla nacional o estatal de R+D. El Departament d'Ensenyament dedica enguany uns 2.127 milions de pessetes per a accions en R+D. També voldria fer esment de les tasques del Departament d'Agricultura, i dir que l'any 85 —ho deia abans, de passada— es va crear l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries —l'IRTA—, que a finals del 89 donarà treball a 258 persones, per a investigació, de les quals 125 són titulars.

Són essencials, per a tota aquesta política de R+D, els contactes universitat-empresa. En aquest aspecte, s'han fet, amb les tres universitats, i es faran amb la quarta, el que anomenem Centres de Transferència de Tecnologia, que posen en contacte tot el potencial d'investigació que hi ha a les universitats —perquè la universitat no és únicament formació, sinó que és formació i investigació—, tot un enorme potencial d'investigació que hi ha a les nostres universitats, que no era aprofitat, i també al món empresarial. En aquests Centres de Transferència de Tecnologia, hi participa, doncs, la universitat, hi participa el món empresarial, a través del CIDEM, i hi participa també el CIDEM, com a representant de l'Administració.

Jo voldria dir que, en aquest aspecte —i aquest és un fet que em sembla importantíssim—, l'any 89 hi va haver 667 convenis entre universitats i empreses, per un import de 3.500 milions de

pessetes; és a dir que les universitats catalanes, les tres universitats —abans de la creació de la Pompeu Fabra—, van facturar, l'any 89, 3.500 milions de pessetes en investigació i estudis de tecnologia amb el món empresarial. Jo crec que anar en aquesta línia de posar en contacte tot aquest saber que hi ha a la universitat amb el saber fer que hi ha en el món empresarial, és realment una de les grans tasques que cal realitzar i de les que s'han realitzat a Europa durant els últims anys.

Volia fer una sèrie de consideracions —però em sembla que el temps se m'allarga— sobre la política en el camp energètic..., és que el tema és important. La política en el camp energètic, amb una sèrie d'auditories i diagnòstics energètics, amb uns estalvis molt importants, que signifiquen un estalvi de 403.773 tones equivalents de petroli per any; en el camp d'energia solar o energia eòlica, que representen percentatges encara molt petits, totes aquestes energies alternatives, però sí que hi ha hagut una acció molt important en el camp de la cogeneració, que ha representant per a les empreses un estalvi molt important d'energia.

Aquestes accions, entre el 86 i el 89, han generat unes inversions de 28.783 milions de pessetes; hi ha hagut una activitat molt important prop de les Comunitats Europees, de les quals s'han obtingut 1.238 milions de pessetes. És a dir, el lligam entre la Direcció General d'Energia i les Comunitats Europees ha estat molt estret.

Evidentment, cal parlar, quan es parla de competitivitat, de la qualitat, que és un tema bàsic, i, en això, sí que hi juguen els laboratoris. Vostès saben que el Mercat Únic és la supressió, també, de les barreres tecnològiques i de les barreres d'homologació, i, per tant, és possible que no hi hagi una norma europea d'homologacions: primer, perquè, en funció del principi de subsidiarietat, això seria difícilment assumible pels Estats, però aleshores es crearà un sistema de reconeixement mutu dels laboratoris: és a dir, una sèrie de laboratoris de prestigi a Europa pactaran entre ells que les seves certificacions, les seves aprovacions de productes seran vàlides per a tots els països.

D'aquí la importància de la nostra inversió en el Laboratori d'Assaigs i Investigacions, que és un laboratori que ja té una sèrie de convenis amb laboratoris molt importants d'Europa, i les certificacions i aprovacions del nostre Laboratori permetran als nostres productes la lliure circulació per Europa. Aquesta, jo crec..., i, per altra banda, aquest Laboratori és un laboratori obert a tot l'Estat espanyol, perquè crec que no n'hi ha cap més que tingui aquest reconeixement europeu, com té ell en aquest moment.

Sobre la qualitat, només una altra consideració: la manca de qualitat dels nostres productes, segons un estudi realitzat pel Departament d'Indústria i Energia, representa un 10% del valor afegit brut industrial de Catalunya. Els costos de la manca de qualitat són enormes i dificulten d'una manera molt gran la internacionalització de les nostres empreses i les seves introduccions en els mercats europeus, que són mercats molt exigents.

Informació, a través del Centre d'Informació i Desenvolupament —CIDEM—, és un factor bàsic; obertura d'oficines al Japó, als Estats Units, a Brussel·les; Programa d'informació als empresaris; COPCA; projecció a l'exterior... Són altres polítiques que, a més a més del que citava jo de la formació de les infraestructures i de la R+D, són essencials. La política d'internacionalització de les nostres empreses: els nostres viatges a

l'estranger, les missions comercials, l'obertura d'oficines, el fet que hi hagi trenta-un promotors del COPCA en el món, fent estudis de mercat o realitzant missions comercials en programes d'empreses, tot això amb una acció destinada a les petites i mitjanes empreses per facilitar la seva introducció en els mercats exteriors, aquests són uns fets bàsics de la Generalitat durant aquests últims temps, i que nosaltres pensem continuar i, si podem, en la mesura de les nostres possibilitats pressupostàries, incrementar.

Crec que l'opció del COPCA, a la vista de la reacció de les distintes patronals que ens demanaven uns forts increments en el pressupost per a aquest any, en una reunió que vam tenir amb sindicats i patronals, demostren fins a quin punt la seva activitat ha estat ben acollida pel nostre teixit industrial.

Evidentment, hi ha tota una sèrie de participació en programes europeus que tenen a veure amb la tecnologia, els quatre motors d'Europa, contactes amb distintes regions per a la biotecnologia, la participació en el RECTT, que és la xarxa europea de cooperació industrial i tecnològica, la via de les altes tecnologies que es crea en el contorn mediterrani, la participació en el RETI..., tot això són una sèrie d'accions.

Voldria entrar, després d'aquest tema de la competitivitat en el qual no he pogut allargar-me tot el que voldria, a causa del temps que se'm tira a sobre, voldria dir que des de l'entrada en vigor de l'Acta Única hi ha un concepte que es va afermant gradualment, com una de les innovacions més importants de l'Acta Única, que és el concepte de cohesió econòmica i social. Aquest concepte, que ja s'esmentava al preàmbul i a l'article 2 del Tractat de Roma, ha estat «constitucionalitzat» gràcies a l'Acta Única, en la qual hi ha paràgrafs específicament dedicats a la cohesió econòmica i social.

Com diu l'article 130 b), «quan es desenvolupin les polítiques comunes i el mercat interior, s'haurà de tenir en compte l'objectiu de la cohesió econòmica i social». En conseqüència, el binomi mercat interior-cohesió resumeix la doble finalitat essencial de l'Acta Única: alliberar els obstacles o fer desaparèixer els obstacles físics, fiscals, tecnològics d'homologació per assolir un veritable mercat únic, però al mateix temps assegurar que l'augment del creixement econòmic, conseqüència del mercat interior, no beneficiï bàsicament les regions més desenvolupades, sinó que per obra d'un esforç de solidaritat beneficiï també els països i les àrees menys desenvolupades de la Comunitat Econòmica Europea que, després de les últimes ampliacions, ha vist augmentar de manera considerable les seves diferències interregionals.

Per això, i en aplicació de l'Acta Única, el Consell acordà l'any 88 duplicar els fons estructurals entre el 87 i el 93, per tal de reduir les diferències entre les regions i l'endarreriment de les regions menys afavorides. Però l'abast de la cohesió no passa només pels fons estructurals: és més profund. No es limita, doncs, a la compensació interterritorial, i no és un concepte merament quantitatiu: la cohesió implica igualment la creació d'un veritable espai social europeu, en aquests moments potser una mica relegat davant de l'espai econòmic europeu. La realització del mercat interior no passa únicament per augmentar el creixement econòmic i la competitivitat de les empreses, sinó que cal garantir un repartiment just dels avantatges i els beneficis derivats de l'aprofitament de l'espai econòmic europeu. L'objectiu final, a Europa, és aconseguir una unió cada vegada més pro-

funda entre els pobles d'Europa, una major cohesió econòmica i social i una millora de les condicions de vida i treball dels ciutadans europeus. El progrés social i el benestar dels ciutadans europeus constitueix l'última justificació de la unió europea. I l'última justificació de l'espai econòmic europeu.

Parlarem, doncs, de cohesió econòmica i social fent referència primerament als fons estructurals i la seva aplicació a Catalunya i, després, de la dimensió social del mercat interior.

La reducció de les diferències entre regions i l'endarreriment de les menys afavorides s'aconsegueix amb els anomenats fons estructurals, que són el Fons Social Europeu, el FEOGA i el FEDER. Aquests fons pretenen contribuir a la resolució dels problemes estructurals més greus en l'àmbit regional, socio-laboral i del sector primari europeu i, per tant, la seva actuació està orientada a favor d'aquelles àrees que pateixen una situació econòmica i social més delicada. Això, que ja era així quan nosaltres vam ingressar a les comunitats europees el 86, s'ha accentuat amb la reforma dels fons estructurals posada en marxa el 88, per tal d'afavorir aquesta cohesió econòmica i social de la qual els parlava abans, i com a preparació de l'establiment del Mercat Únic del 1993.

Aquesta reforma, si bé per una part ha permès d'incrementar els recursos dels fons estructurals, per una altra banda obliga a una més gran concentració de les actuacions en les zones més problemàtiques, concentració que, en el cas del FEDER, obliga que un 80% dels seus recursos s'hagin de destinar a l'anomenat objectiu 1 dels fons estructurals: fomentar el desenvolupament de les regions subdesenvolupades, entre les quals no hi ha Catalunya. Aquesta concentració de l'objectiu 1 del FEDER, que representa el 80% dels fons del FEDER, es concentra en nou regions espanyoles, tot el Mezzogiorno italià i bàsicament a Irlanda i a Grècia. Aquests són els països que reben l'objectiu 1. Aquesta concentració, que comporta que els recursos destinats a les regions que, tot i tenir problemes estructurals importants, com és el cas de Catalunya, no es troben en les situacions més greus de la Comunitat Econòmica Europea —afortunadament—, però els recursos que rebem són reduïts i per tant tenen una incidència petita en la resolució dels nostres problemes, ho deia abans. No obstant això, els fons estructurals constitueixen la principal font de recursos que Catalunya pot obtenir de les institucions comunitàries; hi ha tota una sèrie d'altres programes d'ensenyament i de R+D, com he assenyalat anteriorment, que produeixen uns recursos, però la base principal són, malgrat tot, els fons estructurals.

No hem deixat passar cap ocasió —com era la nostra obligació— d'obtenir ajuts dels fons estructurals durant els darrers anys, presentant projectes i programes que han estat aprovats i cofinançats per les autoritats comunitàries. D'ençà que es va iniciar el procés de reforma, l'any 88, s'han aprovat els marcs comunitaris de l'objectiu 2 —reconversió de regions en declivi industrial—, objectiu en el qual participem, amb aportacions del FEDER i del Fons Social, 3 i 4 —lluita contra l'atur de llarga durada—, i afavorint la situació professional dels joves, amb aportacions del Fons Social Europeu, i el 5 b), que és el foment del desenvolupament de les zones rurals, amb aportacions de tots tres fons estructurals, és a dir, el FEDER, el Fons Social Europeu i el FEOGA.

Pel que fa a l'objectiu 5 a), que és adaptació de les estructures agràries, per la Comissió ja està molt avançat el procés

d'adaptació dels antics reglaments de transformació i comercialització de productes agraris, que són els que emmarquen l'aportació del FEOGA a aquest objectiu.

En conjunt, de tots aquests fons, i bàsicament per a l'objectiu 2, i per al 5 b) i 3 i 4, la participació de Catalunya en els fons estructurals comunitaris s'estima de l'ordre de 26.000 milions de pessetes anuals, dels quals una tercera part es destina a cofinançar projectes de la Generalitat i la resta a finançar projectes o actuacions de l'Administració central i de les corporacions locals —aquestes últimes, per cert, singularment actives, si bé en molts casos la preparació i la coordinació d'aquestes actuacions, d'algunes d'aquestes corporacions locals, també les realitza la Generalitat.

A més dels projectes i els programes operatius presentats a la Comunitat Econòmica Europea per ser finançats amb càrrec als fons estructurals, la Generalitat ha presentat propostes de participació en el RECHAR, que és reconversió de les zones mineres afectades per la crisi del carbó, pensant bàsicament en el Berguedà; la protecció del medi ambient en les zones costeres mediterrànies —ENVIREG—, la cooperació transfronterera —INTERREG—, i la investigació i el desenvolupament —STRIDE.

Cal, evidentment, sempre, aprofundir i millorar la nostra gestió en la presentació de propostes susceptibles de ser cofinançades pels fons estructurals comunitaris. Però també cal no enganyar-nos pensant que els recursos d'aquests fons puguin tenir una incidència significativa en l'adaptació dels nostres condicionants estructurals de cara al Mercat Únic del 93. L'aportació dels fons estructurals comunitaris a la Generalitat de Catalunya representa menys d'1% del nostre pressupost consolidat.

La primera preocupació dins de la dimensió social del mercat interior és l'ocupació. Ens hem de preguntar com la concreció de les llibertats de circulació de béns, serveis i capitals afectarà l'ocupació? Com la llibertat de moviment dels treballadors, que al nostre país serà probablement realitat l'1 de gener del 93, afectarà l'ocupació? S'espera que el mercat interior comporti un augment general d'ocupació, i que les economies catalana i espanyola surtin especialment beneficiades a mitjà i llarg terminis, però per analitzar l'impacte del mercat interior sobre l'ocupació cal tenir en compte tres dimensions: la temporal, la sectorial i la regional, a la qual ja hem dedicat unes consideracions.

Estudis provinents de la Comissió diuen que, si bé a mitjà i llarg terminis l'ocupació millorarà d'una forma generalitzada, durant els dos primers anys es podria produir un impacte negatiu. Aquest podria pal·liar-se, diu l'informe —diem nosaltres—, amb un creixement global de l'economia i amb mesures d'acompanyament adients. A aquest efecte temporal podríem afegir el diferent impacte sobre els diversos sectors i subsectors; sembla clar que, tot i acceptar un impacte global positiu, es produirà un canvi estructural: desapareixeran llocs de treball i n'apareixeran d'altres en nombre més important, però en sectors diferents. Després, si tenim temps, parlarem dels diversos sectors, com queden afectats per l'impacte del Mercat Únic.

Caldrà, doncs, minimitzar els costos econòmics i socials d'aquest procés i implementar polítiques adients per tal de facilitar el pas d'unes ocupacions a altres: és a dir que aquí tornem a retrobar la importància de l'educació i el reciclatge professio-

nal, que esdevé un factor clau, ja que la mobilitat geogràfica, tot i ajudant i que es produirà en el si de l'espai europeu, no s'espera que pugui jugar un especial paper en aquest procés d'ajust.

L'educació, doncs, ho repeteixo, és determinant: les empreses i les administracions públiques catalanes hem de ser-ne conscients, actuar amb la guia de la dimensió europea i utilitzar els seus fons —Fons Social Europeu— i programes.

D'altra banda, per adaptar-nos al funcionament del mercat interior, caldran modificacions en diverses àrees: probablement s'haurà de produir una certa harmonització de la nostra regulació laboral pel que fa a la tipologia contractual i a la durada i a la seguretat i higiene en el treball. També penso que les relacions laborals entre les empreses i els treballadors hauran de ser més intenses i cercar la col·laboració més que la confrontació, que potser no té gaire sentit en un entorn tan dinàmic i competitiu. Això significa que la participació i la corresponsabilització del món del treball en la marxa i els esdeveniments singulars de les empreses haurà d'incrementar-se. Però l'ocupació, tot i ser molt important, no és més que un dels aspectes de l'Europa social, dimensió que ha guanyat força gràcies, entre d'altres, cal dir-ho, al Comissari Marín i que va possibilitar la signatura per onze Estats membres —exclosa la Gran Bretanya—, el mes de desembre del 89, de la Carta Comunitària dels Drets Socials, que permet avançar en la realització de l'Europa dels ciutadans. Aquesta declaració, vostès saben que contempla aspectes fonamentals dels drets dels treballadors: lliure circulació, ocupació i retribució, millora de les condicions de vida i treball, protecció social, llibertat d'associació, formació professional, igualtat home-dona, informació i participació dels treballadors, la seguretat en el treball, la tercera edat, la protecció dels nens i els adolescents i la integració dels minusvàlids.

La Carta Social, respectuosa amb el principi de subsidiarietat, és conscient que les mesures per dur a terme l'estratègia de cohesió econòmica i social depèn dels Estats membres i, per tant, els seus objectius han de ser guia de la nostra acció de govern.

Voldria fer uns comentaris sobre l'adequació de l'economia catalana al mercat interior des d'una perspectiva sectorial. Després de set anys de l'adhesió a la Comunitat —set anys farà el gener del 93—, la nostra economia haurà passat de tenir un nivell d'obertura exterior relativament poc significatiu a afrontar-se en pla d'igualtat a la competència dels altres països comunitaris, i també a la incidència comercial de la tarifa duanera comuna davant dels països de fora de l'òrbita comunitària. Aquest procés, lògicament, està comportant i comportarà una reestructuració important del sistema productiu català.

La pregunta immediata és: en quina mesura l'economia catalana serà capaç d'afrontar aquesta nova situació? La resposta no és delimitable; tanmateix, jo voldria fer algunes consideracions. En primer lloc, penso que no és neglible dir que el Mercat Únic comportarà, tal com diu l'Informe Cecchini, una millora molt important a l'economia comunitària. Espanya es troba entre els països per als quals aquest mateix Informe preveu un creixement a mitjà termini més important. En aquest sentit, doncs, un primer aspecte a considerar com a element positiu és la potencialitat d'aquest gran mercat per al conjunt de l'economia espanyola i, d'una manera molt especial, per a l'economia catalana.

Un altre element al qual m'he referit abans és la posició geoeconòmica de Catalunya com un element molt destacable, almenys entre les comunitats autònomes espanyoles. El concepte de regió econòmica i d'eixos econòmics pren cada cop més importància en la literatura econòmica actual com a centres impulsors del creixement. Catalunya es troba en un dels epicentres de l'eix mediterrani; Barcelona li dona projecció —podríem parlar aquí de la projecció exterior que donaran els Jocs Olímpics. Aquest eix es considera ja consolidat en aquest moment com un dels motors econòmics comunitaris, si bé, i cal dir-ho, a un nivell més modest que el que defineixen els eixos de desenvolupament centreuropeu; és a dir, el gran eix del Rin, que després, a partir del nord d'Itàlia, agafa l'arc mediterrani que va des del nord d'Itàlia fins a Andalusia, i del qual Barcelona i Catalunya són un centre i un eix.

A nivell molt genèric, podem dir, doncs, que l'assoliment del Mercat Únic és una font d'oportunitats per a l'economia catalana. Tanmateix, que aquestes oportunitats es concretin en realitats dependrà en molta mesura de la resposta de la nostra economia i de les estratègies de competitivitat que s'adoptin, i de la superació d'aquests possibles colls d'ampolla, als quals he fet referència massa llargament.

No cal recordar aquí que l'economia catalana és eminentment industrial tot i el procés de terciarització emprès, com la gran part de les economies més desenvolupades. Per aquest motiu, l'economia catalana és més sensible als factors de competitivitat, ja que és una indústria principalment manufacturera, no bàsica, i es ressenteix més de les diferències de competitivitat internacional.

No hi ha estratègies úniques de competitivitat, hi ha, però, factors generalment acceptats que coadjuven que es desenvolupi un entorn competitiu en la investigació, la formació i les infraestructures. En aquest camp, cal ser conscients que la nostra economia té endarreriments respecte a l'entorn comunitari. Catalunya se situa entre el 85% i el 90% de la mitjana de les regions comunitàries, i participem amb els quatre motors europeus —amb Baden-Württemberg, amb Llombardia i amb Rhône-Alps—, però per cada pesseta que exporta Catalunya, Llombardia n'exporta dues i Baden-Württemberg n'exporta tres, i si nosaltres estem al 85% de la mitjana comunitària, Llombardia està al 135% i Baden-Württemberg al 145%. Per tant, hem de ser conscients del nostre endarreriment, malgrat ser una comunitat autònoma relativament desenvolupada dins de l'Estat espanyol, respecte al nostre entorn comunitari.

Quina és la resposta de les nostres empreses a les noves perspectives comunitàries? Diferents enquestes realitzades dins l'àmbit empresarial mostren, en general, unes expectatives favorables, si bé s'observa encara un important grau de desconeixement del que serà el nou mercat europeu i de les noves estratègies que la situació requereix. Malgrat això, la inversió industrial —com ja hi he fet referència anteriorment— ha assolit aquests darrers anys uns nivells de creixement veritablement importants com a reflex de l'esforç realitzat per les empreses catalanes en l'adaptació i la modernització dels processos productius, i ha estat, alhora, aquesta inversió, un dels elements impulsors del fort creixement de la nostra economia durant aquests anys.

No seria just oblidar que durant els últims anys l'empresa catalana ha millorat sensiblement el seu grau d'autofinança-

ment. Dades de la Central de Balanços del Banc d'Espanya, referides a una mostra important d'empreses amb seu social a Catalunya, mostren que entre el 86 i el 88 hi ha hagut un augment sistemàtic del finançament propi o patrimoni net d'aquestes empreses, que ha passat d'un 56% sobre el passiu a un 68%.

En el sector industrial hi ha uns estudis recents, un d'ells de Buigues, i un altre que porta com a títol «Els estats membres davant el repte sectorial del Mercat Únic», i un altre estudi de l'Institut IFO, de Munic, una valoració empírica dels factors que donen forma a la competitivitat de les regions, que han estat fets per encàrrec de la Comissió de la Comunitat Econòmica Europea. Seria massa llarg analitzar aquests informes interessantíssims amb tot detall, però, en conclusió, són quaranta sectors que rebran un major impacte del mercat interior i que actualment estan més protegits per barreres no aranzelàries i que representen el 50% del valor afegit industrial de la Comunitat.

En el cas d'Espanya, aquests estudis destaquen dues coses: per un costat, es reconeix l'esforç extraordinari d'adequació de la indústria espanyola, que s'ha hagut de realitzar en pocs anys, a la supressió de bona part dels obstacles duaners, contingents i altres mesures de caràcter proteccionista; aquest és un fet positiu que ja he destacat al principi de la meua intervenció. Per altra banda, s'incideix en el fet que els avantatges comparatius existents a Espanya se situen avui encara —i aquesta és una certa feblesa per al futur— en indústries intenses amb mà d'obra: a curt termini, l'assoliment del Mercat Únic podria significar guanys importants per a sectors com la ceràmica, cables elèctrics, cava, indústria tèxtil, calçat, cautxú, joguines i articles esportius; a llarg termini, però, això comporta que l'especialització espanyola es concentraria en sectors de feble creixement de la demanda i fortament exposats a la competència dels països en desenvolupament. El sector de l'automòbil i de petits electrodomèstics escapen a aquesta valoració, i es constitueixen com els sectors de futur més forts de la indústria espanyola segons l'esmentat estudi.

Crec interessant fer una breu lectura de les conclusions d'aquest estudi des de la perspectiva catalana: en primer lloc, cal considerar que a Catalunya l'activitat industrial representa un 42,3% del valor afegit brut de la seva economia, xifra superior a l'espanyola i superior a la mitjana comunitària. En aquest sentit, cal preveure que la nostra economia haurà de fer un esforç major d'adaptació que la del conjunt de l'Estat.

En segon terme, bona part dels sectors amb avantatges comparatius —els que he citat abans— tenen una fortíssima presència a Catalunya. Una primera aproximació al comerç exterior d'aquest sector ens mostra que el volum de les exportacions catalanes sobre les espanyoles és molt important; entre altres sectors cal assenyalar els vins i els escumosos, els articles esportius, les joguines, els cables elèctrics i els aparells electrodomèstics, entre altres.

Aquests sectors tenen, no obstant això, un cert grau de vulnerabilitat a Espanya, com a conseqüència de la previsible competència dels altres països de la Comunitat Econòmica Europea a partir del 93.

En canvi, la inversió estrangera s'ha concentrat en sectors d'alt contingut tecnològic —química bàsica, industrial i agrícola, maquinària tèxtil, informàtica, telecomunicacions, maquinària agrícola—, que permeten, des del nostre país, encara que sigui

amb capital estranger, una presència important en el Mercat Únic Europeu.

L'estudi de l'Institut IFO, de Munic, aborda empíricament, en una consulta a més de 8.000 empreses, la valoració que fan dels futurs efectes del Mercat Únic Europeu sobre elles mateixes. En general, les empreses estan esperançades, menys que les empreses del nord d'Europa, menys que països com Alemanya, Bèlgica, el Regne Unit, i sobretot França —que valora molt positivament l'impacte del 93—, i els països del sud d'Europa —com Espanya, Grècia i Portugal— estan en una posició molt més escèptica. Les empreses grans tenen una valoració més positiva del que representarà el Mercat Únic, i les petites i mitjanes, les PIME catalanes, a través d'uns estudis realitzats pel Patronat Català Pro Europa, troben a faltar informació encara i coneixement de l'impacte del Mercat Únic; vol dir fins a quin punt el CIDEM, com a Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials, té importància; fins a quin punt té importància que hagi obtingut l'«eurofinestreta» de la Comunitat Econòmica Europea i estigui connectat informàticament directament amb Brusselles per donar tota la informació als nostres empresaris; fins a quin punt hem de difondre encara aquesta informació, i fins a quin punt és important també l'acció del COPCA sobre els mercats estrangers, cosa que els nostres petits i mitjans empresaris tenen dificultat a conèixer i, sobretot, a projectar-s'hi.

Uns altres sectors del sector primari, sector molt important sobretot en la construcció de la Comunitat Econòmica Europea, el sector agrari, és un sector fortament protegit en el context comunitari i al qual s'adreça, a través dels diferents ajuts i subvencions de la Política Agrària Comunitària, la PAC, gairebé un 60% del pressupost total de la Comunitat Econòmica; aquesta és una dada interessant, un 60% va per a la política agrària i els ajuts al món rural. És també cert que hi ha un biaix important d'aquestes polítiques cap als sectors agraris més continentals —llet, cereals— en detriment de produccions més mediterrànies —fruites, verdures. Potser és un dels sectors que es van tenir menys en compte o potser més difícils de negociar en el moment de l'adhesió.

L'adhesió a la Comunitat es va fer a partir de la negociació d'un període transitori amb unes bases que estaven condemnades a ser trasbalsades a molt curt termini, atès el context de canvis que afectava ja aleshores la PAC. Aquests canvis tenen el seu origen en l'important cost financer d'aquestes polítiques, però també en els esdeveniments ja previsibles de l'Acta Única Europea.

L'any 86 es van iniciar les negociacions de la Ronda d'Uruguai, de l'acord general sobre aranzels duaners i comerç, conegut per GATT, que ha estat de molt recent actualitat aquests dies i que se centra en la lluita entre la política agrària europea i els Estats Units. L'acord d'adhesió, la veritat és que deixava un marge de maniobra molt reduït per anar assolint l'adequació del nostre sistema agrari als nous condicionants comunitaris, que, per altra banda, són modificats molt ràpidament i exigeixen un gran esforç de seguiment.

El context normatiu del sistema agrari cada cop més depèn de les directrius comunitàries. Tanmateix, no existeixen canals de participació de les comunitats autònomes dins dels procediments decisoris comunitaris i ni tan sols es contempla un sistema reconegut d'accés a la informació comunitària. Jo diria que,

en el camp de la informació i en el camp de la presa de decisions i de la participació, aquest és el sector de la política que va pitjor, les relacions entre l'Administració central i l'Administració autonòmica, i també de comprensió i d'informació respecte a la política comunitària.

El sector terciari..., hi passaré molt ràpidament degut al temps. El comerç interior: hi ha un gran d'atomització del nostre comerç superior a la majoria dels països comunitaris; hi ha una penetració gran de grans empreses estrangeres en aquest sector, amb els problemes que vostès coneixen; hi ha un elevadíssim nombre d'establiments que funcionen sense cap forma d'associacionisme, i, per tant, cal anar cap a una política de major oferta, d'aparició d'especialitats, de lluitar, competitivament, contra la importació massiva de productes importats, de veure què passa amb l'aparició d'aquestes empreses estrangeres que ja representen més del 30% del volum total de negocis de les 525 primeres empreses de distribució alimentària a Espanya, i que s'estima que l'any 93 arribaran a concentrar més del 50% d'aquest sector distributiu. Aquest increment de la presència de grans cadenes de distribució i franquícia d'hores que es recolzen en els comerciants més dinàmics. L'assoliment del Mercat Únic accelerarà, amb tota probabilitat, la necessitat d'afrontar aquests reptes d'aquest sector i, en aquesta línia, crec que hem d'anar per un foment de l'associacionisme, per un augment de l'especialització comercial, per la professionalització del comerciant i per l'adaptació al món de la distribució, també, de les noves tecnologies.

El sector turístic a Catalunya és enormement important; representa 2,9 milions de places; mou un volum de turisme estranger de 15,3 milions de persones. Hi ha hagut aquest any passat i aquest any un advertiment que ens indica que, malgrat les grans possibilitats que tenim i que seguim tenint, dos-cents milions de turistes que es mouen en l'àrea del Mediterrani, on Catalunya és la part més important des d'un punt de vista turístic, fan que les nostres possibilitats i les nostres potencialitats siguin clares, malgrat l'avís d'aquest any. Però, evidentment, hem de tenir una oferta de més qualitat, que ha de ser sustentada també per una millora de les condicions ambientals; hem de vigilar els preus i veure l'evolució que tindrà en el futur el turisme, en el qual els viatges creixents i el lleure jugaran un paper essencial.

Sobre el sector financer jo volia simplement dir que Catalunya té importància; genera al voltant del 20% del valor afegit brut espanyol en activitats de crèdit i d'assegurances. S'ha parlat sovint de Catalunya com un país industrial —i és cert— i amb un dèficit en el sector financer. De totes maneres, en el sector financer —vull dir, a Catalunya— està actuant tota la banca espanyola, l'estatal, que té una gran part de la seva activitat a Catalunya, algun dels grans bancs té un 25% de la seva activitat a Catalunya; hi ha tota la banca estrangera, que presta serveis a Catalunya; hi ha una banca local, amb alguns exemples de bancs que ja no són tan petits i, sobretot, últimament, la creació de moltíssims bancs petits especialitats en gestió de patrimoni, Merchbank; hi ha un sector de caixes que és molt més important que a la resta de l'Estat i més important també que a la resta d'Europa, amb la fusió que ha tingut lloc aquest any d'una gran entitat, que és «la Caixa».

En aquest aspecte hi ha tots uns esforços, que fem des de la Generalitat, que fa també l'Ajuntament de Barcelona, per a la potenciació de Barcelona com a plaça financera. Això..., certa-

ment, el sector financer també ha estat afectat per les noves tecnologies, per la internacionalització, el Mercat Únic que ha portat una concentració a la borsa de Madrid, fins i tot superior a la previsible; el mercat europeu farà que tot això canviï i que tant Madrid com Barcelona no s'han de mirar entre elles sinó que han de mirar què passa a París o què passa a Londres, perquè la revolució tecnològica afecta enormement aquest sector i, en tot cas, hi ha una sèrie d'accions per impulsar Barcelona com a plaça financera. Jo voldria destacar, només de passada, la creació del Mercat de Futurs, MEFFSA, que ha estat un èxit; l'ampliació de MEFFSA a nous productes financers, la..., si podem l'ampliació de MEFFSA a futurs i opcions, encara que en aquest cas hi ha una lluita amb la borsa de Madrid; la creació recent, i que es posarà en marxa el gener, de l'Institut d'Estudis Financers per formar persones especialitzades en tots aquests sectors, i potser l'organització d'un mercat de pagarés d'empresa o del segon mercat a Barcelona per donar aquest impuls de plaça financera.

Jo, últimament, he llançat una idea, que va ser una idea utòpica, però que veig que està tenint una acollida bastant favorable, que és: quan parlem de la Unió Econòmica i Monetària parlarem del Banc Central Europeu i començar a proposar Barcelona com a seu d'aquest Banc Central Europeu. En un moment en què, segons les nostres informacions, les capitals d'Estat es neutralitzen entre elles i potser es busca una capital europea que no sigui capital d'Estat i en què és necessari l'equilibri nord-sud i la potenciació de l'àrea mediterrània, potser no seria una mala idea començar a pensar tots plegats que Barcelona pugui ser seu d'aquest Banc Central Europeu. És una idea que, en aquests moments, pot semblar una mica utòpica però que em sembla que, tots plegats, haurem de pensar com la treballarem i quina estratègia fem i com colloquem el Banc d'Espanya i el Govern de l'Estat en la defensa d'aquesta ubicació a Barcelona del Banc Central Europeu. Dic que va ser una idea llançada, diguem, per veure la repercussió i que jo diria que la repercussió ha estat —i l'acollida— molt més favorable del que jo preveia.

Política del medi ambient. El tema europeu és inesgotable. L'acció pública de protecció del medi ambient, que assumeix la Comunitat Europea, és de gran abast. Ja a partir del 72 la Comunitat afronta, de manera decidida, la seva intervenció directa i efectiva en la protecció del medi ambient. L'objectiu fonamental és l'establiment d'una política sobre el medi ambient comuna a tots els Estats membres. Aquesta política es justifica per raons d'eficàcia en la gestió, contaminació transfronterera, economies d'escala en l'execució de programes, però també per al bon funcionament del Mercat Comú: supressió de les diferències en la qualitat de vida dels ciutadans, garantia de lliure circulació de mercaderies, i és especialment necessària amb vista la realització del Mercat Únic. La Comunitat destina una gran quantitat de recursos per potenciar el finançament de projectes i de programes a favor del medi ambient: MEDSPA, programa comunitari per a la protecció del medi ambient a les regions mediterrànies, ENVIREG, i, de manera més general també, el FEDER, i en tots aquests programes participa Catalunya.

L'acció pública de la Generalitat en matèria del medi ambient abasta dos sectors: la lluita contra la contaminació i la preservació del patrimoni natural. Aquest és un tema que, quant a la política de la Generalitat sobre aquest tema, ha estat sufi-

cientment debatuda i ho serà en aquest Parlament, perquè jo no intenti aquí explicar, en aquests moments, la idea de medi ambient del Govern de la Generalitat.

Voldria entrar en el final de la meua llarga exposició parlant de temes essencials, com són els nous reptes de l'Europa dels 90. Els propòsits de l'Acta Única Europea i la seva concreció més important, que és l'assoliment del mercat interior, són insuficients per a l'establiment d'una política econòmica comunitària i una veritable integració europea. Sembla necessari aprofundir més i arribar a una unió econòmica i monetària i també a una unió política, la intensitat i calendari de les quals és molt difícil de preveure quan tot just comencen a Roma unes conferències intergovernamentals sobre ambdues unions.

Però els propòsits... Parlaré de la unió econòmica i monetària. Com tots els il·lustres diputats recordaran —i diputades, il·lustres també— el projecte d'unio econòmica i monetària, avui en procés de discussió, va ser elaborat per un comitè d'experts, dirigit per Jacques Delors, i va ser presentat la primavera del 89. El projecte, concebut com un procés gradual, preveu, per una banda, l'assoliment d'una unió monetària. Aquesta unió comporta assegurar la total convertibilitat entre les monedes, la liberalització completa de les transaccions de capital, la integració plena dels mercats financers i l'eliminació dels marges de fluctuació dels tipus de canvi amb l'objectiu d'establir, al final del procés, una moneda única. Per una altra banda, una unió econòmica l'objectiu de la qual és garantir la llibertat total de circulació de béns, serveis, persones i capitals a la vegada que estableix una política de competència dirigida a reforçar els mecanismes de mercat i unes polítiques comunes per fomentar el desenvolupament regional.

Per aconseguir aquests objectius, cal la coordinació de la política macroeconòmica dels Estats membres i preveure regles obligatòries respecte a la política pressupostària, perquè dèficits excessius no comprometin l'assoliment d'una política d'estabilitat. L'informe Delors, que conté les idees bàsiques del projecte d'unio econòmica i monetària, preveu d'aconseguir aquesta unió en tres etapes, de les quals l'informe només fixa la data de la primera. Aquesta, que va entrar en vigor l'1 de juliol del 90, juntament amb la lliure circulació de capitals per vuit estats membres, a excepció d'Espanya i Irlanda —que recordo que es preveu, aquesta lliure circulació de capitals, per a l'1 de gener del 93— i de Grècia i Portugal —on aquesta lliure circulació de capitals es preveu per a l'1 de gener del 96— té com a objectiu principal l'assoliment del mercat interior. Per tant, preveu que totes les monedes entrin a formar part del mecanisme de canvis del sistema monetari europeu. Després de l'entrada de la lliura, el passat dia 7 d'octubre, només falta participar en aquest mecanisme de canvis del sistema monetari europeu a l'escut portuguès i al dracma grec. Al llarg d'aquesta etapa està prevista la intensificació de les polítiques estructurals i regionals per corregir possibles desequilibris.

Per a l'entrada en vigor d'una segona etapa calen canvis institucionals i, per tant, l'aprovació d'un nou tractat. Després de nombrosos canvis d'actitud per part de les autoritats monetàries d'alguns Estats membres, la darrera reunió del Consell ECOFIN a Roma, a finals d'octubre d'enguany, va preveure l'inici de la segona etapa per a l'1 de gener del 94. Durant aquesta segona etapa es constituirà un sistema europeu de bancs centrals amb total autonomia respecte als Estats membres.

Finalment, i en una tercera etapa de la qual no es coneix encara l'inici, es crearà una moneda única a través de la reducció paulatina dels marges de fluctuació de les monedes, el sistema europeu de bancs centrals assumirà les competències en matèria monetària, gestionarà el nou sistema de paritats fixes i intervinirà en el mercat de canvis, decidint el volum de reserves de la Comunitat i en un horitzó, doncs, hi ha aquest Banc Central Europeu del qual parlava.

Des de la presentació de l'informe s'ha obert un intens debat sobre aquesta qüestió transcendental, el qual ha fet aparèixer dues visions diferents sobre el camí a seguir per aconseguir la unió econòmica i monetària. Una primera visió és la que inicià el President Delors amb la presentació del seu informe. S'anomena «institucionalista», atès que pretén avançar, mitjançant decrets administratius i canvis institucionals. La seva prioritat és la fixació de dates per a l'inici de les diferents etapes; un calendari que compromet la Comunitat.

Una segona visió és la «comportamentalista», la qual pretén una aproximació evolutiva i gradual segons el mateix funcionament del mercat. Aquesta visió va néixer del Tresor anglès encapçalat pel Cancellier Major, actual Primer Ministre, el qual és partidari d'un ecu fort amb l'existència de les altres monedes abans que una moneda única, que també seria l'ecu, òbviament. Estem pendents de l'inici de la conferència intergovernamental sobre aquesta unió, que està prevista per a aquests dies, i els canvis recents en el Govern britànic ningú sap com poden afectar l'impuls d'aquesta unió econòmica monetària.

Aquest és, evidentment, un tema fonamental dels anys 90: un sol espai econòmic, una sola moneda, un banc central europeu. No cal dir que el tema depassa totalment les competències nostres però en parlem perquè incideix d'una manera decisiva sobre el futur de tot Europa i, per tant, de Catalunya. La posició de Catalunya, de la Generalitat —puc parlar pel Govern de la Generalitat, però crec que dels grups polítics en general—, va en la línia de l'informe Delors o la posició semblant majoritària del Parlament Europeu. En tot cas, s'inscriu en una línia —ho destacava jo abans— molt important de cessió de sobirania per part dels Estats.

La unió política constitueix una nova fase en el procés d'integració europea; significa estendre la cooperació i l'acció comuna al terreny de la política exterior i, per tant, de la seguretat, i persegueix crear la identitat europea assumida pel conjunt dels ciutadans. S'inscriu dins dels objectius marcats pels fundadors de la Comunitat i recollits en el preàmbul dels tractats constitutius. El procés d'integració econòmica, desenvolupat durant els darrers trenta anys, impulsat últimament, ha creat un grau d'unificació que possibilita i exigeix estendre l'actuació comunitària a l'àmbit polític. L'evolució dels països europeus del centre i de l'est d'Europa no és aliena a aquest impuls de la unió política. La unió política és necessària, segons la nostra posició. El nivell d'integració exigeix una coherència i, àdhuc, una acció comuna en la política exterior, inclosos —ho deia abans— els aspectes relacionats amb la seguretat. A més, el nou equilibri mundial i europeu fa necessari que la Comunitat parli d'una sola veu. D'altra banda, la Comunitat incideix en múltiples aspectes de la vida quotidiana del ciutadà, i, per tant, cal preveure una regulació supranacional de certs aspectes del seu estatut i dels seus drets i deures. En síntesi, la unió política comprèn la coherència de la Comunitat en l'esfera internacio-

nal: una política exterior comuna i la millora del funcionament i el reforçament de la legitimitat democràtica del sistema institucional comunitari, i l'assumpció de noves competències, especialment pel que fa a la ciutadania europea. En tot això, nosaltres hi reivindicuem una major participació de les regions.

M'agradaria destacar que aquesta construcció haurà d'actuar seguint el principi de subsidiarietat, és a dir, el fet que la Comunitat no actuarà allà on ja sigui suficient la intervenció dels Estats o de les regions. L'acceptació i la inclusió d'aquest principi en els tractats és positiu, des del punt de vista del reconeixement de la nostra autonomia, i, per tant, hem de reivindicar que la seva formulació mencioni explícitament el respecte de les competències, no només dels Estats, ans també regionals. La política exterior comunitària que avui funciona, però només en aspectes comercials, caldrà estendre-la als àmbits polítics, àdhuc a la formulació d'una política de defensa.

Pel que fa a la legitimitat democràtica, hem de tenir en compte que avui el Parlament Europeu no té un autèntic poder legislatiu, que recau essencialment en el Consell de Ministres. Sens dubte, cal reforçar els seus poders de decisió i promoure una legislació electoral uniforme, en la qual nosaltres reivindicuem la circumscripció regional. Creiem que el Parlament ha de tenir el poder pressupostari, que ha de designar i investir el president de la Comissió, que ha de tenir un control polític sobre la Comissió, i que, en definitiva, ha d'agafar legitimitat democràtica. D'altra banda, les decisions del Consell de Ministres preveuen que s'adoptin en comptades excepcions —nos membres o revisió de tractats— per majoria, la qual cosa no serà fàcil, i reforçar les competències executives de la Comissió, que, controlada pel Parlament, esdevingui un govern europeu. A més, la unió ha de tractar d'aprofundir determinades polítiques: medi ambient, política social, política **cultural...**, i definir alguns aspectes dels drets i deures que ens permetin parlar d'una ciutadania europea.

Quant a la política cultural, s'ha de fer respectant també el principi de subsidiarietat, de manera que en cap cas, especialment en la cultura, es perjudiqui la diversitat, que constitueix la base de dinamisme i de riquesa d'Europa. Aquest tema per a Catalunya és essencial, i en aquest aspecte, en aquest moment de la meua intervenció, vull valorar molt positivament l'acord d'ahir del Parlament Europeu, que representa el reconeixement del català. Aquest és un fet positiu, i ho vull dir clarament des d'aquesta tribuna, i vull felicitar tots els eurodiputats catalans, d'una manera especial, i també tots els grups polítics europeus que han donat suport a aquesta aprovació, a aquest acord d'ahir, perquè és l'única llengua no oficial de l'Estat..., encara que sigui oficial a l'Estat, perquè el català és oficial a Catalunya i, per tant, dins de l'Estat espanyol, però no és oficial de l'Estat i, per tant, és un pas molt important, més enllà de la discussió de per a què servirà exactament, i que depèn molt també en el futur de nosaltres, però és un pas molt important des d'un punt de vista de reconeixement ple del català com a llengua europea.

Per fi, la unió política ha de contemplar el poder de les regions i associar-les als seus mecanismes. Sobre aquest tema, jo volia coincidir amb els documents elaborats per l'ARE, que assenyalen cinc temes clau per a una correcta participació regional en l'estructura institucional comunitària: principi de subsidiarietat, ja n'he parlat a bastament. La participació en el Consell de Ministres, fet important atès que les decisions del

Consell afecten amb freqüència competències o interessos fonamentals de les «regions» —entre cometes—; es podria pensar en un representant regional complementari al de l'Estat, per als temes que afectin, sobretot, competències de les regions. Creació d'un òrgan o consell regional: aquesta és una proposta que està integrada en les propostes de diversos Estats, concretament el Canceller Kohl va ser el primer que la va llançar, i l'Estat espanyol sembla que hi donaria suport; creiem que, inicialment, aquest òrgan podria tenir caràcter consultiu, però progressivament hauria de ser operatiu —almenys aquesta és la nostra posició—, hauria de poder emetre dictàmens sobre qualsevol projecte comunitari i, alhora, caldria enumerar una sèrie d'àmbits en els quals el dictamen fos preceptiu, i que només pogués ésser refusat per majoria qualificada; aquest seria el pas que en aquesta etapa nosaltres proposàrem, de consultiu a inicial, que progressivament anés en aquesta línia d'actuació que acabo de descriure. I dret de recurs de les regions davant el Tribunal de Justícia: és positiu preveure una legitimació específica per a la defensa dels drets de les regions, i cito el recurs de nul·litat i el de carència. I, finalment —ja ho he dit abans—, la circumscripció regional en les eleccions del Parlament Europeu.

Aquestes discussions de la Conferència Intergovernamental sobre la unió política seran molt difícils; encara que no existeix una visió clara del que cada Estat membre entén per «unió política» ni tots els Estats membres estan disposats a transferir noves i més àmplies parcel·les de sobirania a la Comunitat. En qualsevol cas, del reconeixement d'un paper actiu de les regions en la nova Comunitat que resulti d'aquests acords, en depèn la consagració d'un fet regional a nivell europeu, que per a nosaltres, per a Catalunya, em sembla que és enormement important.

He fet una sèrie de consideracions sobre l'adequació de Catalunya al Mercat Únic Europeu i la internacionalització de l'economia catalana; hem exposat la situació de Catalunya en cadascuna de les etapes clau del nostre procés d'integració. Catalunya vol participar activament en aquesta construcció europea, vol «maximitzar» els avantatges, afrontar els reptes i veure els riscos. Hem comentat les accions realitzades per la Generalitat, la Generalitat té incidència en la millora de la competitivitat de la nostra societat, de les nostres empreses. Hi ha hagut un esforç d'adaptació molt fort de les administracions públiques catalanes —ajuntaments, el mateix Govern de la Generalitat...—, la participació, que ja he descrit, en els programes europeus i en els fons estructurals, la creació d'aquesta dimensió europea i la projecció exterior —essencial per a Catalunya en aquesta etapa—, la internacionalització de la seva cultura, de la seva economia... Creiem que el món econòmic i social ha sabut percebre —però encara hi hem d'insistir— la importància d'aquest repte, que és enorme, és el repte dels anys noranta. Una sèrie d'entitats, la PIMEC, el Foment del Treball, les cambres de comerç, els col·legis professionals, els sindicats, les fundacions privades, l'Institut Català de Tecnologia i la Fundació BC, etcètera, han seguit molt de prop tota aquesta adequació a les Comunitats Econòmiques i, en molts casos, han treballat amb nosaltres i ens han assessorat.

Tota aquesta adaptació no recau únicament en el Govern de la Generalitat ni en les administracions públiques: és un tema que hem de fer arribar a tota la societat, que afectarà la nostra vida en els propers anys. He parlat de la competitivitat de les

empreses, essencial per al món de l'ocupació, però també de la Carta Social Europea, la cohesió econòmica i social, l'equilibri interterritorial dins d'Europa, les grans diferències entre les zones més desenvolupades i les zones mediterrànies, el fet que nosaltres som europeus, però som europeus mediterranis i uns europeus d'una zona que està emergint econòmicament, però que encara té un dèficit respecte a aquesta Europa central, a aquesta Europa, podríem dir, del Rin.

Durant aquests anys, que han estat uns anys de creixement econòmic, jo crec que hem superat satisfactòriament aquesta obertura envers l'exterior, que hi ha hagut un creixement econòmic i, en general, un creixement del nivell de vida, però que els reptes són molt considerables, els colls d'ampolla també ho són i els hem de superar. I, evidentment, l'obertura de la nostra economia, que avui és comparable al nivell de França, al nivell d'Itàlia o al nivell de la Gran Bretanya, molt superior a països menys oberts, com són el Japó i els Estats Units —malgrat ser grans potències—, però encara bastant per dessota dels països del Benelux, que són els països més oberts del món econòmicament.

Els eixos sobre els quals seria convenient orientar el futur de la nostra economia són: una preparació adequada a les noves condicions de competència que planteja el mercat interior i l'aprofitament dels avantatges potencials de la vertebració d'una gran àrea econòmica europea, en la Mediterrània nord-occidental, que pot tenir Barcelona com a capital i Catalunya com a punt essencial, i que és la vocació que nosaltres hem de tenir en aquesta zona mediterrània nord-occidental.

Cal incrementar les inversions destinades a guanyar competitivitat exterior, mitjançant la incorporació de tecnologies, la qualitat dels productes, un major rigor de les administracions i també de les empreses i dels ciutadans.

I, finalment, jo crec que Catalunya ha de trobar en la construcció europea la realització que busca des de fa segles: la seva afirmació nacional de poble europeu, la seva identitat cultural i lingüística irrenunciabls, el seu creixement econòmic i social dins de la primera potència econòmica del món en el qual tenim la sort d'estar incorporats, la seva estabilitat democràtica dins de l'espai que històricament més ha respectat els drets humans. Tot això és un horitzó que alguns poden qualificar d'utòpic, almenys en el primer punt, el de la realització i l'afirmació nacional de poble europeu, perquè sabem que aquesta Europa és avui l'Europa dels Estats, però l'enfortiment dels poders comunitaris supranacionals i l'emergència de les regions indiquen una evolució esperançadora cap a l'Europa dels pobles. En tot cas, aquest fenomen transcendent, Catalunya el viu des de dins d'Europa, pertanyent a Europa, havent recuperat la democràcia i les seves institucions d'autogovern, i, per tant, les oportunitats són molt superiors al que podríem haver imaginat fa quinze anys. En molts aspectes, per tant, a partir d'ara tot depèn de nosaltres.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Recordo als il·lustres senyors portaveus que a continuació immediatament d'aquest Ple hi haurà Junta.

La sessió continuarà aquesta tarda, a les disset hores.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts d'una del migdia i tretze minuts.)

La sessió es reprèn a les cinc de la tarda i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El debat prossegueix amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris i de les agrupacions parlamentàries, que seran de trenta minuts i de vint-i-dos minuts i mig, respectivament. L'ordre d'intervenció serà de menor a major.

Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, el procés de la nostra plena integració europea ens planteja el repte de configurar els nostres posicionaments polítics per tal d'afrontar la problemàtica de la realització del mercat interior europeu, l'any 93. Però Europa ha estat sempre una realitat canviant; Europa, l'etimologia de la qual és encara objecte de discussió, ha passat per molts avatars històrics des que dins un context mític passà de nom de deessa i de dona, fins al d'una zona estrictament geogràfica, a la consolidació, ara en marxa, d'una realitat cultural, econòmica i política, la identitat i la magnitud de la qual conformen la gran incògnita del futur immediat.

Efectivament, els darrers esdeveniments als països de l'Est, la ja consolidada unitat alemanya, són elements prou importants com perquè aquest debat es mogui en els paràmetres de la incertesa. Aquests esdeveniments es produeixen, d'altra banda, a un ritme tan accelerat que potser algunes o moltes de les consideracions que al llarg del debat es faran podrien quedar invalidades a curt termini. I nosaltres, des de Catalunya, també, ens movem, dins de, també, paràmetres de la incertesa. Hi ha elements que ens apropen a Europa, justament ahir el Parlament Europeu aprovava la consolidació, la conformació del català com a idioma europeu.

Hi ha elements, potser massa, que ens allunyen d'Europa. Quan parlem de coses que passen a l'aeroport de Barcelona, a punt d'inaugurar; quan parlem de qüestions que passen en habitatges del Turó de la Peira, o quan parlem de coses de serveis públics al carrer Comte de Borrell; totes aquestes situacions no ens poden amagar l'allunyament que encara patim d'Europa. És des d'aquesta consideració inicial que formulem el nostre pensament polític sobre els quatre eixos que ens planteja el Govern: l'adequació legislativa i els aspectes tecnològics, formatius i d'organització empresarial.

Tot això, sense deixar de banda que els grans objectius de la nostra generació, els grans objectius de la nostra integració, integració econòmica, integració política a Europa, han de ser una millor distribució de la riquesa, el treball i el benestar; una millor distribució del coneixement; fomentar la instantaneïtat, extensió i participació de tots en les noves tecnologies i la transició d'una economia que continua amb la destrucció dels recursos naturals i deteriorant el medi ambient, a una situació d'equilibri dinàmic.

Començarem parlant del primer dels quatre blocs que ens planteja el Govern: un ordenament jurídic comunitari. Dins el context d'aquestes breus consideracions inicials, cal preguntar-se quina és la utilitat pràctica i integradora d'un ordenament jurídic comunitari, la font del qual és el poder sobirà dels estats membres. Des dels anys cinquanta hi ha hagut una temptació raonable de vincular el procés d'integració europeu a una suposada crisi de l'estat nacional. Els corrents federalistes de l'època profetitzaven l'agonia de l'Estat i qüestionaven la seva capacitat per resoldre problemes que tenien a escala europea i, fins i tot, magnituds universals. Estem parlant d'empreses multinacionals, de les obertures dels grans mercats, etcètera.

De tota manera, la realitat i la perspectiva històrica de més de trenta anys no permeten seguir afirmant aquesta situació de crisi, encara que es pot acceptar la crisi relativa de certes funcions que desenvolupava l'Estat i que, en cas d'haver-ne retinut el seu exercici, el benestar i el progrés de la societat hauria estat molt inferior. Però també és cert que el procés comunitari enforteix políticament els estats membres de la Comunitat, malgrat la pèrdua de la seva capacitat normativa individual. Aquesta pèrdua, però, no cal interpretar-la, des del nostre punt de vista, com un perill de la pròpia pervivència de l'Estat; és més, encara que en el seu origen el procés d'integració europea es fonamentà amb un cert recolzament de la idea d'un estat federal, la situació actual del sistema europeu pressuposa i exigeix l'existència de l'Estat. Sense l'Estat, sense el manteniment de l'Estat sobirà, avui la pervivència de la Comunitat es qüestionaria, i sense que això vulgui dir res en contra ni negar el paper, l'important paper que, des de la nostra perspectiva, juguen i jugaran les regions europees, les autonomies, en la construcció d'Europa, en el futur d'Europa.

L'eixamplament dels espais polítics a través dels processos d'integració econòmica i social consoliden i enforteixen el poder estatal; l'Estat assumeix, reconduïx i controla la seva pròpia crisi de funcions. Algunes de les funcions que l'Estat ha desenvolupat davant la societat es fan ara des del nivell comunitari. Per això la conformació d'un ordre jurídic derivat del nou espai polític ha de tenir prioritat d'acció sobre l'ordre jurídic en les funcions que ultrapassen la capacitat de l'Estat. Davant el model de l'Estat federal, la Comunitat té prioritat d'acció, però l'Estat conserva fortament el poder. Pot dir-se, doncs, que les comunitats han anat molt lluny en el seu poder normatiu, molt més enllà d'allò que permetia preveure el seu escàs poder polític.

Estem, doncs, davant d'una situació d'un cert desfasament entre el que és jurídic i el que és polític en el procés europeu d'integració. El que cal veure ara, en aquest apartat, és el paper de Catalunya en la implantació del dret europeu. La progressiva consolidació de l'Estat de les autonomies va coincidir en el temps amb el procés d'incorporació d'Espanya a les comunitats, procés que va culminar l'1 de gener del 86, data d'entrada en vigor del Tractat d'Adhesió.

El Conseller ja s'ha referit aquest matí que en el període immediatament anterior a l'entrada en vigor del tractat es va produir a Catalunya tot un procés voluntari d'adequació a les normes i principis comunitaris, i com a conseqüència d'aquesta voluntat política d'adequació voluntària, mitjançant decrets, es va produir la modificació de cinc lleis d'aquest Parlament: la de col·legis professionals, residus industrials, alta muntanya, mo-

modernització de l'empresa familiar agrària i de l'estatut de l'empresa pública catalana.

De tota manera, senyores diputades, senyors diputats, en aquest procés d'adaptació legislativa a Europa haurem d'aprendre tots plegats, societat i govern, que és important fer lleis europees; però si important és fer-les, imprescindible és complir-les. Ens hem d'acostumar a aplicar les lleis com es fa a la resta d'Europa, perquè, a tall d'exemple, no ens serveix de res modificar la Llei de Residus Industrials, del 83, per adaptar-la a la normativa comunitària, si després, passats set anys, encara no hem començat a aplicar-la.

Parlem ara, molt breument, del segon bloc: l'àmbit tecnològic. Els pagaments efectuats per les empreses espanyoles en concepte d'assistència tècnica i *royalties* —pagaments que es canalitzen bàsicament cap als Estats Units, Alemanya, França i Gran Bretanya, països que representen el 70% de la nostra factura tecnològica— han experimentat un molt important creixement des de l'any 84, en el conjunt de l'Estat; l'any 84 aquesta factura tecnològica va representar 85.000 milions de pessetes; el 86, 108.000; el 88, 162.000 i el 89, 192.000 milions de pessetes. Aquestes xifres són l'expressió més significativa i més elemental, alhora, de la nostra, de la molt important nostra dependència tecnològica de l'estanger, i això continua creixent. Durant el període gener-setembre d'enguany aquests pagaments patiran un increment de 24.000 milions de pessetes respecte al mateix període del 89. És a dir, amb tota probabilitat la factura tecnològica d'Espanya, enguany, serà de l'ordre de 225.000 milions de pessetes.

L'Acta Única Europea afegeix un nou títol sisè al tractat de la Comunitat Econòmica Europea, que tracta de la recerca i el desenvolupament tecnològic i adopta com a objectiu el reforçament de les bases científiques i tecnològiques de la indústria europea i d'afavoriment del desenvolupament de la seva competitivitat internacional. Cal dir que, a hores d'ara, la Comunitat Econòmica Europea dedica l'1,9 del seu PIB a la investigació, mentre que els Estats Units dediquen el 2,72%, i el Japó, el 2,56%. És a dir, estrictament, pel que fa als recursos que es dediquen a la investigació, el conjunt dels països de la Comunitat els hauria d'incrementar el 50% per igualar-los al Japó i als Estats Units; però, a més a més, els hauria de fer més rendibles i per fer-ho s'hauran de concentrar esforços. El Japó i els Estats Units funcionen com un país; els països de la Comunitat Europea, encara no ho fan. La manca de coordinació entre els investigadors de diferents països multiplica, de forma significativa, la despesa d'investigació europea.

Des d'aquest punt de vista, segurament no es donen les passes suficients ni en la mateixa direcció. Efectivament, les empreses espanyoles van reduir els seus pressupostos per finançar projectes d'investigació i recerca durant l'any 89 respecte a l'any anterior. L'any passat, les empreses espanyoles van dedicar a investigació uns recursos equivalents a l'1,34% de la totalitat dels seus costos laborals, mentre que l'any 88 en van destinar l'1,39%.

D'altra banda, el percentatge de treballadors que les empreses han destinat a investigació i recerca ha quedat estancat en poc més de l'1%, 1% de la totalitat de les plantilles; percentatge clarament insuficient per garantir un creixement sostingut de la innovació i de l'assignació tecnològica en la major part dels subsectors productius. De fet, el paper a jugar en aquest àmbit

per la Comunitat no és finançar una part significativa de la despesa europea d'investigació, sinó més aviat incrementar, fomentar la cooperació i la coordinació; aconseguir que els centres d'investigació públics i privats i les empreses treballin conjuntament a nivell europeu, amb la finalitat d'introduir un efecte multiplicador dels seus resultats. És amb aquesta finalitat que el Consell de Ministres de la Comunitat, el 22 d'abril, aprovà el tercer programa marc de desenvolupament i recerca tecnològica, amb una durada de quatre anys, 91-94, i es destinaren 5.700 milions d'ecus; la qual cosa representa un increment substancial respecte al programa, del segon programa ara vigent, al qual hi ha dedicats 3.750 milions d'ecus.

Aquest tercer programa marc s'estructura en un conjunt de vuit àrees d'actuació: qualitat de vida, informació i comunicació, modernització dels sectors industrials, recursos biològics, energia, recerca i desenvolupament, explotació del fons i dels recursos marins i millora de la cooperació científica i tècnica europea.

D'aquests vuit apartats, només tres ultrapassen el 15% del total. La modernització dels sectors industrials a la qual es pensa dedicar 845 milions d'ecus —el 15,66 del total de recursos programats—, l'energia: 1.173 milions d'ecus, 21,74% i, finalment i el més important: informació i comunicació, 2.275 milions d'ecus, 42,16%. I dins d'aquest gran apartat d'informació i comunicació, la subàrea de tecnologies de la informació absorbeix 1.600 milions d'ecus, el 30% del total del programa marc. I mentre, nosaltres, què fem a Catalunya? Sobretot, què fem respecte a la cooperació internacional? En quina mesura contribuïm, des del Laboratori d'Assaig i Investigació, a la concentració d'esforços, que en l'àmbit de la investigació se'ns demana des d'Europa? I des de l'Escola del Disseny Tèxtil? No es tracta tant de fer centres més o menys selectius, sinó d'integrar la tasca d'aquests centres en la tasca comuna investigadora, en la tasca comuna investigadora europea. No serem més europeus per tenir més centres petits d'investigació, per més nostres que siguin.

Tercer bloc: formació. El gran repte de la formació futura és el de la formació polivalent; és a dir, aquella formació que permet a l'individu la realització posterior de diversos tipus de feines. Des d'aquesta perspectiva, la situació, la preparació dels nostres joves, ofereix seriosos motius de preocupació. En primer lloc, la desproporció entre demanda i oferta de treball incideix més negativament en les persones que accedeixen per primera vegada al mercat de treball; en segon lloc, els sistemes educatius evolucionen molt més lentament que les modificacions tecnològiques o, fins i tot, que els plantejaments industrials, mercantils, financers i professionals, la qual cosa col·loca els joves en una situació d'insuficiència de la qual és un lamentable exemple el nostre sistema educatiu professional i universitari, que obliga els joves —naturalment, els joves que poden, que no són tots ni de bon tros— a realitzar estudis complementaris molt cars i de llarga durada que els allunyen, en possibilitats i en temps, del mercat de treball.

En tercer lloc, la Comunitat ha seguit fins ara una línia centrada únicament en la dialèctica empresa-treballador, que no ha reparat en la possibilitat de permetre abonar i fomentar la creació, per part dels joves, de la seva pròpia activitat econòmica, ja sigui empresarial, professional, artesanal, etcètera.

Caldrà, doncs, una profunda reflexió sobre el particular i cal-

drà, doncs, també, després i sobretot, adoptar mesures enèrgiques per modificar l'actual situació. Caldrà, en definitiva, millorar substancialment la qualitat de l'ensenyament universitari; caldrà incrementar de manera significativa les relacions universitat-empresa; caldrà dignificar tècnicament i socialment la formació professional, i caldrà adaptar els processos formatius a les veritables demandes del mercat laboral.

I caldrà adonar-se que la perspectiva del Mercat Únic del 92, en virtut del qual persones, serveis i capital circularan lliurement per l'Europa comunitària, determinarà que la demanda laboral es cobrirà amb aquelles persones que tinguin una formació «més òptima», independentment de quina sigui la seva nacionalitat d'origen.

La Comissió Europea acaba de publicar una anàlisi sobre l'impacte sectorial del Mercat Únic a la indústria, segons la qual la nostra indústria únicament presenta avantatges comparatius nets en el sectors de mà d'obra intensiva i costos salarials baixos, i s'ofereixen les millors perspectives per a nosaltres de les condicions derivades del petit cost de la mà d'obra no qualificada.

Davant aquesta situació, el Govern de la Generalitat ens presenta uns Pressupostos per al 91 que avui estem en fase de discussió en aquesta Cambra, sobre els quals només aportaré dues dades que em semblen prou significatives: increment del pressupost del Departament d'Ensenyament 91 respecte al 90: 11,3%. Increment del conjunt dels pressupostos consolidats de la Generalitat: 13,8%. És a dir, el conjunt dels pressupostos de la Generalitat creix 2,5 punts per sobre de l'increment del pressupost d'Ensenyament, que d'aquesta manera es conforma com un departament no prioritari dins els Pressupostos del 91.

Una altra dada: inversió total, inversió en equipaments del Departament d'Ensenyament l'any 90: 13.553 milions de pessetes. Inversió en equipaments totals del Departament d'Ensenyament previst per a l'any 91: 13.421,6 milions de pessetes, 130 milions menys. Amb això no n'hi ha prou. Amb aquestes dades a la mà, vostès, senyors del Govern, hauran d'explicar molt detingudament als joves catalans que la seva formació ha deixat de ser una prioritat del Govern i els hauran d'explicar també com, per aquest camí, es quedaran despenjats davant la formació a què tenen accés la resta de joves europeus. Per aquest camí, senyors del Govern, els nostres joves seran joves europeus, però seran joves europeus de segona.

Finalment, quart bloc que ens proposa el Govern: organització empresarial. La realització del mercat interior és la principal prioritat de la Comunitat fins al 31 de desembre del 92. L'aproximament a l'horitzó esmentat, del 31 de desembre del 92, produirà a Catalunya dos efectes fonamentals: d'una banda, una intensificació de la competència per part de la resta de les empreses dels països de la Comunitat i, com a contrapartida lògica, la total obertura al mercat comunitari dels nostres productes i de les nostres empreses, que accediran a un mercat potencial de més de 300 milions de consumidors.

El primer dels dos efectes esmentats comportarà, si bé a termini mitjà —també s'hi ha referit el Conseller aquest matí—, efectes positius per al sector industrial català. Efectivament, l'increment de la competència abastarà tant la producció com les compres de les nostres empreses, empreses que, d'aquesta manera, podran accedir a productes semielaborats, béns d'equip o aparells d'alta tecnologia al mateix nivell de qualitat i preu que la resta dels països de la Comunitat Europea.

El segon efecte, el de la total obertura al mercat interior representa la superació d'una sèrie de reptes que les nostres empreses han de superar si s'hi volen ficar; reptes importants, reptes com el de la competitivitat dels nostres productes; reptes com el de la qualitat: 200.000 milions de pessetes, ens deia i ens deia bé el Conseller aquest matí, costa a l'economia catalana la manca de qualitat dels nostres productes..., o el disseny, reptes com el de la implantació de noves tecnologies; reptes, en definitiva, que en aquest marc haurien de fer concentrar els esforços en aspectes tals com la difusió de noves tecnologies, facilitant-ne l'accés al conjunt de les nostres empreses, principalment a les nostres petites i mitjanes empreses, que formen el substrat més important de la nostra estructura empresarial.

Aspectes tals com el foment de l'augment de la qualitat o la millora dels canals comercials de distribució, o el desenvolupament de xarxes d'informació empresarial, o de l'impuls del redimensionament de la grandària de l'empresa catalana per tal d'adaptar-lo a la mitjana europea, o també aprofitar els efectes positius del fet de la Barcelona olímpica del 92. I altres reptes la superació dels quals necessitarà mesures específiques, com per exemple el tractament de la fiscalitat, fiscalitat que, en part, ha estat tan de moda aquestes darreres setmanes, aquesta fiscalitat que necessita una modificació global seriosa —i no com ha pretès fer el Govern socialista— i una anàlisi molt més rigorosa i menys tremendista i demagògica que la feta per alguna força de l'oposició conservadora.

La magnitud dels problemes plantejats, les dificultats d'acord pels interessos econòmics contraposats dels països membres, la incidència que el disseny del sistema fiscal té en els marges d'actuació de les polítiques econòmiques estatals, són elements que fan previsible el retard en l'eliminació de les fronteres fiscals. Sembla més probable que l'harmonització fiscal indirecta, a l'enans que la directa, es produeixi a remolc de la mateixa realitat que es manifestarà al llarg del gener del 93, amb la lliure circulació —ja ho hem dit— de mercaderies, capitals i persones. Serà aleshores quan es plasmaran els avantatges i també els desavantatges fiscals comparatius; caldrà que se solucionin amb urgència temes que avui encara tenim pendants sobre la taula. Del que sí que estem segurs, però, és que els qui més patiran les conseqüències seran els agents econòmics que hauran d'adaptar-se a les noves circumstàncies sense una prèvia planificació fiscal que els permeti d'afrontar aquest canvi amb el mínim risc possible de pèrdua de competitivitat.

Tinc interès a parlar, ni que sigui breument, d'un dels aspectes més importants de l'Acta Única Europea; m'estic referint a l'edició d'un nou títol, el setè, dedicat al medi ambient, en l'article 130 r) del qual s'especifica que l'acció de la Comunitat en matèria de medi ambient ha de tenir tres objectius: preservar, protegir i millorar la qualitat del medi ambient; contribuir a la protecció de la salut de les persones, i garantir una utilització prudent i racional dels recursos naturals, i que l'esmentada acció en matèria de medi ambient es basa en els principis d'acció preventiva i de la correcció, preferentment en la mateixa font de les agressions al medi ambient, sota el principi que qui contamina ha de pagar. Les exigències en matèria de protecció del medi ambient —i això és important, senyores diputades i senyors diputats— són un component de totes les altres polítiques de la Comunitat. Objectius i accions esmentades que quedaren nítidament reforçats quan el 19 de novembre d'enguany els trenta-

dos Estats de l'oest i de l'est d'Europa, més els Estats Units i el Canadà, pertanyents tots ells a la Conferència per a la Seguretat i la Cooperació a Europa, signaren la Carta de París, i hi reconeixien la necessitat urgent d'abordar els problemes del medi ambient i la importància que dins d'aquest àmbit tenen els esforços individuals i col·lectius.

Jo lamento molt profundament la superficialitat amb la qual aquest tema ha estat referit aquest matí pel Govern, Govern que, com hem dit a bastament en aquesta Cambra, ha fracassat rotundament en la seva política ambiental. Ser europeus passa necessàriament per ser ambientalment europeus. I certament costarà fer aquesta reconversió europea ambiental si tenim en consideració situacions com les que acaba de denunciar DEPA-NA, situacions a les quals ja em vaig referir en ocasió de la defensa en aquest Parlament de l'esmena a la totalitat dels Pressupostos del 91, palesades en la relació dels vint-i-cinc punts negres ambientals i constatades en l'afirmació que deu anys de govern convergent únicament han portat al país —en matèria de medi ambient— a emprendre actuacions de política cosmètica, buida de contingut i absent de visió d'Estat.

Deixo per al final unes molt breus consideracions sobre els efectes que la nostra plena integració a Europa pot comportar respecte al repartiment competencial entre el Govern central i la Generalitat. Encara que resulti obvi recordar-ho, la integració d'Espanya a les comunitats té com a efecte constant l'atribució de competències de diverses institucions internes a favor de les institucions comunitàries. Evidentment, aquestes competències corresponen unes vegades a les Corts Generals, unes altres al Govern central, unes altres a la Generalitat, que les hauran de cedir en benefici de l'òrgan corresponent de les comunitats. I aquesta afectació es produirà també, o es produeix també, de manera diversa, amb la qual cosa ben segur que ens trobem davant d'un nou repartiment competencial i institucional. En definitiva, ens trobem davant un nou concepte de repartiment del poder polític, davant el qual es posaran sens dubte a prova tant l'esperit de solidaritat de les diferents autonomies de l'Estat com els diferents nivells de sensibilitat autonòmica de les diferents opcions polítiques. I entre tots, senyores diputades, senyors diputats, entre tots plegats haurem de cercar les solucions més adequades perquè, finalment, a Catalunya li correspon l'important paper d'ésser la capdavantera de l'Estat de les Autonomies, d'ésser l'element fonamental d'unió i comunicació entre Europa i Espanya.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. *(Pausa.)*

Correspon ara intervenir a l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyor President de la Generalitat, membres del Govern en Ple, senyores i senyors Diputats, un dels documents primers que va elaborar al llarg dels anys 40 el Consell Nacional Català de Londres, en ple exili polític els seus membres i en plena dictadura franquista l'interior del país, quan tot Europa i tot el món estaven somoguts per la Segona Guerra Mundial, era un document de propostes polítiques, una de les quals, de les primeres, reivindicava ja una qüestió tan pragmàtica, tan elemental, però alhora amb

tanta visió europeista com era la reivindicació per a Catalunya de l'ample de via europeu.

Aquesta primera reivindicació no fa altra cosa que fer-nos adonar, que fer-nos conèixer que la vocació i la voluntat europea han estat una constant al nostre país, tot i que ha de quedar clar que, per als qui hem defensat en tot moment una concepció àmplia del marc cultural i nacional, sempre hi ha hagut una part del país present a Europa.

Aquesta vocació europea, que es concretà ja durant el període de la Primera Guerra Mundial amb l'anada de voluntaris catalans a participar-hi, o amb el ressò dels Catorze Punts del President Wilson, i ja després, a la dècada dels anys 40, amb la col·laboració amb les forces aliades, és la concreció d'una vocació d'universalitat i de contemporaneïtat que ha estat un senyal inequívoc de la nostra identitat i de la seva cultura; una vocació expressada a través de dos factors —l'europeisme i el mediterranisme—, als quals, sens dubte, el President de la Generalitat afegiria una tercera vocació, la hispànica, vocació a la qual estariem disposats modestament a renunciar, sempre en benefici de conceptes més amplis, superiors i universalistes com, per exemple, Europa; lluny, doncs, de vocacions provincianes o estadistes ja caduques.

Tot fa pensar que el que fins ara era l'habitual pont aeri Madrid-Barcelona començarà a ser en el futur el pont aeri Barcelona-Brussel·les, el pont que substituirà el marc de modernització que fins ara havia representat el Mediterrani. En aquest sentit, potser caldrà pensar a demanar als Reis —si més no al rei Baltasar, ja que se n'acosta la data— la possible creació d'un nou institut, un institut català d'estudis mediterràneo-europeus, per tal d'enfocar de manera adequada l'impacte cultural que pot representar la nostra incorporació a partir de l'Acta Única Europea.

Els valors de la tolerància, de la pluralitat, de la diversitat, de l'exercici del dret a la diferència per la via del diàleg i del pacte són els nostres valors, i ha de quedar clar que no hi ha sortides aïllades als grans problemes, que cal un veritable poder polític europeu que no es limiti només, com fins ara sovint, als problemes d'adaptació del camp; un poder democràtic sobre els temes bàsics d'Europa: la política de medi ambient, la renovació de la xarxa de producció, la política industrial, la qüestió de l'energia, etcètera.

Aquest poder polític europeu té un horitzó inevitable, tenint en compte que som un país i també un continent de dimensions reduïdes, i els estats hauran d'anar cedint poders: poders cap a Europa, però també poders cap a aquelles entitats polítiques d'àmbit jurídic i territorial subestatal per aconseguir d'aproximar l'àmbit polític del poder a les decisions dels ciutadans. Aquella bella aspiració antiestatista dels republicans federals catalans té avui un nou vigor i un nou sentit potenciant els poders subestats —locals, regionals i nacionals, segons els casos— i superestats. Més poder, doncs, per a l'Europa unida, més poder per a les unitats polítiques reals.

Contra l'Europa de la intolerància i els xovinismes hem d'alçar la bandera del continent que sigui casa comuna del respecte, on la diversitat sigui viscuda com a riquesa i no com a limitació, amb satisfacció i no amb inquietud. Hem de fer compatibles l'afirmació a les cultures nacionals i l'obertura universal. Europa ha de ser plenament el marc de llibertat de persones i de pobles, que vagi des del dret d'asil fins a la llibertat d'informació.

La força de Catalunya no rau ni en el seu exèrcit, ni en la seva riquesa, ni naturalment —com ses senyories no ignoren— en el seu poder polític, sinó fonamentalment en la seva cultura i en la seva voluntat de ser. És exactament aquesta la mateixa afirmació que voldríem també per a Europa.

Amb la desaparició de les fronteres s'acabarà també aquell mite polític joseantonianista de la unitat de mercat en l'universal i aquesta serà una mesura carregada de significació política per als estats i per a les nacions sense estat, mesura que es farà econòmicament imprescindible, tenint en compte que en aquests moments es despenen ja desenes de milers de milions anuals d'ecus en formalitats duaneres o bé en protecció d'indústries nacionals.

Malgrat tot, un objectiu que l'Acta no pot encara solucionar és la comunitarització del sistema monetari, l'assoliment d'una política monetària comuna, no simbòlica com ara, sinó real, i no pot solucionar-ho per l'oposició dels estats, pel caràcter reaccionari, tancat, dels estats, que retarda una mesura tard o d'hora inevitable.

Alguns dels aspectes polítics que s'han marcat aquest matí des de l'àrea econòmica fan que ens duguin a la reflexió que dintre de l'Estat espanyol Catalunya sigui..., en relació amb les possibilitats de rebre ajuts europeus, Catalunya sigui considerada una regió rica i per aquest motiu els efectes d'aquests ajuts hagin estat mínims. L'objectiu primer d'aquests ajuts, promoure el desenvolupament i l'ajustament de les regions menys desenvolupades, la canalització és a través del FEDER. A partir de la nova reglamentació d'aquest fons i els criteris d'aplicació a les regions amb un PIB inferior al 75%, Catalunya queda exclosa, atès que aquest PIB supera en el seu conjunt aquest 75%. Cal remarcar, però, que una presència directa i sobirana de Catalunya a la Comunitat Econòmica comportaria que un 30% de la seva població i fins un 60% de la seva superfície territorial es podria acollir a aquest fons.

A partir de la data del 93 l'economia catalana pot trobar-se amb desavantatges enfront d'altres països de la Comunitat. L'agricultura tindrà dificultats, que ja han estat palesades els darrers anys, atès que els monocultius propis de Catalunya —com són el vi i el fruit sec, l'un per excés de producció i l'altre pel tracte preferencial de les importacions procedents de Turquia— tenen difícil solució. És difícil de definir-se en aquest punt, ja que per complicar més les coses el comerç internacional, amb la gran pressió dels Estats Units, farà difícil que la Comunitat pugui augmentar els ajuts al sector agrari i fins i tot mantenir els actuals.

Pel que fa al sector industrial, aquest sector que a casa nostra està format principalment per petites i mitjanes empreses —com al conjunt de la Comunitat, on aquestes societats superen àmpliament el 90% i donen treball al 70% de la població—, són elements claus que no es poden deixar al marge d'una reflexió sobre la nostra situació industrial. Els problemes de la petita i mitjana empresa a Catalunya, petita i mitjana empresa que té l'empenta i la mentalitat suficient per penetrar en els mercats europeus, no seran superats a causa d'un seguit d'elements: per una banda, la manca de possibilitats d'inversió per falta d'atenció de la banca i el preu excessiu del diner i, per altra part, per no haver pogut respondre a la creació d'empreses de comercialització suficientment àgils perquè aquesta penetració sigui possible.

Una de les principals dificultats per a la nostra entrada a Europa és la manca de desenvolupament d'instruments de comercialització, la manca de polítiques d'informació, i cal, doncs, tenir com a objectius prioritaris per ser realment competitius la millora del tractament fiscal, la situació de la inflació a la mitjana europea, la modificació a la baixa de la paritat de la pesseta, la millora de l'accés al finançament, el suport per part de l'Administració i la formació de tècnics per a l'exportació.

És evident que moltes d'aquestes mesures queden fora de les possibilitats del Govern de la Generalitat, però sí que allò que pot fer el Govern de la Generalitat és millorar l'accés al finançament, donat que disposa de mecanismes i d'atribucions per incidir en les entitats financeres i, encara més, procedir a intensificar la informació, la creació de suports institucionals cap a la petita i mitjana empresa, perquè aquesta pugui arribar en bones condicions als mercats europeus.

L'any 92 té per a l'Estat espanyol unes ressonàncies gairebé mítiques, d'autèntica epopeia col·lectiva. És l'any on s'ajunten esdeveniments com els Jocs Olímpics de Barcelona, l'Exposició Universal de Sevilla, la commemoració del cinc-cents aniversari del descobriment d'Amèrica, i hi ha qui afegeix —si la ignorància és atrevida— de la unitat d'Espanya i tot.

Per als catalans el 1992 és també l'any d'una efemèride i d'un desafiament: el país celebrarà el centenari de l'establiment de les Bases de Manresa, el primer intent organitzat de dissenyar un sistema d'autogovern nacional amb un marc de competències i atribucions que en alguns casos és superior a aquell de què disposa avui el nostre país.

El repte de l'Acta Única és, evidentment, introduir-nos en un moviment d'onada llarga, però ens convé ser-hi, en aquest moviment, des del primer instant, per mirar d'adequar a favor nostre allò que, si no vigilem molt, pot acabar esdevenint un greu perill: la inèrcia de la integració europea, si no aconseguim d'intervenir-hi amb una certa força, ens serà més perjudicial que profitosa, perquè els factòtums de la Comunitat són els estats membres, i perquè també fóra per part nostra d'una enorme ingenuïtat pensar que per motius filantròpics aquests poders vetllaran per les cultures i les collectivitats nacionals que no disposin d'un marc estatal propi; si no ho han fet gairebé mai, encara menys ho faran ara, en un moment en què els estats pateixen un excés de gelosia provocat pel previsible rosec de la seva sobirania nacional. Girar-s'hi d'esquena sembla tan poc recomanable com caure també en una situació utòpica excessivament il·lusionada, que Europa ens pot solucionar allò que fins ara ni ens ha solucionat l'Estat espanyol, ni nosaltres hem estat capaços de promoure en vies de solució.

Hi ha també altres implicacions gens secundàries que la liberalització del mercat europeu suposarà: entre altres un aspecte al qual el Conseller s'hi ha referit molt escassament i gairebé de passada, com és la liberalització dels mercats comunicatius, informatius, culturals i editorials, amb una incidència notable sobretot en el terreny de les telecomunicacions i de l'apartat àudio-visual. Aquest fet desfermarà una competitivitat sense precedents entre les diferents àrees lingüístico-culturals d'Europa que lluitaran per l'hegemonia en aquest àmbit: l'anglès té, evidentment, tots els trumfos a la mà per esdevenir el guanyador de la cursa. Les tendències al proteccionisme lingüístico-cultural dels estats de parla no anglesa es reforçaran i, òbviament, els qui poden tenir més possibilitats de sortir-hi per-

dent seran les llengües com el català, que tenen, a més de l'inconvenient de disposar d'un mercat potencial reduït, el fet de no poder disposar d'un estat que les defensi.

No hi ha, doncs, lloc per a l'optimisme ni per a la passivitat confiada. Davant d'aquest repte té encara més vigència que mai la coneguda afirmació de Companys en el sentit que Catalunya només podran defensar-la els catalans. Comporta aquesta afirmació el fet que no hi haurà, de cap de les maneres, un enfortiment exterior de la presència catalana si prèviament no s'ha aconseguit de fer aquest enfortiment a l'interior.

Voldria aquí referir-me a l'acord recent –d'ahir mateix– del Parlament Europeu en relació amb la llengua catalana, justament per situar-lo en els seus justos termes. Ha estat efectivament un pas endavant, estem contents i satisfets que s'hagi fet aquest pas endavant, però cal també relativitzar aquest pas: ni aquest acord d'ahir és el que va aprovar el Parlament de Catalunya, ni aquest acord d'ahir és l'acord que va aprovar el Parlament de les Illes Balears, ni –com titula un diari d'avui– ahir el Parlament Europeu no va aprovar l'oficialitat de la llengua catalana a Europa.

El que ha fet el Parlament Europeu és una altra cosa i el símbol del que ens pot esperar en el futur: ha fet el reconeixement d'una evidència; ha fet el reconeixement del català com a llengua europea, circumstància que compta, pel cap baix, almenys, amb mil anys de durada. Valgui com a exemple l'explicació a la circumstància que a l'oficina de Barcelona de les Comunitats no va ser sol·licitat en el seu moment cap requisit de coneixement de la llengua pròpia del país per als funcionaris que pretenien d'arribar-hi a treballar. Si el President francès Mitterrand es planyia l'any 85 del que li esperava a la llengua francesa davant de l'allau de l'Acta Única Europea per la penetració de l'anglès –una llengua francesa parlada a tots els continents– què no hem de dir nosaltres en tant que parlants d'un idioma d'un àmbit territorial reduït? Per tant, l'impacte serà també decisiu en aquesta àrea.

El sector àudio-visual haurà de comptar amb un suport a tota la indústria fonogràfica, de vídeo i de cinema, que fins ara no n'ha pogut disposar. La mateixa televisió haurà de passar per un procés d'uropeïtzació, és a dir, en el nostre cas, de catalanització o, si es vol, de desianquitització de la seva pròpia programació, i haurà de pensar també en possibilitats reals d'emissió cap a l'exterior. Els acords culturals amb altres administracions europees hauran de ser una norma important per col·laborar, sobretot en aquells casos com els nostres en què l'àmbit cultural va més enllà de les fronteres, i, si és possible, amb més èxit i més esperança del que han estat fins ara els acords signats per la Generalitat amb l'Ajuntament de Perpinyà i amb el Consell General dels Pirineus Orientals.

En el millor dels casos, els pobles europeus que en el seu moment no van poder accedir a l'estatalitat han estat fins ara un objecte de la política, però no pas subjectes polítics. Des de l'Estat, des de l'Estat espanyol, caldria pensar només en les enormes dificultats que es va posar per a la relació directa amb la Comunitat de les comunitats autònomes. L'adhesió ha significat en certa forma una disminució dissimulada de l'autonomia política d'algunes comunitats autònomes, perquè segueixen essent avui els estats els qui defineixen objectius i polítiques, objectius i polítiques que anteriorment al tractat d'adhesió podien correspondre a les comunitats autònomes.

Això ens fa pensar en la conveniència de propugnar –evidentment en un horitzó, si es vol, utòpic, però era també el mateix Conseller qui invocava aquest matí la utopia, el dret a la utopia– l'existència d'una segona cambra de les nacions i regions europees a partir de la qual sigui una exigència el respecte i la garantia a subjectes polítics europeus consolidats d'acord amb el dret intern de cadascun dels estats.

La integració econòmica, la creació d'un mercat únic, pot entendre's com una exigència prèvia a la integració política, més encara si ve acompanyada de polítiques d'integració i de solidaritat. En certa forma, es pot dir que aquell impuls federalista inicial dels pares fundadors s'ha estroncat: ni la Comissió ni el Parlament no han servit fins ara per configurar un esquema polític que pugui ser homologable al que són les democràcies parlamentàries. Al final, ha estat el Consell de Ministres i l'adopció de decisions per unanimitat les que han contingut, i en determinats moments bloquejat, un procés que a llarg termini hauria hagut de donar pas a la integració política.

Els estats com a tals han controlat tot el procés, n'han limitat les seves cessions de sobirania als aspectes funcionals de la creació d'un espai de lliure canvi; ha faltat també voluntat política per caminar cap a aquesta unitat política europea a la qual ens referíem, d'aquí ve que fins i tot en aquest cas, en certa forma, calgui relativitzar el paper que en aquest sentit pugui complir l'Acta Única. L'Acta Única no va més enllà del que pretenia el Tractat de Roma, és a dir a la creació d'un espai econòmic únic que permeti la lliure circulació. El nostre compromís hauria de ser: impulsar el relançament de la unió política europea; una unió política europea que anés més enllà, que depassés el marc estricte d'una política unitària de preus i de producció agrícola, una idea d'Europa que es materialitzés en polítiques unitàries pertocant a l'ocupació, al benestar, les bosses de pobresa; una nova idea de seguretat, que no es pot reduir només exclusivament a la reducció d'armaments, sinó a assegurar, sobretot, unes millors condicions de vida. No s'han fet passos per determinar l'estatut de l'empresa europea i mentre això no s'ha fet s'avança en la liberalització del mercat, de manera que els grans beneficiaris resultaran ser-ne només les grans companyies. La creixent política de fusions, sovint alentada de manera irracional, creant noves condicions de control monopolista dels mercats, amenaça també l'ocupació en generar a les petites i les mitjanes empreses, fonamentals al nostre país, dificultats creixents per a competir. Si a això afegim els mecanismes de presa de decisions i el risc de bloqueig a favor dels més reticents a la construcció de política d'Europa, com el Govern britànic, al final poden avortar la creació d'un espai econòmic comú.

En el diagnòstic anterior sembla que hi ha dibuixats alguns reptes immediats d'una política econòmica que ha de tenir un component necessàriament social. Un increment de polítiques de solidaritat per combatre les desigualtats i el creixent dualisme europeu nord-sud i a l'interior de cada Estat el recurs a la concertació social i a la democràcia industrial haurien de ser també bàsics i fonamentals. La història del projecte europeu, en el qual Catalunya es vol sentir immersa, ve arrossegant encara la divisió d'Europa posterior a la Segona Guerra Mundial, la política de blocs, l'uniformisme econòmic, les diferències qualitatives entre règims democràtics i totalitaris van alçar barreres infranquejables. Calia també superar, tancar velles ferides històriques entre uns països i uns altres.

Avui, però, assistim a un canvi objectiu de condicions que necessàriament ens hauria de dur a uns nivells superiors d'optimisme, però en aquesta perspectiva política Catalunya, el nostre país, haurà de contribuir a aconseguir una evolució de les idees, de manera que aquestes idees vagin adquirint presència i protagonisme en una concepció d'Europa que transformi, que es transformi ella mateixa en un marc polític acceptable per a una nació com la catalana, que vol viure lliurement associada a altres pobles. El procés d'unió europea només serà consistent si Europa reconeix, es reconeix ella mateixa com una Europa feta, no pas només a la mesura dels grans actuals Estats, sinó que respecti també les realitats nacionals ocultes per Estats plurinacionals. Segueix existint en amplis sectors i territoris d'Europa marginació cultural i lingüística. Segueixen existint reticències, com podíem escoltar-les ahir, per part de determinats i destacats polítics europeus de clares concepcions estatistes, antieuropeïstes i en molts casos, fins i tot, francament reaccionàries. El camí cap a una Europa dels pobles passa necessàriament per tenir a l'horitzó polític la desaparició de les fronteres físiques, de manera que els pobles puguin viure en llibertat; en llibertat, en solidaritat i en cohesió sobre la base del respecte a la diferència. És aquest objectiu de construcció d'una autèntica federació europea el que ens hauria de moure a parlar d'una Europa com a marc de llibertats per a pobles i nacionalitats, a partir de la seva pròpia presència institucional.

Hem parlat abans de la necessitat de l'existència d'una segona cambra per a les nacions i les regions, i això ens hauria de dur a parlar també de la conveniència i de la presència directa de les comunitats naturals, siguin nacions o siguin «regions», entre cometes, en la particular pronunciació fonètica que ens apuntava aquest matí el senyor Conseller. Vol dir això també pensar en la creació d'una instància d'apel·lació que busqui una solució global als conflictes que sorgeixen a l'interior dels Estats plurinacionals o políticament descentralitzats en les seves relacions amb la Comunitat Europea.

La transformació de la Comunitat en un marc federal, la transformació del Parlament en un sentit homologable a les democràcies parlamentàries resulta un horitzó desitjable. En aquests moments es dona la paradoxa que, justament, l'única institució que emana del sufragi universal en l'àmbit europeu es veu pràcticament relegada a una funció gairebé exclusivament de caràcter consultiu. Per la base estatalista i econòmica de la Comunitat, gairebé ni tan sols no existeix una norma constitucional que assegurí la protecció dels drets humans, personals i col·lectius, malgrat que tots els pobles europeus tinguem una cultura jurídica comuna de reconeixement i de garantia dels drets humans. La creació d'un espai europeu de protecció dels drets humans és també un objectiu bàsic, en el qual caldria propugnar, per exemple, el reconeixement de la jurisdicció del Tribunal Europeu de Drets Humans a Estrasburg com a màxima autoritat judicial de la Comunitat en matèria de drets fonamentals i llibertats públiques.

Des del punt de vista d'aquesta nova estructuració d'Europa, les circumscripcions electorals que, al nostre entendre, més s'adiri en aquesta nova formulació al Parlament europeu serien, òbviament, les circumscripcions electorals adequades a les realitats naturals.

Hem dit abans que el mercat interior no ens durà, de manera automàtica, a la unió monetària. És necessària una pèrdua de

sobirania en matèria econòmica i monetària si es pretén que el procés de construcció europea tingui credibilitat davant els agents econòmics i davant els ciutadans. I aquestes circumstàncies fins ara no s'han arribat a donar.

La Comunitat Europea ha de considerar els subjectes amb autonomia política, conforme a les constitucions estatals, com a subjectes polítics també europeus que han de ser integrats en els processos de presa de decisions, almenys en aquelles matèries que, d'acord amb el dret intern dels Estats, són ja ara de la seva competència. Allò que reclamem és que la Comunitat atribueixi la condició de subjecte polític a aquells a qui el dret intern dels Estats ja els ha reconegut per la via de la descentralització política. El Consell de Ministres i la Comissió haurien d'escoltar, preceptivament, aquestes entitats polítiques descentralitzades, subestatals, en aquelles decisions que afecten les competències. Aquesta audiència hauria d'estendre's també a les possibles euroregions que es puguin crear en el futur, així com reconèixer, sense entrebancs de cap mena, la facultat d'obertura —com apuntàvem fa uns instants— de delegacions permanents acreditades davant la Comunitat, reconegudes per aquesta sense altres intermediaris estatals que la pròpia voluntat d'aquestes delegacions a negociar en tots els assumptes del seu interès i competència, d'acord amb el dret estatal.

Hi ha en algunes d'aquestes afirmacions que hem fet la voluntat de, no només resignar-nos al futur polític que ens espera, sinó d'intervenir-hi directament, de reclamar a la societat catalana la seva voluntat de participació en la configuració d'aquesta Europa i de la mateixa manera que es demana esforç a la societat catalana també ha de ser el mateix Govern el qui faci aquest esforç.

Voldria acabar esmentant un article del polític català Jaume Carner, aparegut l'any 1906, en aquella època llunyana en què les esquerres del país no només eren nacionalistes sinó també republicanes —ja es faran càrrec que parlo de fa molt temps (*remor de veus*)—. Jaume Carner assegurava, amb una gran capacitat d'intuïció política, que abans de cinquanta anys hi hauria a Europa una nova estructuració de caràcter econòmic, primer, i polític després, i acabava així: «les unions duaneres són, com va succeir a Alemanya, precursora i preliminar d'unions polítiques. Tot això coincideix amb el ressorgiment, cada dia més precís, de les col·lectivitats naturals, de les nacionalitats verament tals i no confundibles amb els Estats polítics. Totes aquestes nacionalitats poden lliurement conviure dintre d'una gran federació de pobles. I així resulta que el signe dels temps, el gran instrument polític de les renovacions polítiques i socials que es dibuixa en l'avenir deurà ésser forçosament aquesta Federació de Pobles d'Europa, quin anunciat veuran uns amb terror, altres amb esperança, però que els nacionalistes catalans hem de considerar com un factor important del nostre problema.»

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors diputats, sembla ser que, escoltant les paraules del President de la Generalitat, una de les coses més importants que passaran a Catalunya en els propers anys, i el que ha estat passant en els úl-

tims, és la integració d'Espanya —i, per tant, de Catalunya— a la Comunitat Econòmica Europea.

Per veure aquesta importància només cal prendre la temperatura d'aquest debat, amb presència del President de la Generalitat, del Govern en ple, de l'atenció de les senyores i els senyors diputats, sobretot pensant en quines són les mesures de futur que cal emprendre per evitar un desastre. Un desastre, com a mínim, en algunes de les parts sectorials, econòmiques, que en el nostre país quedaran altament i terriblement afectades. La importància que es dona a les coses es mesura per l'atenció i la previsió que es fa per solucionar els problemes abans que es produeixin.

Permeti'm que parli, per la brevetat del temps de què dispo, de l'agricultura. Una agricultura i una ramaderia en crisi, i, en canvi, un sector agroalimentari, sobretot des del punt de vista industrial, amb una total i absoluta renovació. Dic «renovació» perquè jo crec que és molt important el que s'està preparant, en un futur, del que serà l'alimentació de futur, i, sobretot, en la situació en què es troben ja no els pagesos i els ramaders, sinó les indústries catalanes; renovació i modernització mundial buscant nous productes d'alta tecnologia, que requeriran o bé grans inversions o l'aplicació de noves indústries, de noves tècniques.

Catalunya, per desgràcia —i ho dic amb tota aquesta claredat—, és membre d'un Estat membre de la Comunitat Econòmica Europea. No podem, per nosaltres mateixos, prendre les mesures que serien necessàries; hem d'anar a remolc d'aquelles mesures que es prenen per part del Govern de l'Estat. Respecte a l'agricultura estem, a més, a remolc de les decisions agroalimentàries mundials i d'aquelles decisions polítiques i econòmiques que es prenen a la Comunitat Econòmica Europea, i estem a remolc —i mai tan ben dita aquesta paraula— perquè des del Ministeri d'Agricultura, que és l'únic Ministeri que encara no ha reformat les seves estructures administratives, des del Ministeri d'Agricultura es fa una política en la qual s'avalua, potser per mantenir el càrrec de Ministre eternament, les polítiques d'altres ministeris que eliminin la política del Ministeri d'Agricultura. Des del Ministeri d'Agricultura es deixa morir l'agricultura catalana i una bona part de l'agricultura espanyola. Des de Catalunya, des del Govern de la Generalitat, no es fa gran cosa per superar allò que es fa malament o que es deixa de fer per part del Govern de l'Estat.

Senyores i senyors diputats, només cal parlar amb sectors importants de la pagesia, de les indústries, dels sindicats, del sector agroalimentari per veure, no solament que hi ha una situació de crisi econòmica, sinó que hi ha també una profunda i total desmoralització del sector. Però jo em pregunto, senyores i senyors diputats, si els pagesos i els ramaders estan sotmesos a preus polítics, si estan sotmesos a decisions polítiques, perquè no és com la indústria, que poden posar els preus que volen, sinó que aquests preus estan —ho repeteixo— sotmesos a decisions de caràcter polític, per què no es realitzen una sèrie d'accions que resolguin, en aquests moments, les profundes mancances que permetrien a milers i milers de pagesos catalans superar la seva situació i ser perfectament competitius, no solament en l'agricultura europea, sinó també en l'agricultura mundial.

Jo em pregunto si, per exemple, des de Catalunya, sabem què és el que convé a l'agricultura catalana. Si jo anés a preguntar als savis de la Comunitat Econòmica Europea què hi ha

a Catalunya, per exemple, anés a preguntar al Patronat Pro Europa quins són els productes agrícoles de futur que els pagesos catalans han de fer, estic segur que no tindria resposta. Ni els productes ni com els hauria d'utilitzar ni aplicar. No hi hauria resposta, perquè en aquests moments no hi ha resposta ni del Ministeri, ni del Govern de la Generalitat ni de qualsevol d'aquells organismes que teòricament estan estudiant aquests temes. Si no, que algun conseller pugi aquí a contestar-me i em digui: els pagesos catalans, què han de fer?, fer més granges de porcs, de vedells, de vaques o si han de cultivar aquell producte o aquell altre. Que pugi algú i que es mulli. No hi ha ningú que ho faci, i, a més, per ser més greu, senyores i senyors diputats —i perquè quedi ben clar—, durant els últims anys s'ha anat produint una situació vergonyosa: milers de milions de tots els ciutadans s'han destinat a modernitzar i reestructurar les estructures agràries per després dir a aquelles mateixes persones, que s'han gastat diners públics i també els seus estalvis, que ara havien de plegar.

Podríem parlar del sector de la llet: quants milers de milions s'ha gastat l'Administració pública, i els mateixos pagesos, per modernitzar les seves granges de vaquí? I ara se'ls diu que tenen diners per plegar. Això és llençar els diners! Això, senyores i senyors, és malversació pública; això és enganyar els pagesos, això és enganyar els ciutadans des de part de les administracions, ja siguin els savis del Patronat Pro Europa, ja siguin els savis del Govern de l'Estat, ja siguin els savis del Govern de la Generalitat.

Però no seria possible estudiar quins són els reals marcs de competència de la Comunitat Econòmica Europea? És veritat que els pagesos catalans ho fem tan malament que no podem competir amb els pagesos holandesos o amb els pagesos francesos? Jo dic que no és veritat que ho fem tan malament; és al contrari: en algunes qüestions, ho fem molt més bé.

Els pagesos holandesos, per exemple, els productors de porc tenen el pinso a meitat de preu, i els francesos tres pessetes més barat, i un crèdit al 3%. No és culpa dels pagesos catalans que tinguin aquesta situació: és d'aquelles situacions que permeten trencar un mecanisme de lliure mercat, perquè algú està finançat i està avalat, mentre que algú altre està perjudicat. Però ja no en la Comunitat Econòmica Europea: miri, a la província de Terol, frontera amb Catalunya, per Calaceit, si qualsevol pagès de Terol fa una granja de porcí... Tremendament penat fer noves granges de porcí per damunt dels tres-cents porcs; el Reglament 797: no es poden fer més granges, ja n'hi ha prou, s'enfonsarà el preu..., etcètera. Doncs, molt bé: vagin vostès a la província de Terol, i vostès..., qualsevol inversor català —eh!, no agafin aquesta idea, perquè igual hi ha algú que se'n va cap allà i en fa unes quantes més—, sàpiguen vostès que la Diputació de Terol subvenciona crèdits oficials d'entitats creditícies dependents de l'Administració de l'Estat, i no dependents de l'Administració de l'Estat, al 14% d'interès, subvencionen nou punts, o sigui, es donen a Terol crèdits al 5% per fer granges de porcs d'engreix, i a la gent de la Terra Alta i de la Ribera d'Ebre se'ls diu: «No, vostès són rics; vostès, a més de no poder fer granges d'engreix, vostès, si volen fer granges d'engreix, al 16%».

I podríem parlar d'altres qüestions, i podríem parlar d'Andalusia, i podríem parlar d'Extremadura, perquè la política agrària a Espanya, en aquests moments, és una disbauxa: cada u fa el

que vol, amb una diferència: que aquí, a Catalunya, perquè es destinen pocs diners a l'agricultura, no es fa el que es vol; es fa menys del que s'hauria de fer, i, per tant, es deixen els pagesos catalans absolutament *al albur* d'una situació de competència deslleial des d'altres països de la Comunitat Econòmica Europea i d'altres regions de l'Estat espanyol.

Ja no els parlo, ja no els parlo d'aconseguir treballadors baratíssims, a Andalusia o a Extremadura, per fer granges, per collir fruita...; ja no parlo de València i d'altres llocs per fer barbaritats, perquè és que no cal; ni de Navarra, per dir províncies ben properes, ben properes. Una situació, senyores i senyors diputats, que es finança d'una forma falsa, unes regions i unes zones en detriment d'unes altres. Això és posar el problema en un lloc per portar-lo a un altre.

Per acabar, jo preguntaria: no seria possible que, des del Govern de la Generalitat, s'enviessin persones coneixedores dels temes, bons tècnics, del Patronat Pro Europa o de qualsevol altre organisme, perquè fessin un estudi seriós, no de les ajudes, com es poden aconseguir... —que això tothom ho fa—, sinó, realment, de quina és la situació de real competència amb els països de la Comunitat, i també a nivell de les regions d'Espanya? No es podria aconseguir fer uns estudis seriosos que expliquessin per què uns productors holandesos ho fan més barat que uns productors espanyols o catalans? Perquè d'aquesta manera podríem trobar-hi solucions, o, almenys, podríem discutir en les taules sectorials com solucionar aquests problemes.

Però la veritat és que hi ha reglaments de modernització de l'agricultura catalana, el Reglament 797 de la Comunitat Econòmica Europea... Sàpiguen vostès que un pagès català pot modernitzar la seva explotació, i tindria diners; si un pagès català, des de l'any passat, des de l'any passat, ha fet un expedient d'ajuda per modernitzar la seva explotació pagesa, en aquests moments, almenys una bona colla d'expedients, si pregunta a Madrid si els té solucionats, encara no els té solucionats. A més a més, no hi ha partida pressupostària per solucionar-ne ni una tercera part.

Senyores i senyors diputats, per què, des del Govern de la Generalitat, no es destinen pressupostos especials per tal d'avançar, en aquelles explotacions pageses catalanes que realment hagin fet un pla de modernització correcte, perquè no hagin d'esperar tres anys a modernitzar la seva explotació, perquè hauran d'esperar més de tres anys a rebre uns diners? I, quan els rebran, potser ja els diran que han de plegar, de la mateixa manera com se'ls va dir als de la producció de vaquí, i a les cooperatives, i als pagesos.

I acabo, senyores i senyors diputats. Hi ha una qüestió que és molt clara: es destinen diners des de l'Administració per dir: «Mirin, nosaltres els ajudarem a modernitzar». I com se'ls ajuda a modernitzar?: «Construeixin més naus, construeixin més instal·lacions, inverteixin més». Però si això és fer la bola grossa! Això, en molts casos, és portar, precisament, a la ruïna la cooperativa o aquells pagesos, mentre que el que seria realment important és que es destinessin diners des de l'Administració catalana per tal de sanejar aquestes cooperatives, aquestes empreses agràries i el sector agrari, perquè d'aquesta manera deixessin de ser treballadors barats de la banca —no de la banca privada, sinó també de la banca oficial— i es convertissin realment en productors per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ayguadé. Seguint el torn del Grup Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pere.

El Sr. PERE: Bé, senyores i senyors diputats, senyor President, senyor Conseller, en primer lloc, jo voldria dir que segurament som nosaltres l'únic grup que no comparteix la caracterització i la naturalesa de l'Estat europeu que s'està construint, i potser també l'únic grup que pensem que, avui per avui, els elements negatius són més grans que els positius, avui per avui, fruit de la integració a la Comunitat Europea.

Però jo penso que aquest no és el tema de debat. La veritat és que esperàvem que fos un debat en el qual se'ns expliqués quins són els elements, els factors que determinen aquest ingrés, quins impactes produeixen i, per tant, quina activitat ha de fer el Govern per ajudar a resoldre aquests impactes en positiu o en negatiu.

Contràriament, jo no he trobat aquest tipus d'intervenció en la llarga explicació que ha fet el senyor Conseller. La veritat és que, senyor Conseller, m'he trobat una miqueta com davant d'una «guixeta» de la Comunitat Europea, d'aquestes que expliquen què és el Mercat Comú. I escoltant-lo, a vostè, una miqueta em recordava tots aquells fullets que m'he llegit del Mercat Comú, amb la qual cosa avui no hem discutit què ha de fer el Govern, què fa el Govern davant dels impactes i per corregir-los; el que hem fet és una explicació acadèmica, de «guixeta», sobre com és, quina evolució té...; igualment com si ara ens n'anéssim a qualsevol «guixeta» i escoltéssim, per part d'un funcionari de la Comunitat Europea, què ens expliqui què és el Mercat Comú o què és l'Acta Única. Amb franquesa: no és això el que esperava, senyor Conseller; jo esperava que avui discutíssim aquells factors que nosaltres hem d'ajudar a corregir i quina és la política del Consell Executiu.

En primer lloc, hi ha un tema prou important, que jo penso que no s'ha avaluat, i és, per exemple: en la futura Comunitat Europea s'incorporen els països de l'Est. I bé, d'aquesta incorporació, que provoca dues conferències intergovernamentals, no s'ha avaluat l'impacte aquí. Aquesta incorporació produirà, sobretot econòmicament i socialment, efectes a Catalunya. Es mantindrà la diferència de la balança de pagaments, senyor Conseller? Es mantindrà i s'augmentarà l'atur? Hi haurà fre d'inversions? Hi haurà un fre dels assentaments industrials? Això és el que s'ha de discutir i veure què fem. Nosaltres pensem que, fruit d'aquesta incorporació, es mantindrà la diferència de la balança de pagaments, s'augmentarà l'atur, hi haurà fre d'inversions a Catalunya i hi haurà un fre dels assentaments industrials a Catalunya. Així ho creiem nosaltres; podem estar equivocats o no, però ho creiem així. I penso que s'haurien de fer, per part del Consell Executiu, correccions o un tipus de propostes concretes per corregir això.

Per exemple, no s'ha parlat, parlant de la Comunitat Econòmica Europea, com queda Catalunya, amb totes les importacions i exportacions, en relació amb els països no europeus, o sigui, no de la Comunitat, que disminueix, disminueix l'efecte d'entrada. Què farem? Hi ha algun element de proposta del Consell Executiu?

Per exemple, fruit de la constitució de la Comunitat Europea, actualment, i de les emigracions internes i de la incorporació dels països de l'Est, sabem que està creixent el racisme per Europa, i en tenim l'impacte a casa. Què en pensa el Consell

Executiu? Quina política vol fer el Consell Executiu de correcció d'aquests elements? No s'ha plantejat. Però és més: sabem que hi haurà immigracions del nord d'Àfrica, i hi seran per la mateixa constitució de la Comunitat Europea, i no hi ha política sobre aquest tema.

Hem parlat d'Europa i Mediterrani, i, per la nostra posició en el Mediterrani, Catalunya té un paper a jugar en el marc d'Europa. I, molt bé, és que es pot constituir Europa sense una política cap al Magreb? És que es pot constituir Europa sense una política cap al sud del Mediterrani, que hi haurà una industrialització, hi haurà un efecte del turisme, que, sens dubte, turisme i industrialització tèxtil, ens afectarà a Catalunya? No hem de veure quins problemes planteja, quines correccions hi colloquem? No hem de plantejar, per exemple, en el Mediterrani, des de Catalunya, algun tipus de proposta que permeti recuperar el Mediterrani o algun tipus de conferència, des de Catalunya, a discutir a Europa, sobre models d'industrialització, que colloquen el Mediterrani com a mar mort ecològicament?

Bé, tampoc, en el procés de construcció del nou Estat, se'ns ha parlat si la posició del Govern, del Consell Executiu, quan viatja arreu d'Europa, és de donar suport a un caràcter federal o de donar suport a un tipus de cambra o un altre tipus de cambra, o d'actuar, per exemple, en relació que les despeses militars siguin majors o menors... Per exemple, sabem que la constitució del nou Estat europeu implica intervenir al Golf, i això vol dir despeses militars, per exemple. I aquí caldria veure què es fa, quina és la posició. És a dir, la constitució del nou Estat europeu, que limita la sobirania de l'Estat espanyol, ens obligarà a corregir l'Estatut o no ens obligarà a corregir l'Estatut? Això implica una reflexió, i el Consell Executiu està obligat a fer-ho, a dir «sí» o «no». Nosaltres pensem que ens hi obligarà: cessions de sobirania ens obliguen, com ens obliga a ser més municipalistes en aquest període, i, contràriament, el Consell Executiu, cada vegada més, es comporta enfront dels municipis.

És que el Consell Executiu pensa actuar —perquè he vist o he intuït que pot donar la sensació que el Consell Executiu hi pensa actuar— en col·laboració amb la Comunitat Autònoma Valenciana o amb la Comunitat Autònoma de Balears, en relació amb el tema d'Europa? Perquè jo he intuït que hi ha alguna cosa en el fons. Caldria que es digués. Es pensa actuar junt amb Balears i València en relació amb Europa, quan hi ha propostes de ferrocarrils, d'ampliació de vies, de tot un seguit d'elements d'aquest tipus?, en quin terreny? I això s'ha de col·locar, perquè, si no, la política de seguiment, és difícil fer-la des d'aquest Parlament.

A un altre nivell, el Consell Executiu té uns instruments per actuar: la Conferència Sectorial, el Patronat Català sobre Europa, la Direcció General d'Adequació Europea, de la Presidència...

La pregunta que faig és: és que el Consell Executiu pensa tenir una representació plural amb aquests instruments i actuar com un fet nacional —perquè estem en relació amb Europa, cal actuar com un fet nacional—?, o pensa continuar tenint aquests instruments com uns instruments solament del seu partit —i parlo pel Patronat Català sobre Europa—? I és cert que un dels taps que tenim són les infraestructures, i és cert que falten carreteres, és cert que falta segurament canviar la via, és cert que cal mi-

llorar els aeroports, però escolti'm, si no es millora la Telefònica i Correus, ja podem millorar carreteres, que aquest és el pitjor dels taps que pugui tenir des d'un punt de vista de creixement aquest país! És a dir, quan avui es funciona ja per ordinador connectat, vull dir, no tenir la Telefònica, que fa unes baixades bestials en aquests moments, és a dir, és com intentar voler ser i no ser. És intentar ser el que som, que en el fons som com un país perifèric dintre el centre; que aquest és un tema que tampoc s'ha analitzat. Què vol dir una Catalunya, que és un país perifèric dintre el centre d'aquesta espècie d'imperi de què parlava el Conseller, que és la nova Europa. Compte!, eh?, que aquí també hi ha nord-sud dintre Europa, eh? I no ens ho perdem això, eh? Aquí hi ha el sud. I què vol dir això? No s'ha analitzat. Quines correccions s'han d'introduir? (Pausa.)

A un altre nivell, penso que el senyor Conseller ha enumerat, com es fa bastant sovint, des dels debats que estem fent de política general, doncs, que si tenim el sector tal, que si tenim el sector tal altre, que si tenim el..., però cap mesura concreta. En turisme, tothom sap que hi ha una crisi de turisme, i que l'ingrés al Mercat Comú, a la Comunitat Econòmica Europea vol dir que en aquests moments hi haurà modificacions substancials en turisme. Quin pla tenim de turisme? Però, en concret, en ensenyament; es parla d'ensenyament quan resulta que aquest país té un percentatge d'analfabetisme estructural, i estem parlant d'ensenyament qualitatiu. Com s'aborda això? Amb quin pla concret? Com un país pot parlar de ser el quart pol de desenvolupament amb un analfabetisme estructural com té Catalunya en aquests moments? Quina atenció? Quin pla de treball en concret, senyor Conseller? Com ho abordem això?

I a altres nivells, per no allargar-me, penso que és bo; hi ha una paraula que utilitza el seu president, que diu: «quan parlem d'Europa, no únicament parlem de les estructures, parlem dels individus.» I, parlant d'individus, la pregunta és: en aquesta Europa, que té conseqüències en temes de vivenda, sens dubte —tot el que són els estàndards bàsics d'equipaments i serveis—, no s'apunta per part de cap, per part del Consell Executiu quines modificacions en el tema de vivenda, d'habitatge, quines modificacions en els temes de droga, de marginació social; aspectes de la vida quotidiana, que és allà on mesura la persona què interessa de l'ingrés. O, per exemple, es parla de molta tecnologia, però s'amaga la idea que si som competitius és perquè hi ha un baix preu de la mà d'obra; hi ha un baix preu de la mà d'obra. I per què no comencem a parlar d'igualar la mà d'obra com a tot Europa? I augmentar la tecnologia, sí senyor; augmentar el capital orgànic.

Ara bé, el 92 —diguem-ho clar— augmentarà, a efectes de l'Acta Única, augmenta l'atur, ho diuen els mateixos informes. Què fem nosaltres? Com ho preveiem? Quines correccions colloquem? I acabo, perquè el temps no em dona massa de si.

Jo espero que aquest debat que s'inicia avui sigui un debat, el primer que s'inicia en aquest Parlament des de la seva existència, perquè n'hi va haver un altre que no va ser massa afortunat. I és ben curiós que s'hagi de fer ara, avui, un debat. Espero que els temes d'Europa es normalitzin en aquest Parlament, i que el Consell Executiu deixi funcionar la Comissió del Parlament de Seguiment d'Europa i no la tingui tan mal utilitzada amb les dues compareixences —tres, vaja—, dues per part del Patronat i una per part del Conseller de Treball, en la qual és a fer únicament i exclusivament dir quines ofertes ens donen des

d'Europa, però no explicar quina política es fa des del Consell Executiu.

Acabo, i espero que a partir d'ara puguem, aquesta Comissió, fer-la funcionar, que aquest sigui un tema normalitzat dintre el Parlament i que puguem discutir, que és un dels temes més importants en aquests moments, el tema d'Europa en relació amb Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pere. Continuant amb el torn del Grup Mixt, té la paraula l'Honorable senyor Hortalà. *(Pausa.)*

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors diputats, quan en l'últim debat de política general el President de la Generalitat va anunciar, va autoritzar, de fet, la celebració d'un debat monogràfic sobre Europa, els vull dir que nosaltres, que som partidaris, tal com estan les coses en aquest Parlament, dels debats monogràfics, ens va semblar que s'obria la porta a una discussió interessant, fructífera i, en definitiva, útil per al país.

Avui, no pel contingut de l'exposició que ha fet el Conseller d'Economia i Finances, que ha estat una exposició extensa i brillant, gairebé jo m'he hagut de contentar davant l'absència del President de la Generalitat en bona part d'aquest debat, m'he hagut de contentar pensant —autocontentar-me—, pensant que el senyor Alavedra actuava de Conseller en Cap; davant d'aquesta frustració, per un costat, i esperança, per l'altre, els he de dir que es fa difícil intentar donar contingut formal al que parlamentàriament constitueix un debat, i no vull pas dir que això sigui bo o dolent, senzillament ho constato. Perquè avui, aquí, s'han fet reflexions, importants reflexions. Crec que el discurs governamental ha estat un discurs llarg —ja ho he dit abans—, un discurs «a la cubana», però un discurs que ha tocat tots i cada un d'aquells punts que permetien un joc que, pel que es deia, podia significar de cara al redreçament o, en qualsevol cas, a la reconducció de la majoria dels temes que avui volen configurar aquest projecte il·lusionat, que és l'Europa política-ment unida i, dins d'aquest projecte, el paper de Catalunya.

Seguint amb la lògica de l'argumentació governamental, nosaltres, és a dir, en aquest cas un servidor de vostès, en nom d'Esquerra Catalana, també farà un debat de reflexions a partir d'una tesi per a nosaltres bàsica i fonamental; és a dir, que amb la conjunció Catalunya-Europa, el que nosaltres pensem i defensem és que convé fer tot allò que estigui a l'abast, perquè Catalunya ocupi, amb dignitat i amb justícia, aquell lloc que li correspon en la construcció i en el funcionament de l'Europa políticament unida. I en aquest sentit, la primera reflexió que els faig és la següent, fa referència al coneixement de Catalunya: desgraciadament, Catalunya no és, a nivell planetari, una nació coneguda; sovint —i ho diu el President de la Generalitat i ho diuen molts més altres tractadistes de la qüestió, per dir-ho d'alguna manera—, Catalunya no té color al mapa; Catalunya no té color al mapa —ho diu sovint el senyor Pujol i ho diuen altres representants de les institucions i de la política catalana.

Per tant, convé fer conèixer Catalunya; possiblement a un ciutadà del Tibet, de Sibèria, de la Patagònia, del Congo, Catalunya se li fa difícil de localitzar-la i d'entendre-la. Per tant, un paper important de les institucions és fer conèixer Catalunya. I si bé es fan campanyes, moltes de cara endins, nosaltres pensem que en aquests moments es podria provocar una cinèrgia

molt positiva si amb aquesta popularització de Catalunya s'aprofités el gran coneixement que en aquest moments té Barcelona, Barcelona ciutat.

Si la propaganda institucional dins, però sobretot fora, partís del fet, perquè Barcelona és reconeguda, Barcelona, la seva història o a la Mediterrània, els Jocs Olímpics, en Gaudí, incloent-hi la Casa Batlló i la seva subhasta, que aviat es farà; tot això dona un contingut de coneixement —ens agradi o no, però aquesta és la realitat, molt superior, en molts aspectes— del que és Catalunya com a nació. Per tant, nosaltres pensem que fóra bo aprofitar la cinèrgia d'aquest procés, i fer una campanya institucional parlant, no aquí, sinó fora d'aquí, de Catalunya i Barcelona, des del punt de vista de Barcelona, capital de Catalunya.

Aquesta és una reflexió menor, si vostès volen, però és una reflexió que em dona peu a la segona que els vull fer; una segona reflexió que parla de la concepció de territori. La concepció de territori avui, dins d'Europa, i en la perspectiva de Catalunya cap a Europa, és més aviat confusa. Fa un temps s'ha endegat una campanya que diu: «Catalunya, país europeu»; però això és ambigu. Vostès saben que l'any 61 es va fer una conferència a Brussel·les i es va dissenyar el que en terminologia pròpia en podríem dir l'organització territorial de la Comunitat, i es varen dissenyar dos tipus de regions, o d'àrees, o de zones, o de territoris. Les unitats administratives de base, que més o menys equivalen al que aquí podríem entendre per província i que n'hi ha més de 130 a tota la Comunitat, i les regions comunitàries europees, que eren centres colonitzats on s'analitzava, juntament amb les polítiques estatals, els impactes de les possibles normatives d'obligat compliment a nivell regional, a nivell europeu.

Posteriorment se n'hi va afegir una altra, de classificació territorial, que eren les zones de la RETI, és a dir, les regions europees amb tradició industrial i que afectaven, doncs, bàsicament, les zones més industrialitzades: la Llombardia, el Yorkshire, Nord-Pas de Calais, Renània-Westfàlia, etcètera.

A partir d'aquí sovint hi ha una confusió; el President de la Generalitat sovint parla i equipara Catalunya, en determinats aspectes, a la Llombardia, al Yorkshire, a la Renània-Westfàlia, etcètera, i això, al nostre entendre, es presta a confusió. Per tant, un element de reflexió important és el fet d'intentar distingir Catalunya de tot això altre, perquè Catalunya també és això, però és més, perquè el fet diferencial de Catalunya, dins l'Estat espanyol, no és equiparable —si és que el té— al fet, per exemple, diferencial de la Llombardia dins d'Itàlia, o de Yorkshire dins el Regne Unit, o de Nord-Pas de Calais, dins de França o, fins i tot, òbviament, de Nordrhein-Westfalen, dins de l'Alemanya. Per tant, aquest fet diferencial, des de la concepció de territori, s'ha d'impulsar, i si no s'impulsa des d'aquí no l'impulsarà ningú. I penso que en aquests moments el President de la Generalitat té una possibilitat immillorable per fer-ho perquè, per un costat, hi ha tota la discussió que sortirà de la problemàtica dels països de l'Est i, per l'altre costat, té la vice-presidència de l'ARE. I des de la vice-presidència de l'ARE, sobretot després de les últimes consideracions i conclusions, és perfectament viable pensar que es pot ajustar una redefinició del concepte regional des d'un punt de vista operatiu i des d'un punt de vista institucional i, dins d'aquesta perspectiva, fer entendre quin és el contingut, la importància i la significació de l'Europa de les

nacions. I això creguin que no és un fet negligible, ni és un fet que pot despertar determinades crítiques de dimensió, perquè Catalunya, juntament amb la seva història, la seva tradició, el seu dret, la seva llengua, la seva cultura, els seus hàbits, representa en aquests moments l'1,3 del producte interior brut de la Comunitat, i l'1,3 del producte interior brut de la Comunitat vol dir que Catalunya, Catalunya, està per damunt de Luxemburg, que és el 0,3; per damunt d'Irlanda, que és el 0,6; per damunt de Portugal, que és el 0,9 i equiparat a Grècia.

És a dir que un terç de les nacions-estat que constitueixen la Comunitat —amb la seva llengua, amb la seva cultura, amb les seves tradicions, amb el seu dret, amb els seus hàbits— estan, pel que respecta a la taxa d'activitats, igual o inferior a Catalunya com a nació.

La tercera reflexió que em permeto de fer-los va lligada a la presa de decisions, i té a veure amb la concepció de territori; si la nostra identitat no és reconeguda, és obvi que no tinguem part en aquella presa de decisions que condiciona la política funcional i institucional de la Comunitat.

El Conseller, aquest matí, en la seva intervenció, ha fet una llarga llista d'intervencions: comença l'any 80 amb un grup de treball amb la Secretaria d'Estat per a les Relacions amb la Comunitat Econòmica Europea, i, abans de l'adhesió, acaba el 84 amb la creació de la Direcció General d'Adequació a les Comunitats Europees, passant per la creació del Patronat Català Pro Europa. Tot plegat, esforços, iniciatives, intents de sensibilització i de solució de problemes. Per cert que, parlant del Patronat Català Pro Europa, fóra bo que aquest organisme tingués una major equanimitat operativa i una representació més plural. Vull dir que fóra bo que, a més a més de donar informació sobre temes empresarials i de mercat, també en donés sobre qüestions professionals i, sobretot, sobre qüestions laborals i sindicals —que no en dona—, i que en la seva representació fossin presents tots els partits polítics que avui configuren aquesta Cambra.

El senyor Alavedra és conscient que Catalunya no està en la presa de decisions dels organismes comunitaris, i en el document que ens va repartir abans-d'ahir, o que vàrem rebre abans-d'ahir, afirma taxativament que la unió política tindrà en compte sens dubte la participació de les regions o *Länder* en la presa de consideracions comunitàries. Tant de bo, tant de bo! Això és un desig, però mentrestant què? Mentrestant, els errors, els oblits, les desconsideracions de les actes inicials han estat perjudicant diferents sectors productius catalans i, en concret, hi ha el secular problema de la fruita seca, per exemple. I mentrestant, què? És clar, mentrestant, mentrestant, l'Europa és l'Europa dels Estats i nosaltres, a força de realisme, a força de realisme —de realisme polític—, pensem que si hem de tenir, ara com ara, un element de presència en aquesta presa de decisions, hem de començar per bastir un diàleg institucional fort i solvent amb l'Estat. I aquest diàleg té en aquests moments punts de referència, i té un substrat legal que es pot aprofitar: l'article 150, punt 1 i punt 2 de la Constitució permet la delegació de determinades competències en règim temporal, però que permetria a Catalunya directament defensar els seus interessos en tot allò en què estatutàriament té competències exclusives.

Podríem tenir participació en aquelles comissions o delegacions que ocasionalment tenen presència al seu torn davant de les autoritats jeràrquiques comunitàries; podríem pensar, sense

que ningú s'escandalitzés ni que volguéssim treure una vegada més el tema de la reforma de l'Estatut que, com a conseqüència de l'assumpció de competències comunitàries per part, fins i tot, competències estatals, convindria un replantejament de tot allò que a nivell operatiu constitueixen, o que han anat constituint i constitueixen, competències estatutàries. Però, sobretot, hi ha un punt de referència molt clar, que és la recent Constitució belga. És un punt del qual es podrien treure moltes i bones orientacions i iniciatives de cara a tenir una presència més significativa i, per tant, més lligada a la presa de decisions, si més no, en tot allò que ens afectés d'una manera directa. Perquè, el plantejament belga, per exemple, té una territorialització del pressupost de contribució comunitari, en el qual participen les tres regions o les tres àrees que en aquests moments constitueixen l'estructura territorial belga. Però, a més a més, té la possibilitat que cada un dels governs d'aquestes àrees pot adreçar-se directament a la representació diplomàtica que l'Estat té en el seu conjunt davant la Comunitat, en defensa dels interessos dels flamencs, dels valons o de la gent de la zona de Brussel·les. Són punts de referència dins d'aquesta consideració de reflexió, perquè és evident que, en no haver-se explicitat polítiques, no es tracta ni d'abonar-les ni, si escau, de rebutjar-les; senzillament, d'afegir elements a tota una sèrie d'argumentacions que, en bona part, nosaltres copartim.

Per això també hi ha una altra reflexió que els voldria fer, una quarta reflexió, que fa referència a les polítiques d'apropament. És a dir, el dia a dia. Les polítiques d'apropament no són l'exercici de competències que no tenim davant de la Comunitat, sinó que és l'exercici, justament, de les competències que tenim. I les polítiques d'apropament, com els deia, constitueixen el dia a dia, i aquí, després de tot el que hem escoltat aquest matí, tant a nivell competitiu pel que fa als factors econòmics com a nivell d'equitat pel que fa als factors socials, a nosaltres ens sembla que ara —ara— la lliure circulació té efectes francament desfavorables sobre els jubilats, sobre el sector dels professionals i sobre les famílies. I té uns efectes favorables de major possibilitat a nivell econòmic, si bé amb uns biaixos significatius. I aquests biaixos, a part la dependència de Catalunya de les dades estructurals o de les xifres estructurals de l'economia espanyola que són inferiors a la mitjana catalana, a part d'aquesta dependència, el problema bàsic és que es produeix una paradoxa, perquè mentre la taxa d'ocupació sectorial catalana —el 6% a l'agricultura, el 50% a la indústria i el 45% per als serveis—, i la taxa de participació al PIB —el 3% a l'agricultura, el 48% a la indústria i el 49% als serveis—, al marge que aquesta taxa d'ocupació i aquesta taxa d'activitat siguin més o menys similars a les àrees de la RETI, la paradoxa està que, en aquests moments, a Catalunya, respecte a la mitjana de les zones europees més industrialitzades, tenim uns costos absolutament no competitius en totes i en cada una de les categories. Per exemple, els costos laborals catalans són superiors als europeus; no perquè les rendes de treball a Catalunya siguin més altes que la mitjana d'Europa, que no ho són, sinó perquè els factors institucionals bàsicament lligats amb la Seguretat Social encareixen significativament els costos laborals.

Els costos financers catalans són més alts que la mitjana de costos financers europeus perquè els tipus d'interès i la política monetària —que ens és imposada, però que és la que tenim— fan que no siguin competitives les nostres taxes amb les taxes euro-

pees. Els costos d'adequació ambiental requereixen un esforç d'inversió molt més fort a Catalunya que, en mitjana, el que s'ha de fer a les zones industrialitzades europees, i els costos de comunicació —s'hi ha referit el senyor Pere—, bàsicament lligats a correus, telèfons i telecomunicacions en general, tenen un nivell també d'inversió molt més elevat que el que comporta arribar als estàndards mitjans que en aquests moments hi ha a les zones industrialitzades, que són a les que ens hem de referir, no a les que estan per sota nostre; a les que ens hem de referir són les industrialitzades. Per tant, un esforç inversor molt més alt respecte a la mitjana d'aquestes zones industrialitzades de la Comunitat. I això, afegint-hi un sector financer en competència evident per part del centralisme espanyol; un sector de cobertura d'importacions i exportacions sobre el qual no podem actuar perquè la regulació de la *valuta* l'està fent el Banc d'Espanya; un sector de frontera tecnològica que, malgrat els esforços —i em consta que n'ha fet, el Govern de Catalunya, per resoldre-ho—, encara no estan resolts, que és el tema de les homologacions, perquè, senyores i senyors diputats, les fronteres tecnològiques substituiran a partir del 92 les fronteres polítiques, i si els productes que es fan a Catalunya no són acceptats en normes de qualitat i en normes de seguretat a la resta dels mercats europeus, encara que hi hagi formalment lliure circulació, tampoc podrem exportar.

I resulta que Catalunya té un centre molt important, que és el Laboratori General d'Assaigs i Investigació, que els seus assaigs són admesos per l'AENOR, que és l'empresa que depèn del Ministeri d'Indústria, però les certificacions d'aquest Laboratori no són admeses si no van homologades directament o per l'AENOR, que depèn del Ministeri, o directament del Ministeri, a excepció només de les joguines. En les joguines, les certificacions catalanes són vàlides perquè puguin ser admesos aquests productes fora del nostre entorn nacional, estatal i, per tant, europeu. Les joguines, les podem homologar nosaltres; també València. Per tant, aquest és un tema preocupant; és un tema que ha de forçar a reconduir un conjunt de polítiques, passant pel Pressupost de la manera com ho analitzàvem fa uns dies fins a la fixació de prioritats específiques respecte al que significa l'adequació del conjunt de costos de tots els sectors catalans —laborals, financers, ambientals i comunicacionals—, i fer-ho des de la perspectiva de les mitjanes europees, amb un element addicional: Catalunya és el país de la Comunitat Econòmica Europea que té un percentatge més elevat de petita i mitjana empresa, i això és molt bo, però és que un país també ha de tenir gran empresa! No és que jo sigui partidari de la gran empresa, però ha de tenir gran empresa, i Catalunya té el 0,4% de gran empresa, quan la mitjana europea és el 0,9%. I aquest és un tema important: una gran empresa vol dir una empresa amb més de 500 treballadors: de 50 a 500 és mitjana; menys de 50, petita.

Aquest és un tema important, i s'han de «prioritzar» les possibilitats pressupostàries per incidir en aquest tipus de coses que a curt termini no es veuen, però que són significatives a l'hora de donar una estructura competitiva davant de regions, de zones, de països, de nacions i d'Estats europeus que ja ho han aconseguit.

I per acabar, senyor President, molt ràpidament, una última reflexió sobre el règim polític: és evident que nosaltres defensem i veiem amb il·lusió i ens esforcem, en la mesura de les

nostres limitadíssimes possibilitats, que es construeixi la unitat política europea, però parlar d'unitat política europea vol dir també parlar de règim, de representació política. I en aquest sentit nosaltres defensem aferrissadament l'organització federal. Primer, per les potencialitats doctrinals del federalisme i, en segon lloc, perquè en tant que Europa, políticament unida, tingui una estructura federal, això voldrà dir que els Estats actuals es desapoderaran de determinades potestats: si l'estructura federal europea té una representació diplomàtica, té una estructura de defensa, té un ministeri europeu d'economia, això vol dir que ni a Roma, ni a París, ni a Londres, ni a Madrid hi haurà ministres d'afers exteriors, ni ministres de la guerra o de defensa, ni ministres no de tributs, però sí d'economia. I, per tant, aquesta és la gran via de sortida perquè l'Europa de les nacions prengui cos. I des d'aquest punt de vista nosaltres apostem decididament per aquesta construcció política des de les bases federals, perquè és l'única manera de donar una empenta a l'organització actual, l'organització fonamentada en l'Europa dels Estats i que, com s'està veient dia a dia, aquesta organització, per les picabaralles d'uns i altres, l'única cosa que estan aconseguint és fonamentar les bases del Mercat Comú —és a dir, les relacions genuïnament econòmiques— i oblidar-se de les socials, de totes aquelles que tenen el fonament en els drets humans, i totes aquelles altres que podrien fer del vell continent un novíssim continent amb tota la potencialitat que significa donar veu, vot, entrada i possibilitats a les nacions que en aquest moment constitueixen aquest continent i que tenen, des de la seva perspectiva, aquells anhels de voler-hi ser, de participar-hi i de tirar-ho endavant des d'aquells passius que han sofert, i estan soffrint moltes vegades, de manca de llibertats, d'ansies de prosperitat i d'esperança de solidaritat.

Amb aquesta confiança que les reflexions fetes permetin la reconducció, potser el diàleg, potser l'acceptació d'alguns d'aquests punts de vista, els agraeixo, senyores i senyors diputats, senyor President, l'atenció que m'han dispensat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Hortalà. (Pausa.) Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors diputats, contestaré a les diverses intervencions, potser no a totes: n'hi ha hagut alguna molt centrada en el tema agrícola que contestarà el Conseller d'Agricultura.

La primera és la del senyor Xavier Latorre, del CDS. Jo voldria fer algunes consideracions sobre el tractament que ell ha fet de l'Estat, que ell anomena «nacional».

Ja he dit aquest matí, d'una manera molt clara i molt realista, que aquesta Europa l'estaven construint els estats; és evident que això ho he afirmat, perquè és així. El Consell de Ministres és un Consell dels representants dels estats i són els estats els que tenen el màxim poder a la Comunitat Econòmica Europea. Per tant, jo no he parlat del que ell anomena «la suposada crisi de l'estat». Jo el que sí he dit és que en el procés d'unió econòmica i monetària i en el procés d'unió política els estats, que són els que en aquest moment estan construint Europa, bàsicament, estan cedint poders molt importants a la Comunitat Econòmica Europea i a les entitats supranacionals que s'estan constituint.

En aquest aspecte he citat, per exemple, que en política duanera el Mercat Únic i tot el que passa representa la supressió dels aranzels entre els estats membres i representa que la protecció duanera *vis à vis* de l'exterior ja no la fixen els estats, sinó que la fixa Brussel·les; per tant aquest és un poder molt important que ja no està en mans dels estats; és un poder importantíssim de política econòmica, és el poder que va provocar totes les lluites del segle passat sobre lliurecanvisme i proteccionisme, que va tenir una important base en la construcció, per cert, del catalanisme polític. O bé que amb un altre instrument molt important de política econòmica, com és la política fiscal —ara que es parlava de la dita reforma fiscal, que no serà tal, sinó que serà una reforma relativament petita de l'IRPF i de l'impost del patrimoni—, ja quan es discutia el tema, en certes reunions, de si justícia distributiva, si creació de riquesa, que són les dues línies que han marcat una posició més d'esquerra o una posició més de centredreta en el debat ideològic europeu, el que calia cada vegada més era mirar què feien els altres països europeus amb el tema de política fiscal, perquè amb la lliure circulació de capital la deslocalització o localització de les inversions i dels subjectes del dret fiscal podia anar molt ràpidament d'un costat a l'altre.

Per tant, aquest és un altre instrument, el de la política fiscal, que no és que es perdi, en absolut, però sí que ve condicionat; ve condicionat, a més, per l'harmonització fiscal, i jo he dit aquest matí que aquesta harmonització fiscal vindrà o per les directives de Brussel·les, que pot ser hi que vingui en el cas de la imposició indirecta, de l'IVA, o vindrà per una imposició de fet de l'evolució de la lliure circulació de capitals i, per tant, aquest és un altre poder molt important que perden els estats. O bé, no cal dir, de l'instrument de política monetària, si realment la unió econòmica i monetària va endavant —que crec que hi anirà— i si realment es crea en la perspectiva dels anys 90 —no dic quan— una moneda única europea o un banc central; que, per tant, els estats estan perdent sobirania en favor de la Comissió i que, al mateix temps, perquè cal fer una política microeconòmica molt a prop de l'empresa, de competitivitat, de tecnologia, d'internacionalització, de formació, d'infraestructures, les regions aniran guanyant poder.

I aquest és un procés que..., en la perspectiva del nacionalisme català —o com a nacionalista català que sóc— és una procés que ens interessa, i és un procés que cal seguir de prop, però de totes maneres és un procés llarg, evidentment, i estic d'acord amb vostè que realment en aquest moment a Europa s'està fent pels estats.

Vostè deia, a més, una cosa; diu: «No hi ha suposada crisi dels estats; hi ha un important paper de les autonomies». Doncs, no! No hi ha un important paper de les autonomies; nosaltres volem que hi sigui, i d'aquí la política de l'Assemblea de les Regions. Les autonomies pinten molt poc en aquest procés de construcció europea —siguem plenament realistes—, però sí que hi ha una evolució que crec que és favorable a les autonomies, que és favorable a les regions i de regions —ja anticipo la contestació que farà al senyor Hortalà— n'hi ha de molts tipus a dins d'Europa, evidentment, però estan perfectament definides i, a més a més, numerades en l'Assemblea de les Regions d'Europa, i ho estaran en l'organisme consultiu que presenten gent tan important com el Cancellier Kohl de cara a la reforma de la unió política.

Bé, el senyor Latorre ha parlat de polítiques que entren dins del debat intern de la nostra política i que jo voldria evitar, perquè les tindrem en el pressupost la setmana que ve, les hem tingut la setmana anterior en el debat de les esmenes a la totalitat i, per tant..., ell està perfectament en el seu dret d'entrar-hi —i fa molt bé de fer-ho—, però jo, si m'ho permet, preferiria evitar-ho.

De totes maneres, d'acord amb ell que Europa està més baixa que Estats Units i que el Japó quant al percentatge d'investigació i, a més a més, està més baixa en un tema, que és el de la transferència tecnològica. És a dir, Europa té una investigació molt més abstracta i molt més de ciència pura i, en canvi, el contacte amb l'empresa i la transferència de tecnologia a l'empresa la fan molt millor Estats Units i el Japó.

Però precisament un dels objectius de la Comunitat Econòmica Europea és corregir aquests defectes i ampliar aquesta política, i el senyor Latorre recollia una cosa que jo havia dit aquest matí: que els tractats s'han modificat en funció de l'Acta Única, perquè realment, amb tot el que representa l'Acta Única, tot el que és investigació hi té una enorme importància. I que el nostre país està baix en aquests temes també ho he dit, i que Europa, entre altres coses, s'agrupa per afrontar això, perquè ni Alemanya, ni França, ni Gran Bretanya per separat hi podrien fer front, també s'ha dit aquest matí.

El senyor Latorre diu: «Està molt bé fer el Laboratori d'Assaigs, està molt bé fer l'Escola de Disseny Tèxtil, però hem de participar en programes europeus, hem de tenir uns contactes europeus». Aquest matí he parlat molta estona, però no he tingut temps de parlar de tot, perquè hagués estat molt més llarg. El Laboratori participa intensament en programes europeus: en el test de targetes magnètiques, en el test de microxips, en el projecte Hermes-Shuttle europeu, en el test dels materials crítics d'alta temperatura, és membre de tots els fòrums europeus de laboratoris d'assaigs i participa molt activament en coses que en aquest moment no recordo; però que el Laboratori realment ha estat tenint un paper molt intens en programes europeus i que té un gran prestigi, degut bàsicament al prestigi del seu director, aquest és un fet. I el senyor Latorre ens apuntava una línia que és la línia bona. Aquest matí jo m'he passat molta estona parlant de la participació nostra, quant a investigació, recerca i desenvolupament, en programes de l'Estat, i he citat la participació en el programa de Química Fina per part de la CIRIT i per part del Departament d'Indústria, i en programes europeus, i he citat una colla de programes europeus que, evidentment, no repetiré.

Bé, sobre el tema universitat-empresa el senyor Latorre ens diu: «Cal fer més». Cert, sempre es pot fer més, el que passa és que s'ha iniciat un camí i s'ha iniciat d'una manera important: els contactes entre universitat i empresa cada vegada són més intensos. Jo he citat 651 projectes de peticions d'investigació de les empreses a les universitats, que l'any 89 van facturar 3.500 milions de pessetes d'investigació, de recerca, de desenvolupament, a les empreses, i aquest és un fet absolutament revolucionari en el nostre país, absolutament nou i que va *in crescendo*; o bé el programa EUS, de la Facultat d'Econòmiques de la Universitat Central, que representa que en els últims cursos els estudiants comencin a treballar amb empreses. Tota aquesta comunicació entre el món universitari i el món empresarial, evidentment que és important, sobretot perquè no caldrà que del pressupost fem grans inversions en recerca. Cal utilitzar el

potencial de recerca que hi ha a les universitats, i precisament la Llei de Reforma Universitària, en aquest aspecte, cal elogiar-la. Nosaltres l'havíem criticat i la critiquem per motius autònoms, però en canvi sí que permet una flexibilitat a les universitats per treballar per a les empreses i de cobrar de les empreses, flexibilitat que no té encara avui la universitat francesa i sí que tenen les universitats alemanyes o britàniques, per donar un exemple.

I el tema del medi ambient diu que l'he tractat superficialment. És un tema, evidentment, important i hi ha hagut una acció legislativa. He parlat dels objectius de la Generalitat, de la normativa urbanística, d'aigües, de ports i costes, d'energia, de transport, de l'acció planificadora que té incidència clara i directa en les tasques de gestió i en l'ordenació del territori. Ja que se'ns critica tant per aquesta política que és costosa, molt costosa, i que quan es deia que certes coses les tenim més barates que Europa, com determinats salaris, la política de medi ambient que caldrà fer a Catalunya per estar al nivell de tot Europa costarà molts diners, i seran costos, i tindran efectes sobre el cost dels productes, això és evident. Però sí que hi ha hagut —i m'agrada destacar-ho— en aquesta política del medi ambient una política, almenys en els últims anys —esperem que continuï—, que és la política «Foc Verd», de lluita contra els incendis; és un tema important de medi ambient, del Departament d'Agricultura, que ha tingut uns resultats molt bons durant els últims anys. Es pot parlar de climatologia, que juga un paper molt important en aquesta lluita contra els incendis, però sí que han estat, per exemple, moltíssim més bons que els resultats que hi ha hagut al sud de França, on els incendis aquests estius han estat immensos i que té una climatologia molt similar a la de Catalunya.

Ho dic perquè quan som sovint tan autocrítics amb nosaltres mateixos..., aquest és un país que és crític —això segurament és una virtut—, que és molt autocrític —és una virtut també, sempre que no ens passem—, perquè precisament —i acabo, senyor Latorre, perquè tinc altres contestacions a fer—, com vostè diu l'aeroport, que cau allò que en diuen un fals sostre, el Turó de la Peira, el Comte Borrell, evidentment aquests són uns fets que tots lamentem —espero que siguin conjunturals—, vostè diu: «Ens aparten d'Europa». Bé, les biguetes aluminoses ens apropen a Europa, perquè vénen d'Europa, és una tecnologia francesa i hi ha moltes cases amb biguetes d'aquest tipus que han caigut a França i a Gran Bretanya.

No és cap excusa, però sí que vull dir amb això que molt sovint aquesta autocrítica també l'hem de referir a nivell europeu. És massa fàcil dir: «Hi ha coses que ens aparten d'Europa». Evidentment, nosaltres som un país europeu, primer mediterrani, llatí, amb un nivell de desenvolupament inferior al que és l'Europa, el pinyol de l'Europa amb el qual sempre ens comparem. Europa també és Irlanda, també és Grècia, també és Portugal, també és el Mezzogiorno italià, també és el sud de França; nosaltres sempre aspirem a comparar-nos amb Llombardia i amb Baden-Württemberg. Això està molt bé i ho comparteixo amb vostè. I hem de fer aquest esforç, però a condició que l'autocrítica sigui molt objectiva i que no ens faci perdre la fe en nosaltres mateixos; aquesta és una frase molt del President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol.

Bé, el senyor Carod-Rovira ha dit una frase que jo m'he apuntat i amb la qual coincideixo: «Nosaltres volem una Euro-

pa que sigui un marc de llibertat de persones i de pobles». Em sembla que ho he dit aquest matí: aquesta és l'Europa dels Estats i hem d'intentar anar cap a l'Europa dels pobles, i ho he plantejat, fins i tot, des d'un punt de vista utòpic, cosa que ell ha recollit també en la seva intervenció. Jo crec que quan parlem d'Europa hi hem de posar, malgrat que tot és molt realista, que es parla de l'Europa de les grans companyies, de l'Europa econòmica, de l'Europa de la competitivitat, de la tecnologia..., s'havia parlat abans de l'Europa dels mercaders, ara, per sort, ja no se'n parla perquè resulta que quasi tots els països volen integrar-se a Europa: el primer que fan els països de l'est, quan surten de la dictadura, és intentar entrar en aquesta Europa tan criticada altres vegades. Per tant, Europa és el millor marc que hi ha encara al món de llibertats i de drets humans; això és un fet evident. Per tant, totes aquestes crítiques que alguns han fet avui, encara, això de les grans companyies, tot això està molt passat de moda, eh? A Europa, ja quasi ningú ho diu, perquè també hi ha l'Europa de la carta social, de la cohesió econòmica social i, en tot cas, en el món, en el món d'avui, tal com és, és un dels espais més importants de progrés, de creixement i també de justícia social. I, per tant, això ho hem de tenir molt present i per a nosaltres estar en aquesta Europa crec que és, realment, una oportunitat històrica molt important que hem d'aprofitar en aquesta línia.

Vostè diu: «Falta informació a les empreses, falten xarxes de distribució, falta projecció exterior». Sí, això són coses que sempre falten, mai n'hi ha prou. Però això, precisament, és el que jo he intentat descriure, potser no amb prou fortuna aquest matí, parlant del CIDEM, que és un organisme, precisament, per a la informació, l'«eurofinestreta», el COPCA, els viatges, criticats molt sovint en aquesta Cambra, les missions comercials, els promotors, trenta-un, que seran quaranta-un en els diversos llocs del món... És evident que nosaltres hem de seguir i seguirem en aquesta línia.

Vostè ha fet una contradicció. Diu: «Els Estats són importantíssims... Res, els Estats no cediran res...», i després ha dit: «Però els Estats estan gelosos, en aquest moment, del rosec de la seva sobirania». En què quedem? Els Estats són molt poderosos, evident, però els Estats estan perdent sobirania i no la cedeixen perquè sí, la cedeixen perquè els és imprescindible, econòmicament, per lluitar en el món contra Estats Units i Japó, perquè Europa estava perdent molt pes econòmic, i estava perdent molt pes polític, i, en aquests moments, Europa està al centre del pes econòmic, no encara del pes polític, que crec que hi ha altres espais que el tenen més, però, evidentment, amb una gran recuperació de pes polític en el món.

Els àudio-visuals: evidentment, jo no n'he parlat i me n'excuso, perquè és un tema important que ens ha de preocupar perquè afecta la nostra llengua, la nostra identitat, la nostra cultura, aquesta «ianquinització», de la qual parlava el senyor Carod-Rovira, però és evident que aquest és un tema que ens ha de preocupar —i ell ho ha dit de passada en un altre moment de la seva intervenció— encara més quan vegem fins a quin punt preocupa a un país tan sòlid i tan estructurat i tan defensor de la seva llengua i de la seva cultura com França. Aquesta és la gran preocupació dels francesos. Primer, l'àudio-visual està en mans dels americans, el model cultural, el món «cultural» —entre cometes, o com es vulgui—, el model cultural està en mans dels americans, almenys de la cultura de masses, i, evidentment,

aquesta preponderància de l'anglès no ve per Gran Bretanya, sinó que ve pels Estats Units d'Amèrica, i, per tant, aquest és un tema pel qual hem de vigilar. D'aquí la política que nosaltres hem fet per a TV3 i per als dos canals de televisió, les crítiques que se'ns han fet al nostre Pressupost, perquè nosaltres hem cregut que era un instrument imprescindible per a aquest tema lingüístic i per a aquest tema d'identitat cultural, tenir un gran instrument àudio-visual; no n'hi ha cap de més gran que una televisió pública amb dos canals. I aquest és el motiu, a vegades ho discutirem en el pressupost; ens diran: «què aporten vostès a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Vostès aporten massa, quina és la gestió?» Bé, senyor Carod, el motiu és el que vostè ha dit: la nostra preocupació per aquest tema.

Bé, en la llengua el senyor Carod reconeix que és un pas endavant. Jo repeteixo, simplement..., no ho repetiré, vaja, ratifico el que he dit aquest matí, el que he dit aquest matí sobre el tema de la llengua al Parlament europeu és un pas endavant important, polític. Veurem després l'aplicació i les dificultats d'aplicació pel que representa de reconeixement del català; en una institució europea que algú ha qualificat —el mateix senyor Carod-Rovira— de «consultiva», com és el Parlament europeu, consultiva però de gran prestigi, i, en tot cas, representació política, única per sufragi universal dels pobles d'Europa. Però és que el tema de la llengua, segons les notícies que a mi m'arriben, pot ser que evolucioni en el sentit que amb l'ampliació de la Comunitat Econòmica Europea, de l'ingrés de determinats països de l'EFTA, de l'ingrés, bàsicament, dels països nòrdics, hi ha gent que es planteja la utilització de tres o quatre idiomes, i no la utilització oficial de tots els idiomes dels països, dels Estats, en aquest cas, de la Comunitat. I, de passada, recordo que l'ONU té quatre idiomes oficials i a l'ONU hi ha, absolutament, tots els països.

Per tant, sobre aquest tema l'evolució pot ser realment sorprenent, fins i tot per a algun idioma estatal, que, evidentment, els Estats intentaran defensar, de la mateixa manera que nosaltres, nació sense Estat, defensem el nostre idioma.

Bé, sobre els temes dels quals ha parlat el senyor Carod-Rovira, de la unió política i de la unió econòmica i monetària, em sembla que, en aquests moments, és molt difícil aventurar pronòstics, perquè, precisament aquests dies, aquest final d'any hi ha les dues conferències intergovernamentals de la unió econòmica i monetària i de la unió política, que crec que la unió econòmica i monetària està ja molt lligada i hi ha un informe, hi ha una posició del Parlament, el que es discutirà són els terminis i la por dels Estats precisament que una moneda única i un banc central els faci perdre molta sobirania, però la unió política està amb un gran punt d'interrogació. Jo he apuntat aquí algunes línies. Diu que jo, aquest matí..., algú ho ha dit, ho deia el senyor Hortalà, que no hi ha hagut propostes polítiques. Home, jo crec que sí; jo crec que en la unió econòmica dir: «Nosaltres estem per l'informe Delors», això és una proposta política, important, que evidentment no tenim competències per incidir-hi però és una posició, un posicionament polític. O dir que en la unió política nosaltres estem perquè el President de la Comissió sigui designat i investit pel Parlament europeu, que el Parlament tingui un control total dels pressupostos, que controli la Comissió..., això són línies d'actuació política, que coincideixen amb les de l'Administració central?, molt bé; que coincideixen amb altres Estats europeus?, molt bé. Però el Parlament de Catalu-

nya es defineix i espero que en les resolucions es defineixi sobre aquests temes i és una presa de posició política important, o sobre les regions fer una sèrie de propostes, com he fet aquest matí: l'òrgan consultiu, inicialment, que pugui ser operatiu... Crec que tot això no ho repetiré, però tot això són propostes polítiques.

Home, el senyor Carod-Rovira és el que ha citat allò de les grans companyies. Si hi ha una política antimonopoli a Europa no és la dels Estats, eh?, és la de la Comunitat Econòmica Europea. Cap dels Estats..., tots ells tenen una llei de lluita contra les desviacions de la competència —no sé com es diu a l'Estat espanyol—, però si algú té una política antimonopoli..., i si no que ho expliquin al Ministre Aranzadi en tot el tema ENASA, que ja tenia ENASA venuda a Daimler-Benz i Man i la Comunitat ha impedit que es pogués fer perquè Daimler-Benz i Man constituïen un grup massa fort que podia afectar la lliure competència europea.

Sobre la frase final que ha citat el senyor Carod-Rovira del polític Jaume Carner, jo crec que lliga molt amb el que, des de la posició governamental, hem dit aquest matí: la unió duanera, que alguns havien criticat, el senyor Jaume Carner, recordant el *Zollverein* germànic, deia que propiciava la unitat política, crec que és el camí que està passant a Europa. Crec que hem partit d'una unió duanera, passem al mercat únic, passem a la unió econòmica i monetària i acabarem amb la unió política. I crec que aquest camí, de la mateixa manera que esperàvem al senyor Jaume Carner fa cinquanta anys, ens ha d'esperançar a nosaltres, que només dins un gran espai com aquest i només dins una unió política Catalunya podrà, amb totes les dificultats, que comparteixo amb el senyor Carod-Rovira —comparteix, vull dir, la seva opinió—, amb totes aquestes dificultats, però és una esperança de trobar una realització com a poble.

El senyor Marià Pere ha fet una sèrie de preguntes de les quals jo he estat molt decebut, perquè crec que no ha escoltat, simplement, la meua intervenció. Això passa molt sovint en els debats, que són un seguit de monòlegs i per això és bo aquest moment, senyor Pere, perquè puguem confrontar algunes de les opinions. Vostè diu: «El matí no se'ns ha parlat dels impactes que ha tingut la integració a Europa sobre Catalunya, ni se'ns ha parlat de l'acció a fer.» Jo tinc la impressió que només he parlat dels impactes d'aquesta integració sobre Catalunya i que només he proposat accions a fer. Sí, jo he parlat de l'impacte del dèficit comercial; he citat el que representaven les nostres exportacions a Europa, el que representen avui; el que representaven les importacions dels països de la Comunitat, el que representen avui les importacions dels països de la Comunitat, que això representava un dèficit comercial que era un desequilibri que no es podia sostenir, que això havia provocat unes polítiques de refredament de l'Administració central; he parlat que molts estrangers havien vingut a invertir aquí, precisament, des del moment en què es preveia que nosaltres entraríem a la Comunitat Econòmica Europea i des del moment que hi érem, i que això havia representat una multiplicació molt important de la inversió de capital estranger. Tot això són impactes de la nostra incorporació a Europa, impactes importants que afecten polítiques econòmiques, que afecten una política de refredament, de restricció de crèdits, d'alts tipus d'interès, que repercuteixen en el canvi de la pesseta, i d'altres impactes que he anat citant perquè només he fet que descriure el que havia pas-

sat des del nostre ingrés. I l'acció a fer és l'acció de la competitivitat i una sèrie d'accions polítiques que jo ja he citat, que són les accions que podem fer. Nosaltres no podem incidir sobre els tipus d'interès; nosaltres no podem incidir, des d'aquest Parlament, sobre el canvi de la pesseta, però sí que podem incidir sobre la investigació, sobretot l'aplicada. Podem incidir sobre la formació, podem incidir sobre determinades infraestructures, podem incidir sobre una política turística; podem incidir sobre la promoció d'una determinada plaça financera. I això és el que jo he anat repetint, el que podem fer. A vostè li sembla poc o molt però és el que ens permet de fer el nostre marc constitutiu.

Vostè diu: «No ha parlat dels distints sectors». He fet una llarga enumeració amb l'Informe IFO, de Munic, i amb l'Informe Buigues, de la repercussió sobre els diversos sectors, i he dit com quedarien afectats o no els sectors, segons la incidència de la mà d'obra intensiva o no, sobre si això érem competitiu de moment, sobre l'Informe Cecchini, que diu que tindrem un creixement a mig termini i a llarg termini, que tindrem, potser, un augment de l'atur durant els dos primers anys de la incorporació al mercat únic. El que passa és que el senyor Marià Pere ha partit d'una posició que diu: «Ja saben que nosaltres estem en contra de l'Estat europeu». Ha dit «l'Estat europeu», que encara no existeix. Em sembla que el senyor Marià Pere anticipa esdeveniments; estem en contra..., nosaltres, no de l'Estat europeu perquè no existeix, sinó de la unió política europea, de la política europea; d'Europa, nosaltres hi estem molt a favor. Per tant, potser per això el diàleg és una mica difícil, perquè el senyor Marià Pere té una tendència a trobar-ho tot malament en una cosa que hi està en contra.

Home, el tema del Magreb, de la importància del sud del Mediterrani, de la industrialització del Magreb, si hi ha algú que hagi estat dels primers a parlar-ne a l'Estat espanyol ha estat, precisament, el Govern de la Generalitat, el famós criticat i bescantat Institut d'Estudis Mediterranis no fa altra cosa que fer el que avui ens recomana el senyor Marià Pere: per exemple, un estudi molt important sobre les migracions, que va presentar el Ministre de vostès a Madrid, senyor Fernández Ordóñez, fent-ne un gran elogi —ho dic pels somriures una mica apartats del tema que veia en les seves files—, i que va constituir un article d'una plana, elogiosíssim, per aquest col·loqui i per aquest estudi, i per les seves conseqüències, a les planes de *La Vanguardia* de dijous passat —n'enviaré fotocòpies a les bústies dels diputats socialistes. (Rialles.)

Per tant, evidentment, aquest és un tema de la màxima importància. Sí que ho és; perquè la població d'Europa, fa uns quants anys —ara no recordo les dates—, un 75% estava a la ribera nord de la Mediterrània nord-occidental i un 25% a la ribera sud, i l'any 2015 —potser és el 2020; no m'ho facin dir— serà l'inrevés: el 25% estarà a la part nord i el 75% a la part sud. I, a més a més, amb l'enriquiment d'aquesta Comunitat Europea, que a vostè no li agrada, doncs, la pressió demogràfica de tots aquests ciutadans, molt respectables, del Magreb pressiona a les portes d'Europa i, doncs, crea uns problemes que inquieten moltíssim a Itàlia, a França i, almenys, a Catalunya —espero que, a partir d'ara, també a l'Estat espanyol.

Bé, l'Estat europeu, ho repeteixo, no està constituït: hi ha una unió econòmica i monetària, hi ha una unió política... Vostè diu: «Això, en què afecta el nostre Estatut?» Jo m'he passat una part important del meu discurs dient que, per nosaltres, la distri-

bució interna, la fixava el bloc constitucional, que no es fixava des de la Comunitat Econòmica Europea, i que, per tant, el que s'hagués d'adaptar des de l'Estat o des de la comunitat autònoma no podia ser en funció d'una coordinació que es fes des de l'Estat, sinó simplement l'aplicació de l'*acquis communautaire* directament en els temes de reglament i amb la transposició, que se'n diu, en els temes de «directives».

Patronat Català Pro Europa —n'ha parlat el senyor Hortalà, també—: es veu que la seva composició no agrada a determinats grups d'aquesta Cambra, però agrada a molts altres, perquè, efectivament, s'ha canviat. El criteri diferenciador és que, des del Govern de la Generalitat i des d'alguns grups parlamentaris, es considera que hi ha d'haver institucions, de tipus acadèmic, de tipus econòmic, de tipus administratiu, i que, per a la presència dels partits o dels grups parlamentaris, hi ha d'haver uns consells consultius del Patronat; però que, en definitiva, en el Patronat hi ha d'haver institucions.

Jo he citat aquest matí les institucions que hi havia, i he dit que s'havia ampliat a la Federació de Municipis de Catalunya, a l'Associació Catalana de Municipis —per tant, tot el món local català— i a l'Ajuntament de Barcelona, i que, a més, hi havia uns consells consultius, amb una secció parlamentària, en la qual hi ha representants de CiU —Convergència i Unió, perdó—, del PSC, del Partit Popular i del CDS; hi ha alguns grups que no estan d'acord amb això, em sembla —potser ens ho diran demà; vostè avui no ho ha dit—, perquè volien estar en el Patronat. Però hi ha una divergència d'interpretació, és a dir, es busca el consens, es busca l'obertura, però al final s'aconsegueix o no. Nosaltres creiem que, en el Patronat, hi ha d'haver institucions, i que els grups parlamentaris han de ser en la secció parlamentària, de la mateixa manera com hi ha una secció econòmico-social en la qual hi ha la Confederació Sindical de Catalunya, la UGT, el Foment, la PIMEC, hi falta Comissions Obreres —probablement, pel mateix motiu que algun altre grup parlamentari no hi és—, i després hi ha la secció acadèmica, en la qual hi ha una sèrie de personalitats de diversos colors.

Crec que, amb el Patronat, s'ha fet l'obertura que demanava aquest Parlament —em sembla que s'havia votat alguna resolució per fer-ho—: s'ha fet, hi ha grups parlamentaris que hi són; vol dir que estan d'acord. Si algun grup parlamentari vol que el consens es faci al voltant d'ell, nosaltres creiem que el consens s'ha de fer al voltant de la immensa majoria d'aquest Parlament, i aleshores ja és un problema de posició política: el que no hi és, és perquè se n'autoexclou.

Bé, nosaltres som perifèrics del centre; aquesta és una expressió molt vella i d'un llenguatge determinat, però és que jo ho he dit aquest matí: he dit el coeficient de perifèria, que, entre l'1 de les Açores i el 18 i escaig del gran Londres, jo donaria com a més perifèrica l'àrea holandesa i d'Alemanya, però això seria una apreciació personal; però, en tot cas, els estudiosos diuen que és el gran Londres. Doncs, aleshores, Catalunya se situa al 3,6 —vol dir que, efectivament, no estem al centre de l'Europa econòmica, de l'Europa que pesa, però som la comunitat autònoma espanyola —de l'Estat espanyol, perdó— que estem més a prop.

Quant a la cohesió social, el turisme..., jo n'he parlat, de la cohesió social, i hi he insistit molt. Em sembla que és un tema important, el Mercat Únic; em sembla que la Comunitat Econòmica Europea ha tingut molta cura, quan ha parlat d'un mercat

únic, de parlar també de la cohesió social, perquè això crea desequilibris molt importants entre les regions, i, per tant, em sembla que aquest és un tema important.

Quant a normalitzar el tema europeu en aquest Parlament, a fer funcionar la Comissió de Seguiment, jo, en principi, em sembla que és l'únic tema amb el qual puc estar d'acord amb el senyor Marià Pere. Ja és molt, oi?, trobar un tema en el qual puguem coincidir: hem de mirar que, efectivament, aquesta coincidència es tradueixi en la realitat per a un major funcionament d'aquesta Comissió de Seguiment, sobretot que jo crec, realment, que aquests temes europeus que ens ocupen avui són enormement importants per al futur, no tant del Govern de la Generalitat —encara que també—, sinó dels ciutadans de Catalunya.

Bé, el senyor Hortalà —el senyor Ayguadé ja he dit que, com que és un tema agrícola, el contestarà el meu company de Govern, senyor Vallvé. El senyor Hortalà diu: «S'ha fet una reflexió col·lectiva...» Jo també faré una reflexió: a mi em sembla que fer una reflexió col·lectiva sobre un tema tan important com Europa, en un Parlament és molt important; jo, encara que estigui rebutant aquí molts dels arguments de les persones que m'han precedit en l'ús de la paraula, sempre se'n recull alguna cosa, d'uns i altres, i sempre, després, això es tradueix en una petita inflexió o matisació de l'acció de govern, i, per tant, em sembla que és enormement positiu: a mi m'ha interessat molt sentir l'opinió de tots vostès. El que passa és que no ha estat només una reflexió col·lectiva: aquí hi ha hagut —ho he dit abans— posicionaments polítics molt importants. Al tema que nosaltres proposem, de les regions, no li donarà suport fins al final quasi ningú, a Europa, eh?, i, per tant, és molt important que, des d'aquest Parlament, s'impulsi, i que el President Pujol, que és Vice-president de l'ARE, ho defensi, i que, quan el senyor Kohl, a Roma, proposi que les regions constitueixin un organisme consultiu, que ja és un pas enormement important, perquè si algú ha dit, i amb certa raó, que el Parlament europeu era un organisme consultiu, doncs, què més podem demanar, en aquests moments, les regions que tenir també un organisme consultiu? —«inicialment», he dit jo, però després amb un programa, perquè siguin cada vegada més operatius. I, per tant, em sembla que aquest...

Hi ha hagut aquí, senyor Hortalà, unes propostes polítiques..., també en unió política, també en la unió monetària i econòmica, també de política de modernització, de tecnologia i de formació, encara que no he volgut formular polítiques concretes, perquè aquest és un tema que vostès em diran: «Escolti, les polítiques s'instrumenten a través del Pressupost», i tindran raó; per tant, aquest no és un debat pressupostari, i, per tant, lliga més també en part amb la reflexió col·lectiva a la qual es referia el senyor Hortalà.

El senyor Hortalà diu que Catalunya no té color en el mapa. Home, a mi em sembla una mica fort: a mi em sembla que té part de raó, però crec que cada vegada té més color en el mapa. Ara ell ens diu: «Al Tibet, a Sibèria, a la Patagònia, no es coneix Catalunya». Home, potser no, però no per això, senyor Hortalà, nosaltres organitzarem a partir de demà un viatge del President i una missió d'empresaris al Tibet, a Sibèria i a la Patagònia. (*Rialles.*) Sincerament —el senyor Jaume Camps s'hi apunta, però...—, sincerament... (*rialles*), tenim altres prioritats, de moment, i em sembla més interessant anar als Estats Units,

anar al Japó, anar a Alemanya, anar a Gran Bretanya, anar a París i anar a Mèxic, com s'hi anirà el març.

El senyor Hortalà diu una cosa que jo comparteixo i que he dit aquest matí —potser l'he dita de passada—, que és utilitzar la projecció de Barcelona ciutat, que serà cada cop més coneguda, i, sobretot, jo crec que els Jocs Olímpics, que representen molts avantatges per a la capital de Catalunya, quant a la seva transformació, la creació d'infraestructures, etcètera, tenen un avantatge importantíssim —que es veurà, sobretot, després dels Jocs Olímpics—, que és el seu gran coneixement, la seva gran projecció internacional. És a dir, probablement, després dels Jocs Olímpics, al Tibet, a Sibèria i a la Patagònia, hi haurà molta gent que sabrà què és Barcelona, o almenys sabrà que hi ha una ciutat que es diu Barcelona. Per tant, utilitzar la força de *frappe* de Barcelona per donar a conèixer tot Catalunya, em sembla que és una idea molt a tenir en compte.

El senyor Hortalà, que és un especialista de moltes coses, però, d'una manera especial, de la política regional —si no m'equivoco, senyor Hortalà, em sembla que va ser la seva tesi, almenys, ho he sabut en algun lloc o ho he llegit en algun lloc—, doncs, ens ha parlat de l'any 61, del tema del territori de les regions, després ha parlat de la RETI, que és una associació de regions amb tradició industrial, en la qual participa Catalunya, però que són només algunes regions d'Europa, hi ha tota... —jo he citat la RETI aquest matí—, hi ha tota una sèrie d'altres associacions regionals, diverses, en les quals Catalunya participa: Catalunya participa en les regions mediterrànies, en les regions del Pirineu, en la RETI, que són les regions amb tradició industrial, etcètera. Ara, les regions, territorialment, en aquest moment estan perfectament definides, perquè, a l'Assemblea de les Regions, doncs, allà hi ha un llistat de cent seixanta o cent seixanta-cinc regions, que totes elles tenen un territori, amb uns límits perfectament definits. El que no és igual a Europa són les competències i el poder d'aquestes regions: entre els *Länder* alemanys i les associacions de municipis, que són les regions a Gran Bretanya, hi ha una gran diferència; per tant, comparar el Baden-Württemberg amb Yorkshire, és comparar dues coses que s'assemblen molt poc. Però diguem que això són unes diferències que, de mica en mica, tot això s'anirà unificant: les regions franceses, en el país, probablement, junt amb Espanya —l'Espanya d'abans—, més centralista d'Europa —no l'Espanya d'avui—, doncs, també les regions han anat agafant un pes molt important en els últims cinc anys: ja no és el mateix una regió francesa d'abans, que les concebien com a zones operatives per al seu pla de desenvolupament, però que, en aquest moment, han agafat un cos polític, electoral i també d'identitat, i, per tant, les regions franceses estan començant a jugar un paper; evidentment, no són com les regions italianes, són menys que les comunitats autònomes espanyoles i molt menys que els *Länder* alemanys, sobretot quant a potència i a recursos. Per tant, tot això, jo crec que està definit.

El senyor Hortalà ha fet una consideració molt interessant, que diu: «Catalunya contribueix amb un 1,3 al PIB de la Comunitat Econòmica Europea, i això és més que determinats estats sobirans: és més que Portugal», em sembla que ha citat, «és més que Luxemburg...»; evidentment, és que Luxemburg té la dimensió d'una comarca catalana, eh?, d'acord, però és més que determinats estats sobirans europeus. D'acord, és un argument atractiu; el que passa és que Catalunya és menys que

quantitat de regions europees, que quantitat: és menys que tots els *Länder* alemanys, és menys que la meitat de regions italianes, és menys que les dues terceres parts de regions franceses... És a dir que si és més que alguns estats, és menys que algunes regions, que moltes regions europees, i aleshores el seu argument no em serveix i no sé cap on va.

El que sí que és cert és que Catalunya sigui més que determinats estats, econòmicament, i sigui menys que determinades regions, això no treu que, per mi, és un fet molt singular a Europa. És un fet molt singular, a causa de la seva llengua, la seva cultura i la seva voluntat de ser. Probablement, només és comparable, nacionalment, a Flandes, el que passa és que amb una diferència molt gran: que Flandes, avui dia, domina l'Estat belga, i, per tant, té un estat a la seva disposició, i marca la política de l'Estat belga. I precisament el senyor Hortalà ens citava l'Estat belga, i deia: «Hi ha una representació de les regions belgues en les comissions i en els organismes europeus». Efectivament, però és que l'Estat belga és molt singular. Hi ha alguns ministeris que no existeixen en el govern de l'Estat. Per exemple, no hi ha ministre d'educació a Bèlgica; hi ha tres ministres d'educació a cada una de les tres regions, i, per tant, quan la Comunitat Econòmica Europea tracta d'un tema d'educació hi han d'anar els tres ministres de les regions belgues; tema, certament, molt interessant, però que, evidentment, en aquests moments s'aparta del nostre tema.

El que sí que jo he dit, aquest matí —i és una proposta que fem— que és que en un organisme tan important —perquè es decidís avui dia— com és el Consell de Ministres en tots els temes que afecten les competències de les regions hi pugui haver una representació regional per debatre i discutir aquests temes a Brussel·les, en la reunió del Consell de Ministres. I això em sembla que és un tema que també té conseqüències importants des d'un punt de vista polític.

El senyor Hortalà, després ha dit: «Tenim costos més alts en la seguretat social». Jo aquest matí n'he parlat; tenim un costos financers més elevats per a les empreses, que afecten la competitivitat; és cert; tenim uns salaris, en canvi, més reduïts, no!, el cost laboral és més alt, encara que el que rep el treballador és més baix, en part a causa del tema de la Seguretat Social, que jo he citat abans.

Diu «el medi ambient representa uns costos»; sí, jo ho he dit també quan contestava el senyor Latorre. D'això n'hem de ser molt conscients; són uns costos probablement, segur que són inevitables, entre altres coses per complir la normativa europea. I quant a la Carta Social, la Carta Social, vostè aquí sap que hi ha hagut un debat molt important a Europa. A la Carta Social s'hi va oposar la senyora Thatcher, que s'oposava a moltes coses, que altres països de la Comunitat estaven encantats que la senyora Thatcher s'hi oposés. I ara hem de veure com evoluciona la construcció europea amb el nou govern britànic. Però la Carta Social era una gran insistència dels països del nord d'Europa, perquè la Carta Social també encarirà el cost del factor treball en els països del sud d'Europa. I això és una cosa de la qual també hem de ser conscients.

El senyor Hortalà parla de les fronteres d'homologació i tecnològiques; és cert, en desaparèixer els aranzels, sobretot entre els sis i després entre els nou, i els deu, en la Comunitat Econòmica Europea, la desaparició dels aranzels va comportar la creació per determinats països, fins i tot Alemanya i Holanda,

d'unes fronteres d'homologació molt estrictes que pràcticament impedié l'entrada dels productes del sud d'Europa i d'unes barreres tecnològiques que també ho feien. El que passa és que el Mercat Únic representa la supressió d'aquestes barreres; representa, precisament —i ho diu l'Acta Única— «la supressió de les barreres tecnològiques i d'homologació». I aleshores tot el tema de l'AENOR, tot això deixa d'existir, i hi ha una sèrie de laboratoris que es reconeixen competència mútua per permetre, amb les seves certificacions, la lliure circulació dels productes; que això s'aconsegueixi o no, que es mantinguin determinades barreres tecnològiques o d'homologació per part dels estats i que trobin la manera de burlar, entre cometes, el Mercat Únic i l'Acta Única, això és un altre tema. Jo mai he cregut que el Mercat Únic es posi en marxa, realment, l'1 de gener del 93; es posarà en marxa, però és un procés, segurament, llarg i ens hi hem d'esperar.

Però, precisament, senyor Hortalà, el Mercat Únic representa la supressió de totes aquestes barreres, també les d'homologació i també les tecnològiques. El convidó que llegeixi l'Acta Única... No, no, ja en parlarem, és clar.

Bé, dos temes, per acabar, perquè em fan senyals que també m'allargo en la rèplica. El senyor Ayguadé està neguitós que li contesti el senyor Vallvé.

En el tema de la fusió i de l'absorció d'empreses, de la dimensió d'empreses; sí, vostè ha dit «dimensió adequada d'empreses». Bé, el tema aquest és un tema llarg, que a mi personalment m'interessa molt, perquè no crec que la dimensió sigui un factor imprescindible per a determinats productes i determinades empreses. Sí que és imprescindible, condició necessària però no suficient, per a altres. És a dir, no es pot fer una fàbrica d'automòbils si no hi ha una determinada dimensió; això em sembla que és clar. I, per tant, hi ha una sèrie de productes en els quals, per ser competitius a Europa, s'ha de tenir la dimensió. Difícilment, podrem tenir una dimensió adequada d'empreses a l'Estat espanyol i a Catalunya, amb el sistema fiscal sobre les fusions i absorcions; sempre que les plus-vàlues tributin com a beneficis no hi haurà fusió ni absorció d'empreses, si no és passant per societats instrumentals, i, per tant, aquest és un tema bàsic de reforma fiscal i em sembla que de tots els temes, que estan en el Projecte de Reforma de l'IRPF, aquest és el tema fonamental, el tractament de les plus-vàlues, que després també s'haurà de tenir en compte en l'impost de societats.

Per tant, aquí sí que jo estaria d'acord amb ell, però més que des del Govern de la Generalitat ajudar o predicar això, si no canviem el sistema fiscal sobre aquest tema concret de fusions i absorcions, no hi ha absolutament res a fer en aquest tema. I quant al seu cant final, senyor Hortalà, polític, al federalisme, jo m'hi apuntaria, al federalisme europeu. Hi va haver un grup de diputats importants a Europa, el Grup «Cocodril», d'Estrasburg, que es deia així pel nom del restaurant en el qual es reunien, que per cert és un restaurant excellent (*rialles*), que van bastir l'Europa federal —no recordo si no hi havia un diputat italià, que és deia Spinelli, que va ser, precisament, el promotor de tota aquesta teoria del federalisme—; jo, personalment, ideològicament m'hi apunto; el que passa és que nosaltres en aquest moment ens trobem davant de coses molt més concretes: posició davant de la unió econòmica i monetària i posició davant de la unió política.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Gràcies, senyor President, senyores, senyors diputats. Voldria, amb aquesta intervenció, contestar les paraules de l'Illustre Diputat senyor Ayguadé, que ha fet referència, especialment, a la problemàtica que en el sector agrari ha representat la integració de l'Estat espanyol a la Comunitat Econòmica Europea. Voldria fer una reflexió en aquest sentit, recordant que la Comunitat Econòmica Europea des del seu inici, des de la signatura del Tractat de Roma, l'any 1957, va establir com un dels seus objectius fonamentals el que havia de ser la política agrària comuna. I aquests objectius de la política agrària comuna eren augmentar la productivitat agrària, assegurar el nivell de vida de la població agrícola, dels agricultors, estabilitzar els mercats i, sobretot, un tema que encara era preocupant l'any 1957, a Europa: garantir la seguretat de proveïment de productes agraris i assegurar, al mateix temps, uns preus raonables. I això es va dur a terme amb l'aplicació d'una sèrie de principis que van ser la línia de la política agrària comunitària des de la creació de la Comunitat Econòmica Europea, i aquests principis eren els següents: d'una banda, la unitat de mercat dels productes agraris; no hi ha barreres dintre la Comunitat Econòmica Europea, a la comunitat dels sis, en un principi, per als productes agraris, la lliure circulació de productes agraris en el si de la Comunitat. I el segon punt, tan important com aquest, la preferència comunitària, els productes agraris produïts dintre de la Comunitat Europea tenen preferència sobre els productes exteriors, i en aquest sentit, naturalment, es fan necessàries unes compensacions de preus, un drets aranzels per a aquells productes agraris que es produeixen més barats fora de la Comunitat i unes exaccions per possibilitar les exportacions de productes agraris produïts a un preu superior del preu en el mercat mundial. Aquesta era la política inicial en matèria agrària que tenia establerta la Comunitat Econòmica Europea. Però, evidentment, aquesta política agrària comuna ha tingut un gran cost financer i des del 1984 s'estableix ja un procés de reforma del que havia de ser aquesta política agrària comuna. Recordem que l'any 1985 s'aprova l'Acta Única Europea, que entra en vigor el 87, i defineix uns nous objectius i sobre ells, entre ells, la realització d'aquest Mercat Únic interior per al 1992. I en darrer terme, un altre fet que ha intervingut en tota aquesta política agrària és tot el tema de la ronda de negociacions del GATT, que s'inicia el 1986 i que havia d'acabar-se, precisament, aquest mes de desembre de 1990 i que de moment s'ha acabat, no s'ha signat cap acord en aquest sentit, però que ni cal dir que les posicions, tant la presentada per la Comunitat, d'aquesta reducció d'un 30% dels ajuts, com la que demanava el posicionament dels Estats Units i dels països del grup CAIRNS, doncs, representaven una gran transformació del que hauria estat, del que és fins avui aquesta política agrària comunitària.

L'adequació de la Comunitat Econòmica Europea, evidentment, comportava també una participació i, evidentment, aquesta participació ha estat difícil, la participació de les comunitats autònomes dins del procediment decisorí comunitari, en el camp agrari, d'una forma molt especial; no ha estat el cas de

participació com es dona en algun altre estat europeu, com, per exemple, la República Federal Alemanya, on hi ha l'observador permanent dels *Länder* de la Comissió. I, evidentment, aquesta participació és difícil en el cas de comunitats autònomes i en canvi s'ha produït en altres organismes comunitaris que tenen aquests consells consultius com el Copa-Cogeca, per exemple, i que permet la presència de sindicats i de representacions de cooperatives dintre dels organismes comunitaris. Però això, d'altra banda, evidentment, aquest buit oficial, s'ha intentat suplir des de la Generalitat a través del Patronat Català Pro-Europa, que té la seva seu a Brussel·les, amb la creació d'un servei que hem anomenat servei Europa Verda i que hem donat a conèixer, públicament, i que hem posat a disposició de les organitzacions agràries del nostre país.

En aquest sentit, doncs, l'adequació a la Comunitat Econòmica Europea en matèria d'agricultura ha comportat també en molts casos la defensa de la pròpia autonomia de Catalunya, perquè en molts casos aquesta adequació a la Comunitat feia perdre a la Generalitat, feia perdre al Govern autonòmic una part de les competències que podia exercir. I en aquest sentit em referiré, per exemple, a la política de preus i mercat, que és una competència genèrica que continua mantenint l'Administració central, a través del SENPA, del Servei Nacional de Productes Agraris. I el mateix podríem parlar pel que fa referència, per exemple, a l'harmonització del mercat interior alimentari, en el qual, en aquestes comissions, que s'han creat, les comunitats autònomes no hi han tingut una presència. Això ha portat, evidentment, que el Govern de la Generalitat, des de la integració, hagi plantejat diversos conflictes positius de competència, i exigir, per exemple, per part de les comunitats autònomes, el pagament de les primes comunitàries, que es gestioni, i no fer-ho a través de l'Administració central. Això s'ha fet, per una banda, i el Patronat Català Pro-Europa ha estat en aquest sentit una eficaç ajuda per estar prop d'aquesta política comunitària. I en un altre sentit, també, la Generalitat ha dut a terme la creació d'una empresa, de PRODECA, per a la promotora d'exportacions catalanes, especialment, dedicada a productes agro-alimentaris i catalans i de poder-los introduir en el mercat europeu.

És evident que la importància que a Catalunya té en aquest sentit el sector agrari i pesquer, que sabem que representa el 2% del producte interior brut, aproximadament un 5% de la població activa, i això, evidentment, contra un 5%, que és el que hi ha a l'Estat espanyol com a participació de l'agricultura dins el producte interior brut i, pràcticament, un 14% de la mà d'obra activa dins de l'Estat espanyol que es dedica, que està dintre de l'agricultura. I, evidentment, això es trasllueix, també, dintre del desequilibri que existeix dintre Catalunya, que hi ha comarques on la població activa agrària assoleix límits que passen el 40%, com és el cas, per exemple, de la Terra Alta, de les Garrigues i altres casos que estan al voltant del 30%, com és el cas del Priorat, mentre que a altres comarques aquests límits baixen absolutament i podríem dir que en les comarques de la zona de Barcelona no arriba, pràcticament, a l'1% la mà d'obra que està en el sector primari.

El tractat d'adhesió, evidentment, va comportar també, com vostè sap, no una aplicació directa, sinó l'aplicació transitòria, un període transitori clàssic per a la major part de productes que s'acabarà fins a 1993 i després un altre, un període transitori es-

pecífic, d'una durada més llarga, fins al 1996, i que això, evidentment, provoca una discriminació d'alguns productes a través dels mecanismes complementaris d'intercanvis i entre ells, un dels productes perjudicats és el tema, per exemple, de la fruita dolça.

Quan he parlat abans de la problemàtica de la preferència comunitària, evidentment, aquí és obligat referir-se a la conseqüència que aquesta preferència comunitària, el decaïment d'aquesta preferència comunitària ha tingut en alguns sectors concrets —i m'estic referint al tema dels fruits secs i, concretament, al de l'avellana—; l'Europa comunitària és deficitària en fruits secs i és deficitària en avellana, però, evidentment, un tractat preferencial subscrit per la Comunitat Econòmica Europea amb Turquia, i que té a més a més una renovació anual pel que fa a una importació de Turquia, que entra a la Comunitat amb aranzel 0, concretament 25.000 tones d'avellana en gra, exactament; aproximadament el doble de la producció de tot Catalunya entra a la Comunitat Econòmica Europea amb un aranzel 0 i la resta d'importacions de la Comunitat Econòmica Europea d'avellana procedent de Turquia, que oscil·la aproximadament al voltant de les 100.000 tones, entra amb un aranzel únicament del 4%. Si un compara el nivell de salaris que existeix a Turquia amb el que existeix a Catalunya, es pot veure clarament la problemàtica que té la nostra avellana en aquest sentit, en una comunitat on el primer sistema de la preferència comunitària ha deixat de ser una realitat i, en conseqüència, una sèrie de productes han patit la conseqüència d'aquesta integració, degut, fonamentalment, inicialment, a una mala negociació del Tractat d'Adhesió, que no va tenir en compte la problemàtica que representaven aquests tractats preferencials subscrits per la Comunitat amb alguns països; podríem parlar també del tractat preferencial amb els Estats Units pel que fa al tema dels cereals, o d'un altra fruita seca, com és el tema de l'ametlla, que ha fet evidentment que el preu de l'ametlla sigui molt baix, tot i ésser Europa deficitària en producció d'ametlla.

Des de la Generalitat, evidentment, hem procurat adaptar en aquest sentit, i actuar..., i una de les actuacions ha estat la creació de les taules sectorials del Departament d'Agricultura, per tal de tenir un marc de canalització de la problemàtica sectorial i poder també tenir el contacte directe amb Brussel·les i poder estar atents a la problemàtica per què cadascun d'aquests sectors estava afectat.

Un altre tema ha estat, per exemple, la reconversió dels serveis veterinaris, i en aquest sentit es parlava abans que és bona l'autocrítica, però també convé valorar allò que ha sortit bé: ha estat, per exemple, l'eradicació a Catalunya de la pesta porquina africana, que ha permès que els productes dels derivats del porquí siguin en aquest moment exportables a la Comunitat Econòmica Europea i que no hi hagi una barrera sanitària que també, al costat de les barreres tecnològiques, podrien ser unes barreres que interferissin o que perjudiquessin aquesta lliure circulació de productes comunitaris.

Ha parlat també, el senyor Ayguadé, de la diferència que existeix entre les normatives comunitàries quan s'apliquen a uns Estats europeus i quan s'apliquen en el cas d'altres Estats europeus i, en aquest cas concret, en el cas de Catalunya, com formant part de l'Estat espanyol. És evident que el Reglament 797, que és el reglament polític que regula les estructures, la millora de les estructures de la Comunitat, té uns nivells d'apli-

cació diferents si aquest s'aplica a nivell comunitari o si aquest s'aplica a nivell d'Estat espanyol; l'Estat espanyol va fer un decret d'aplicació del Reglament 797, el Decret conegut com el 808/87, en el qual, evidentment, atorga unes ajudes inferiors als agricultors catalans i als agricultors espanyols que els que s'atorguen als agricultors comunitaris, i això, naturalment, presenta unes diferències i això, naturalment, presenta, evidentment, una situació d'inferioritat de condicions en relació amb la que existeix en els països comunitaris. Amb tot el que vostè ha dit sobre aquest tema, hi estic totalment d'acord; podríem parlar aquí del que fa referència a l'ús de retirada de terres per a finalitats no alimentàries, que permet unes condicions determinades a la Comunitat i en el cas de l'Estat espanyol és més restrictiu; podríem parlar..., per exemple, de tot el que fa referència a joves agricultors: potser el punt més paradigmàtic és el fet que per a la Comunitat Europea un jove agricultor és aquell que té menys de 40 anys i, en canvi, per a l'Estat espanyol, un jove agricultor és aquell que té menys de 35 anys. Tot això, evidentment, són situacions que fan que l'aplicació de la legislació comunitària a nivell d'Estat espanyol estigui en una situació inferior.

Ha parlat també del tema dels expedients, dels expedients de millora, de modernització, i en aquest sentit li puc dir que Catalunya, per exemple, l'any 89 va presentar 6.784 expedients de modernització, i d'aquests 6.784 expedients només, en aquest moment, es pot dir que tenen l'aprovació 2.637 expedients, i dintre d'aquests 2.637 expedients només uns 352 són els que els agricultors han ja cobrat els beneficis que se'ls donaven en aquest sentit. Aleshores, això, evidentment, representa un retard important en aquesta aplicació de la reglamentació europea i dels beneficis que podria aportar per a la modernització de les estructures de producció de l'agricultura catalana tota aquesta legislació que la Comunitat posa a disposició de l'agricultor i que subvenciona per tal que modernitzi la seva estructura.

En aquest sentit, per afrontar aquesta situació, des de la Generalitat s'ha insistit, sobretot, en el tema de formació; el Conseller Alavedra ha parlat aquest matí del tema de formació i de les escoles de capacitació agrària que en aquest moment estan funcionant a nivell de Generalitat. Jo puc anunciar-li ja des d'aquí que en el tema de formació continuarem insistint des del Departament i fins i tot possibilitarem l'organització d'un simposi d'intercanvis sobre el que és la formació agrària avui arreu d'Europa, i de quina manera Catalunya ha d'adaptar-se i ha de millorar la seva estructura de formació per tal d'eleva el nivell de coneixements dels nostres agricultors.

Aquests són, a grans trets, el que han estat els efectes d'aquesta incorporació de Catalunya. No entraré en el tema sectorial; podríem parlar, sector per sector, de quines han estat les conseqüències d'aquesta integració. Em sembla que he expressat el que ha estat el sector més paradigmàtic, que ha estat aquest tema, per exemple, de l'avellana, en què un acord amb Turquia, doncs, ha fet que el podia ser un benefici per a aquest sector s'hagi transformat, doncs, en un gran perjudici per a les plantacions d'avellana existents a Catalunya que, no ho oblidem, són el 93% de la producció d'avellana arreu de l'Estat espanyol.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Ara, d'acord amb l'últim paràgraf de l'article 123 del Reglament, les agrupacions i els grups parlamentaris tenen un únic torn de rèplica que serà de set minuts i mig en el cas de les agrupacions i de deu minuts per als grups parlamentaris.

Té la paraula el senyor Latorre. (*Remor de veus.*) Aclareixo que és un dret, eh?, no un deure.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, exercirem aquest dret com si fos un deure, amb la mateixa intensitat.

Dins del to conciliador en què s'ha produït la rèplica de l'Honorable Conseller —to conciliador, per cert, coincident també amb el to en què s'ha produït, també, la meua inicial intervenció—; dins del to europeu en què fins ara, almenys, es desenvolupa el debat, d'aquest europeisme de la part més civilitzada d'Europa, que ben segur és la que volem l'Honorable Conseller i jo mateix, almenys, d'aquesta Europa on ben segur que no hi ha falsos sostres com el de l'aeroport, que guaiti si n'era aquest, de fals, que ha caigut... d'aquesta Europa on el nivell dels serveis públics és, malauradament per a nosaltres, molt superior al nostre, on no és fàcil que es produeixin situacions —doloroses situacions— com la del carrer Comte Borrell; on no és fàcil que es produeixin situacions —com passa aquí— de, fins i tot, tenir problemes per trobar els serveis públics; doncs, bé, dins d'aquest to conciliador, hi ha hagut bàsicament coincidències d'anàlisi i propostes generals, i alguna discrepància. Coincidència bàsica sobre el paper dels Estats, l'important paper dels Estats en la construcció europea, coincidència bàsica, també, en el dubte que el Conseller i jo hem plantejat sobre el paper de les regions, que ell i jo hem desitjat que sigui important en el futur d'Europa; la petita diferència en aquest punt és que el Conseller —almenys al principi— ha expressat vehementment el que seria el seu desig, i jo, en aquest cas, he volgut ser més prudent, perquè no tinc clar que les coses puguin ser tan senzilles com les ha explicat el Conseller al principi, encara que més endavant hagi expressat alguna profunda preocupació sobre el particular. Coincidència bàsica, també, sobre els nostres dèficits tecnològics i la necessitat, fins i tot la urgent necessitat, de fer esforços significatius en matèria de transferència tecnològica. Coincidència bàsica, també, sobre la necessitat que entitats tan prestigioses —aquesta vegada de veritat— com el Laboratori d'Assaigs i Investigació s'integrin de debò en l'esforç comú europeu investigador per qualsevol dels procediments que el Conseller, al llarg de la seva intervenció d'aquest matí, de només cent vuitanta folis, no ha pogut concretar gaire ni la seva memòria d'aquesta tarda li ha permès relacionar.

I alguna discrepància —important discrepància aquesta vegada— sobre l'abast i els continguts de la referència al nou títol setè, «medi ambient», afegit a la redacció de l'Acta Única Europea. És evident que jo no tinc cap interès a mantenir ara un debat sobre medi ambient amb l'Honorable Conseller, però sí que vull insistir que la protecció del medi ambient és un component, i important, de totes les altres polítiques de la Comunitat Europea, i que evidentment la defensa del medi ambient, no només la campanya Foc Verd, dels resultats de la qual jo m'alegro molt sincerament..., doncs, la defensa del medi ambient també incideix en l'augment de la qualitat de vida, i que això representa i representarà la introducció de costos afegits que algú —empreses, ciutadans— haurà de pagar o, en algun cas, ja paguem.

Acabo, senyores diputades i senyors diputats, celebrant les coincidències, les coincidències bàsiques sobre tots aquests temes, i celebraria també que les discrepàncies, la formulació de les discrepàncies, pogués servir per acostar posicions en el llarg camí que ens ha de conduir cap a l'Europa Unida.

Gràcies, senyor President, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El senyor Carod-Rovira té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Molt breument, senyor President, per no augmentar les inquietuds futbolístiques d'alguns dels membres presents encara en aquesta sessió d'avui. Jo voldria començar amb un prec al Conseller senyor Alavedra, en el sentit que quan faci arribar als diputats socialistes la fotocòpia de l'article en qüestió, si tindria l'amabilitat també de fer-me'n arribar una a mi, si això no posa en perill la partida de fotocòpies del seu Departament, ja que justament el tema de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis constitueix una de les meves debilitats, diguem-ne, parlamentàries.

Alguns sociòlegs suecs que estudien la qüestió «nacionalitària» a Europa han incorporat un nou terme relatiu a aquells territoris nacionals en els quals hi ha dos pols d'atracció —un, dos o tres pols d'atracció— molt importants, d'atracció i de domini, però que, malgrat tot, no són suficients com per sotmetre absolutament aquests territoris concrets. Aquests territoris en qüestió, a partir d'un terme convencional que ells han promogut, són qualificats per aquests sociòlegs suecs amb el terme convencional de «perifèries de convergència». En el cas català, per ser més ajustats a la nostra realitat política, suposo que n'hauríem de dir «perifèries de Convergència i Unió», per contribuir així encara més a enfortir els tradicionals vincles d'amistat i col·laboració entre aquestes dues forces polítiques.

Del que semblava de la intervenció darrera de l'Honorable Conseller és que el Govern de la Generalitat s'havia dotat de dos instruments fonamentals, de dues eines de canalització de les aspiracions europeistes del país, un de caràcter singular —específicament català—, i un altre de col·lectiu; el primer, el de caràcter singular, específicament català, es tractava del Patronat Català Pro Europa; hi ha moltes consideracions que han estat fetes sobre les característiques d'aquest mateix Patronat. En tot cas, sí que nosaltres en voldríem afegir dues de concretes. Per una banda, el seu esment, l'esment del Conseller, a l'existència d'una secció parlamentària, d'un consell consultiu, secció parlamentària a la qual, si més no, cap representant de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya no li ha estat sol·licitat en cap moment de pertànyer-li o no se li ha plantejat en cap moment la possibilitat de poder-hi accedir o de poder-hi pertànyer.

I, per altra part, la segona de les consideracions en relació amb el Patronat Català Pro Europa fa referència al fet que en el llibre sobre l'impacte de l'adhesió a la Comunitat Econòmica Europea —llibre que ha estat de consulta obligada per a tots els qui ens hem hagut de preparar aquestes intervencions aquestes dies—, no són pràcticament trobables referències ni a la qüestió pesquera ni a la qüestió de la fruita seca, dues qüestions que en aquests moments són fonamentals a les comarques de Tarragona. I no deixa de ser curiós que, precisament, siguin les comarques de la circumscripció de Tarragona les úniques en les quals, hores d'ara, encara no existeixi cap oficina o cap delegació del

Patronat Català Pro Europa, malgrat que en la sessió de la Comissió Catalunya-CEE del mes de febrer del 1990, el mateix Secretari General del Patronat, que coincideix també que és un destacat membre del Grup Liberal al Parlament Europeu, senyor Gasòliba, anunciava per a mitjan any la constitució, la creació, a Tarragona, d'aquesta oficina. Aquesta era, doncs, la primera de les eines de les quals semblava dotar-se, en aquesta àrea, en aquesta perifèria de Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat.

La segona –i acabo–, aquest instrument d'uropeïtzació era la via..., fonamentalment, la via de l'àrea, la via de l'Assemblea de les Regions d'Europa. Al nostre entendre, aquesta és una via realment molt important des del punt de vista econòmic, via a la qual, per tant, nosaltres donarem suport. Però és enormement perillosa –algun articulista, aquests dies enrera, ha parlat que era fins i tot «perversa», per al nostre cas deixem-ho, si més no, en «negativa»– des del punt de vista polític, si no tenim també, si no disposem també, si no ens busquem també altres aliats, altres referents i altres acompanyants, entre altres coses perquè nosaltres no som una «regió» –ni tan sols que això ho pronunciem entre cometes–, no som Llombardia i, sobretot, mai no pot tenir un govern nacionalista la pretensió de convertir el regionalisme en objectiu polític.

Ens ha semblat veure en determinats moments una certa resignació governamental en les paraules del Conseller, com si el panorama de futura estructuració política d'Europa fos ja dat i beneït i hi hagués escasses possibilitats de poder-lo modificar. Crec que ho hem denunciat alguna vegada des d'aquesta tribuna, que es fa per part del Govern i fins i tot per part de tots els grups polítics presents en aquesta Cambra, sovint, una infrutilització de les possibilitats de definició política que dona el mateix text estatutari en la mesura que ens defineix com a nacionalitat autònoma dintre de l'Estat espanyol, i aquest és un element de terminologia política que és escassament –per no dir pràcticament mai– utilitzat pel Govern de la Generalitat.

Penso, doncs, que si volem ser tinguts en compte com a entitat més que regió necessitem també altres aliats, a més dels aliats estrictament regionals, altres referents, altres acompanyants, estats amb voluntat decididament europeïsta, nacions-estat com Dinamarca, com Noruega, com Finlàndia, amb una població pròxima a la de la nostra àrea cultural, lingüística i nacional, que per tant tenen moltes coses a ensenyar-nos, i també pobles, nacions, com la mateixa Eslovènia, el primer mandatari de la qual ha estat recentment en aquest país. El cert és que Eslovènia decidirà d'aquí a uns quants dies el seu futur com a poble en un referèndum el dia 23 de desembre. Nosaltres, que avui fa un any vam aprovar en aquest Parlament la no-renúncia del dret d'autodeterminació, lamentablement, no podem a hores d'ara ni tan sols decidir sobre la gratuïtat o no d'una autopista que comença i que acaba en territori català.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Senyor Ayguadé, dos minuts.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors diputats, en aquests moments hem assistit a una altra d'aquelles qüestions que tant em preocupen. Per contestar l'agricultura es diu que contesti el Conseller d'Agricultura; per contestar tota la resta, contesta el delfí del President. Em perdonaran –d'una ma-

nera molt senzilla–: no és per menysvalorar el Conseller d'Agricultura, però això és el mateix que passa a Madrid: cada vegada que es parla de l'Agricultura –i a mi..., li agraeixo molt la seva contestació– es diu: «No, que ho parli el conseller d'Agricultura, que és un tema sectorial, que és un tema d'aquells de costat», perquè és així.

I respecte a les coses que ha dit el Conseller, jo els diria d'una forma molt clara: primera, l'alimentació és una qüestió estratègica. Només cal recordar el que va passar amb la vaga de camioners: una vaga de camioners va provocar un pànic respecte a l'alimentació. Ara imaginin vostès que l'alimentació estigués en mans –o en poques mans– que no fossin precisament espanyoles o europees, o no catalanes.

Segona qüestió. L'agricultura i les zones rurals són importants perquè, en paraules del President de la Generalitat: «No volem un país, perquè no ens faria peça, mig despoblat; volem un país que tingui equilibris territorials, on hi hagi gent que pugui viure sobre els territoris, fins a l'últim racó de la muntanya o fins a les comarques més deprimides». I volem una política d'intel·ligència econòmica, perquè estem convençuts que si els pagesos es guanyen bé la vida el país va bé, perquè els pagesos són uns grans consumidors industrials. Quan el sector pagès funciona, els altres sectors industrials, el comerç, els petits pobles, les petites ciutats, funcionen.

En aquests moments hi ha una gran regressió a Catalunya. Preguntin què passa en molts poblets i en moltes ciutats. Preguntin vostès a les fàbriques de tractors, als que els venen, als petits comerços. Preguntin vostès. Veuran els tallers, preguntin-ho a ells. Ja no és un problema dels pagesos, és un problema de més del 80% del territori de Catalunya.

I Catalunya té una sèrie de problemes pendents, com els té Espanya, i joestic d'acord que el Conseller m'ha donat la raó en tota una sèrie de qüestions dient: «Madrid ho fa molt malament en una sèrie de qüestions». És veritat, l'estructura administrativa del Ministeri d'Agricultura, en contra del que podríem dir d'altres ministeris que ho fan francament bé des del meu punt de vista, és la del Cardenal Cisneros, i el Ministre d'Agricultura és el *Duque Conde* de Olivares, i ho dic... Vostès poden pensar el que vulguin, però, al cap i a la fi, és el que em deia un pagès del meu poble l'altre dia; només faig que repetir-ho.

El Ministeri d'Agricultura, a més a més, no ha tingut en compte que a la Comunitat Econòmica Europea –ho ha dit el Conseller d'Agricultura– es considera un pagès jove de 35 a 40 anys; aquí, 35. Per donar un crèdit: fins a 10 milions, aquí; allà, 20. Diríem una llarga llista de greuges absolutament comparatius que fan que els pagesos espanyols i els catalans tinguin una situació molt més dolenta que els pagesos dels altres països de la Comunitat Econòmica Europea. Però és que si mirem la resta de l'Estat espanyol passa tres quarts del mateix, i a Catalunya hi ha una sèrie de qüestions pendents.

No es pot parlar amb els pagesos d'una forma institucional, perquè encara no hi ha unes eleccions sindicals, encara hi ha les Cambres Agràries que, any darrere any, es prorroguen; fa més de deu anys que persones que ja en fa sis que havien d'haver estat canviades segueixen en els seus càrrecs: imaginin si això passés amb els ajuntaments o passés al Parlament de Catalunya. No hi ha una llei de finançament sindical; no hi ha un retorn del patrimoni. On ha quedat aquella promesa del President de la

Generalitat al debat d'investidura que es faria una llei al Parlament de Catalunya que ordenés tot el sector sindical? On ha estat, o què se n'ha fet, de la promesa del President de la Generalitat, quan era candidat aquí, al debat d'investidura, d'intervenir en el mercat de terres? Avui, aquest matí, més de cent policies de les forces de seguretat de l'Estat han tornat a acompanyar unes màquines per llaurar sembrats dels colons de Montgut; terres sembrades han estat llaurades aquest matí amb la protecció de les forces de seguretat de l'Estat, a Catalunya.

L'avellana, senyor President, senyores i senyors diputats, té un problema, i segurament aquest problema..., i s'ha trencat el principi de preferència comunitària, perquè per a Europa i per a l'OTAN era més important Turquia que Catalunya, segurament —com ha estat més important recuperar el deute dels països de Sud-amèrica. En aquests moments estan comprant, via França, peres d'aquí Catalunya sota preus, subvencionades, absolutament trencant totes les normes elementals d'unitat de mercat. Els holandesos ens porten mamellons subvencionats sota mà, si no —ho tenen fàcil— que em contradiguin i jo els explicaré com.

Quan es fa una importació i a la frontera es diu: «Entren un, dos, tres camions de porcs, de corders, etcètera», per cada un d'autoritzat hi ha vegades que n'entren cinc. Són denúncies, senyores i senyors diputats, que aquests que ho fan em poden portar als tribunals: francament, m'agradaria.

I li vull dir una última cosa de les que vostè ha dit. Vostès fan coses que estan molt bé, jo els felicito: per exemple, capacitat agrícola. Vostès van fer un gran esforç, van fer moltes escoles de capacitat agrícola. Vostè s'ha preguntat què passa amb els pagesos que surten de les escoles de capacitat agrícola? Sap què van a fer? De peons de les bòviles més del 70%, o de persones per treballar a les altres fàbriques. Ens estem gastant diners perquè els nostres joves que es podrien quedar, en molts casos, renovant l'agricultura catalana se'n vagin a altres sectors industrials. I els expedients del 797 de modernització agrícola tarden anys a arribar, anys; en aquets moments jo en tinc dos, per exemple, i deu per una altra línia, que porten un any i mig i encara no han arribat a Madrid —diuen a Madrid, i jo estic segur que alguns d'aquests han arribat a Madrid, i diuen que no han arribat a Madrid perquè no hi ha pressupost—, etcètera.

El que sí és cert és que per modernitzar l'agricultura hi ha diners de la Comunitat i diners de l'Estat espanyol, però que per negligència, per fer les coses mal fetes, no arriben als pagesos. Jo em pregunto: què fan vostès per complementar allò que fan malament aquells que governen a l'Estat? Per què no busquen un complement, un conveni amb l'ICCA, amb l'Institut Català del Crèdit Agrícola, per avançar als pagesos que tinguin aprovats per la Conselleria d'Agricultura els plans de modernització, fins que de Madrid o de la Comunitat Econòmica Europea es decideixin a pagar? Per què, a canvi de donar diners com fan a les cooperatives perquè vagin fent la bola grossa a canvi de noves inversions, no els donen amb un pla de finançament i sobretot de sanejament, perquè no siguin realment empreses que van directament a la fallida? Per què, senyores i senyors diputats, no encomanen al Patronat Pro-Europa, que hi ha tècnics de molta qualificació, que estudiïn exactament què és el que està succeint a Europa en aquests moments, i també a Espanya, amb una competència primada i absolutament deslleial, afavorint que uns pagesos estiguin primats en contra d'uns altres?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ayguadé. El senyor Marià Pere, tres minuts.

El Sr. PERE: Si em permet, ho faré des de l'escó mateix.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament, així guanyem temps.

El Sr. PERE: Exacte. Bé, senyor Macià, en principi dir-li una qüestió: no estem fent un diàleg de sords, i vostè ho sap. Jo he escoltat molt bé aquest matí i en tot cas el que tenim són dues concepcions diferenciades, que es tracta de posar aquí en comú i veure, en funció de l'acció de govern, què cal, perquè estem parlant de l'acció de govern. I tenim dues concepcions diferents perquè, quan vostè parla d'Europa, parla sobretot dels empresaris, i jo faig més èmfasi en l'espai social.

Però després també tenim concepció de mètode diferenciat. Miri, jo li he dit que el que vull és que en funció de l'entrada dels països de l'Est a la nova Europa, a Catalunya es mantindrà la diferència de la balança de pagaments i segurament augmentarà l'atur, hi haurà més fre d'inversions i hi haurà un retrocés amb els assentaments industrials. Quines mides concretes —no em digui «competitivitat» com a paraula màgica—, quines mides concretes? O bé, quan li dic els problemes dels països del nord d'Àfrica, on hi ha tot el problema de turisme, hi ha el problema del tèxtil que repercuteix aquí, i vostè em diu: «Institut d'Estudis Mediterranis». No em serveixen a mi aquestes respostes, jo vull respostes concretes, que actuïn en concret i que donin respostes concretes —i miri, jo també voldria la fotocòpia, perquè també m'interessa aquest Institut, què és el que fa.

Per exemple, quan parlem de destapar infraestructures és una resposta concreta: què fem amb la Telefònica aquí a Catalunya?, i què fem amb Correus? O bé, en un altre nivell, per exemple, quan parlem de la construcció de les noves institucions, doncs, no únicament què fer amb la cambra de Regions, què fer amb la normalització dels drets humans, què fer amb els ajuntaments, tota una sèrie de coses, d'elements, amb respostes concretes.

I amb el Patronat? Sí que hi ha una diferència; la diferència és que nosaltres creiem que ha de ser compatible a entitats i les expressions polítiques del Parlament amb la direcció del Patronat. La diferència està aquí, i aquesta és important.

I no m'estenc més per dir que, certament, jo penso que és positiu, que ja hi hem coincidit, que cal normalitzar aquest debat i que comencem a discutir en concret propostes concretes a la Comissió de Seguiment d'Europa i en els diferents treballs d'aquest Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pere. L'Honorable senyor Hortalà té cinc minuts.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President. Des de l'escó, perquè no voldria que els pocs que aquí quedin es perdin l'esplèndida victòria del Barça sobre el Real Madrid.

Però hi ha unes qüestions que sí que, necessàriament, he de respondre. En primer lloc, vull agrair la resposta del senyor Conseller, celebrar les coincidències i matisar algunes de les discrepàncies.

En moltes coses que jo he argumentat en nom del meu Grup, el senyor Conseller ha dit: «Oh, és que jo ja n'he parlat!» És clar que sí. Vostè ha parlat gairebé de tot, però el fet que vostè n'hagi parlat no vol dir que el parlat sigui coincident amb el que li hem dit nosaltres, i moltes vegades tampoc allò que sigui el millor per al país.

Dit això, li voldria explicar el tema de les regions, perquè

vostè, volgudament, no l'ha entès; volgudament. És a dir, vostès el que fan és, sistemàticament, equiparar Catalunya a les regions industrialitzades europees, i això ja està bé, el que passa és que no n'hi ha prou. És evident que Nordrhein-Westfalen, Palatinat, segurament Llombardia, tenen una estructura productiva, una taxa de participació molt superior a la catalana dins la Comunitat. Però aquestes regions es contenten amb ser *Länder* o amb ser regions, no tenen aspiració de nació, no són nacions, no tenen un fet diferencial –com li he explicat– que Catalunya té –i vostè sap, com a nacionalista–, respecte de l'Estat espanyol. Per tant, aquest és el matís que convé d'introduir i crec que des de l'Assemblea de les Regions el President Pujol, que es confessa públicament –i estic convençut que ho és– bàsicament i exclusivament nacionalista i, a més a més, diu que Catalunya no té color al mapa –ho va dir ahir a la televisió, a TV3, que habitualment és el mitjà que hi accedeix amb més facilitat (*riallès*)... Doncs, bé, a partir... Oh, accedeix a molts, però a aquest amb més facilitat, vull dir, des d'una posició volitiva. I, és clar, no vull que oblidí que, des d'aquest Consell, aquesta menció, aquest viarany per sumar al que són regions industrialitzades el matís de nació també industrialitzada crec que és fonamental perquè la reflexió que li he posat és que Catalunya ha de tenir poder, el petit poder que li correspongui de decisió dins la Comunitat.

Un altre tema, també molt breu. Vostè em diu que l'Acta Única suprimeix les barreres tecnològiques; no és així, exactament; no és així exactament. Els processos tecnològics tenen quatre fases, com vostè sap perfectament, perquè també ha estat Conseller d'Indústria. Primer, l'assaig; després la certificació de l'assaig; després la normalització i després la certificació. La Comunitat el que fa és l'adequació de la normalització, però no deixa lliure la certificació. Per tant, què pot succeir? Que el conjunt de laboratoris acreditats entenguin dels assaigs, com està fent el Laboratori General de Catalunya; faci la certificació, que aquesta certificació compleixi normes, que seran les comunitàries, iguals per a tothom, d'acord amb la normativa d'obli-

gat compliment. Però, en canvi, l'homologació de qualitat i seguretat, la donaran els organismes interns del conjunt dels Estats, perquè això encara no està regulat. I l'Acta Única, aquest tema de la certificació, no de la normalització, no el tracta.

Una altra qüestió i acabo, una altra qüestió i acabo. Quan li he dit que Catalunya té un nivell de coneixement relatiu o nul en algunes regions, ja li he posat fàcil, li he posat fàcil, li he dit la Patagònia, el Tibet, el Congo, no sé què més li he dit, i Sibèria; Sibèria ho he dit pensant que, tal com estan ara les relacions amb el senyor Gorbtxov, potser vostès van a Sibèria i després no els deixen tornar, però no és aquest el cas. (*Remor de veus.*) Vostè..., vostè, que és enginyós, n'ha fet l'acudit, ja va bé, però és que el problema no és aquests indrets, el problema és que el desconeixement relatiu de Catalunya es produeix en altres zones que sí que són importants. Per exemple, els Highlands d'Anglaterra, o del Regne Unit, el Palatinat germà ..., eh?, això segons biografia d'ús més o menys comú... El Reggio Calàbria, on s'assimilava Catalunya a un país proper a Mallorca en una enquesta pública; o el Middle West americà, on es deia que Catalunya, en una enquesta pública, era *a little part of country between Spain and France* (*remor de veus*), més o menys aquests, més o menys ho identificaven!, aquests ho identificaven, eh?, aquests ho identificaven. (*Remor de veus.*)

Per tant, des d'aquest punt de vista, senyor Macià, vull dir que la necessitat de fer conèixer Catalunya és quelcom que..., vostès fan el que poden, amb els viatges inclosos, però que és una tasca que, al nostre entendre, és absolutament necessària de cara a tenir aquell nivell d'imatge, de solvència i, en conseqüència, de representativitat dins aquest projecte –li torno a dir– il·lusionat, que és l'Europa políticament unida i, per a vostè i per a mi, de caràcter federal.

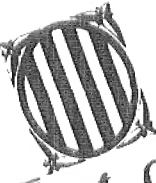
Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(*La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i quatre minuts.*)

SUBSCRIPCIÓ

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

**DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer num.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir/xeu al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

**BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA**

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

